

နန္ဒကျော်သူ

သံသရာနှောင်ကြီး

BURMESE CLASSIC

ပ+ဒု
ဇာတ်သိမ်း

ကျားကပ်ချမ်းသစ် ဇာတ်ထုန်းစုလှ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၄၈/၂၀၀၂ (၅)
ဗျာဏ်နာဝုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၇၇၅/၂၀၀၂ (၆)

ပထမအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်း
၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
အုပ်ရေ - ၅၀၀
တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေနိုင်(ချိုတေးသံစာပေ)
ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)၊
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးသန်းဝင်း(ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်)
၂၃၉၊ ခေမာသီလမ်း၊
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးထွန်းလင်း (မြ - ၆၃၆၂)၊ ဖိုးဝအောင်ဆက်
အမှတ် (၁၄၇)၊ (၄၅)လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

နန္ဒကျော်သူ

သံသရာနှောင်ကြီး

(ပထမပိုင်း)

BURMESE
CLASSIC

စာခန်း (၈)

မေတ္တာရန်သူ

ပျံ့လွှား...

လူတစ်ယောက်၏အမည် မဟုတ်ပါ။

သိုင်းသင်တန်းကျောင်းတစ်ခု၏ အမည်သာ ဖြစ်သည်။
တိတိကျကျ ဆိုရပါလျှင်....

ယခုနှစ်များအတွင်း သိုင်းလောကတွင် လျှမ်းလျှမ်း
ဘောက် ကျော်ကြားလာသော သိုင်းသင်တန်းကျောင်း
တစ်ကျောင်း၏ အမည်ဖြစ်၏။

ပျံ့လွှား သိုင်းသင်တန်းကျောင်းသည် သိုင်းလောကလူ
အားလုံးက လေးစားကြိုညီညိုရမည်အထိ ဝက်စတင်ပျံ့
သင်းလျက်ရှိသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင်....

ပျံလွှား၊ သိုင်းသင်တန်း၊ ကျောင်းသည် အင်အားတောင့်တင်းသော သိုင်းသင်တန်း၊ ကျောင်း၊ တစ်ကျောင်း၊ ဖြစ်နေ၍ လော၊

မတုတ်ပါချေ။

ပျံလွှား၊ သိုင်းသင်တန်း၊ ကျောင်းတွင် လူအင်အား၊ လော၊ ယောက်သားရှိ၏။

လူအင်အားလော၊ ယောက်သည်၊ သာရှိသော ပျံလွှားသိုင်းသင်တန်း၊ ကျောင်းသည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက လော၊ စားကြည့်ညီရသည်အထိ လျှမ်းလျှမ်းတောင့် ကျော်ကြား၊ နေသည်မှာ အလွန်အံ့ဩဖွယ်ရာ တောင်းလှပေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ....

ပျံလွှား၊ သိုင်းသင်တန်း၊ ကျောင်းသည် သိုင်းလောကတွင် အမှန်တကယ်ပင် လျှမ်းလျှမ်းတောင့် ကျော်ကြားလှ၏။

ထိုသို့ဆိုလျှင်....

ပျံလွှား၊ သိုင်းသင်တန်း၊ ကျောင်းသည် မည်သည့်ထူးခြားမှုများ ရှိနေပါသနည်း။

ညဉ့်နက်လှပြီဖြစ်၏။

မြို့နင်းများကဲ့သို့ကျဆင်းနေသဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး၊ အေးစိမ့်နေသည်။

လူယန်းမြို့ လူများအားလုံးတို့သည် နွေးထွေးသောအိပ်ရာထက်တွင် အိပ်စက်နေကြပြီဖြစ်သဖြင့် အိမ်တိုင်းလိုလို မီးများမှိတ်ထားကြပြီ ဖြစ်၏။

ဖင်းကြောင်....

လူယန်းမြို့ရှိ တစ်မြို့လုံးသည် အမှောင်ထု အောက်တွင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေလေသည်။

သို့သော်....

ခြံဝင်းကျယ်ကြီး၊ တစ်ခုအတွင်း၌ မီးရောင်များထွက်ပေါ်လာ၍ ရှိနေ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင်....

ထိုခြံဝင်းကျယ်ကြီးတွင် မည်သို့သော ထူးခြားချက်များ၊ ရှိနေပါသနည်း။

အမှန်တကယ်....

ယင်းခြံဝင်းကျယ်ကြီးသည် သိုင်းလောကတွင် လျှမ်းလျှမ်းတောင့် ကျော်ကြားနေသော ပျံလွှားသိုင်းသင်တန်း၊ ကျောင်းကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ယခု....

ပျံလွှား၊ သိုင်းသင်တန်း၊ ကျောင်း၏ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး၊ မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လှင်းနေ၏။

နန်းမကြီး၏အလယ်တွင် စားပွဲရှည်ကြီးတစ်လုံး ဆွဲထား

လေသည်။
လူငယ်လေးယောက်သည် စားပွဲရှည်၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်

ထိုင်ခုံများတွင် ထိုင်နေကြ၏။
အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသော လူလင်ပျိုသုံးယောက်

နှင့် အသက် ဆယ်ကိုးနှစ်ခန့်မျှသင့်သော မိန်းမပျိုတစ်

ယောက်တို့ပင် ဖြစ်ကြသည်။
စားပွဲရှည်၏တစ်ဆုံးဖျားပေါ်၌ အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်

ခန့်ရှိသော အဘိုးအိုတစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။
ခန္ဓာကိုယ် ကျစ်လျစ်တောင့်တင်းပြီး ခန့်ညားသော ရုပ်

သွင်ရှိသည်။ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။
ထိုအဘိုးအိုသည် အရက်ခွက်ငါးခွက်ထဲသို့ အရက်များ

ကိုယ်ဆိုင်ကိုယ်ကျ ငှက်ညှပ်ပေးရင်း လူငယ်လေးယောက်အား

စူးရွသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် တစ်ချက် ဝေ့ယမ်းကြည့်လိုက်

သည်။
ယင်းနောက်...
အရက်တစ်ခွက်ကိုကောက်ယူကာ သူ၏ယာဘတ်တွင်ထိုင်

နေသော အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ကားသည် လူရွယ်အား လှမ်း

စမ်းလိုက်သည်။
'ဝမ်းကျင်းဟုန်'
အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ကားသည် လူရွယ်က ထိုင်ရာမှဆုတ်

ခနဲထလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖယ်ဆုပ်ကာ ဂါရဝမြဲလိုက်၏။

'ဆရာကြီး စီးမာကူးကို တပည့်ဝမ်းကျမ်းတုန် ဂါရဝ

ပြောရင်း အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူကာ ပြန်လည်ထိုင်ချ

လိုက်သည်။
မှန်ပါသည်။
ထိုအဘိုးအိုသည် ပျံလွှား သိုင်းသင်တန်းကျောင်း၏

ဆရာစီမားကူးပင် ဖြစ်၏။
ယခု...
အဘိုးအို စီးမာကူးသည် နောက်ထပ်အရက်တစ်ခွက်ကို

ယူကာ ဝမ်းကျင်းဟုန် နံတေးတွင်ထိုင်နေသော အနီးရာင်

ဝတ်ဆင်ကားသော လူရွယ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။
'နန်းကျန်းယင်'

အနီးရာင်ဝတ်လူရွယ်က သူ့လက်စွာထကာ ဦးညွတ်

လိုက်၏။
'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ'

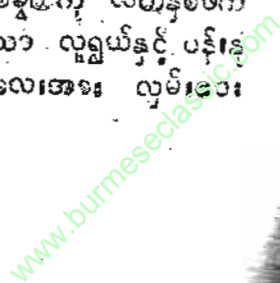
စကားဆုံးသည်နှင့် အရက်ခွက်ကိုယူကာ ထိုင်ချလိုက်

သည်။
စီးမာကူးက နောက်ထပ်အရက်တစ်ခွက်ကို လက်နှစ်ဖက်

ဖြင့်ကိုင်ကာ အပြာရောင်ဝတ်ကားသော လူရွယ်နှင့် ပန်းန

ရောင် ဝတ်ဆင်ကားသော မိန်းကလေးအား လှမ်းစမ်း

လိုက်၏။
'ကျေးမင်ပေ့' စုမာဝမ်းမေ'

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်နှင့် ပန်းနုရောင်
ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးတို့က ပြိုင်တူတကာ တစ်ဦး
ကိုတစ်ဦး ရှုန်းလဲ တော့က်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်
ချက်ကြည့်လိုက်ကြပြီး ဆရာဖြစ်သူအား လေးစားစွာဂေါရဝ
ပြုလိုက်ကြသည်။

‘ဆရာ့ကို ဂါရဝပြုပါတယ်’

ပြိုင်တူပြောရင်း အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူတာ ပြန်လည်
ထိုင်ချလိုက်ကြ၏။

စီးမာကူးက အားလုံးသောလူများကိုကြည့်ကာ ကြည်
နူးစွာပြုံးလိုက်သည်။

ထင်းဒေဓတ်....

သူက သူ၏ရှေ့တွင်ရှိသော အရက်ခွက်ကို ကောဇာကိုင်
လိုက်၏။

‘ငါ့တပည့်လေးယောက်ရဲ့ တရားမျှာမှု မာစား ပြုလုပ်
သူတွေ၊ ဒုစရိုက်သမားတွေကိုတာဝန်သိပြုသည့်သူတွေအနေနဲ့
နိမိတ်နင်းပြီး သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တွေဆီကို အပ်နှံပေးမှု
ကြောင့် အခုဆိုရင် လူယန်းမြို့ဘစ်မြို့လုံးမှာရှိတဲ့ သိုင်းလေစ
ကသားတွေက ဆရာတို့ရဲ့ ပျံလွှားသိုင်းသင်စာနဲ့ကျောင်းကို
လေးစားကြည်ညိုလေးကြွယ်ကြွယ်၊ ဒါကြောင့် ဆရာကဒီကနေ
တပည့်တို့အားလုံးကို ဂုဏ်ပြုနှုတ်ဆက်ပွဲ ဘစ်ခဲ ကျင်းပပေး
တာ’

သူ၏စကားကြောင့် ဝမ်းကျင်းဟုန်း၊ နန်းကျန်းယင်၊
ကျွမ်းမင်ပေနှင့်စုမာဝမ်းမတို့မှာ အလွန်ဆိုးအားသင့်သွား
အား တစ်ယောက်မျှနာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဝမ်းကျင်းဟုန်းက ဆရာဖြစ်သူအား နှေးမလည်နိုင်စွာ
ကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

‘နှုတ်ဆက်ပွဲ ဟုတ်လားဆရာ’
စီးမာကူးက ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်’

နန်းကျန်းယင်က ဆရာဖြစ်သူအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
သည်။

‘ဆရာက ခရီးထွက်မလို့လား’

စီးမာကူးက ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်လေ
သည်။

‘ဆရာခရီးမထွက်ပါဘူး’

ကျွမ်းမင်ပေက မျက်ခမာင်ကြိုက်လိုက်၏။

‘ဒါဖြင့်....’

စီးမာကူးက သူတို့အားလုံးကိုမျက်လုံးဝေယမ်းကာ ကြည့်
လိုက်သည်။

‘မင်းတို့ အားလုံးခရီးထွက်ကြလေိမ့်မယ်’

စုမာဝမ်းမ၏ ဇရာပသော မျက်လုံးအစုံမှာ ဝိုင်းစစ်
ညှိုးကျယ်သွား၏။

‘ကျွန်မတို့ ခရီးထွက်ကြရမယ်ဟုတ်လားဆရာ’

စီးမာကူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ကို မိဘမဲ့ဘဝနဲ့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆရာကပြုစုသိန်းကျောင်းပြီး သိုင်းပညာသင်ကြားပေးခဲ့တယ်။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ဆရာမှာ ခံစားမှုတစ်ခုရှိနေလို့ပဲ'

ဝမ်းကျင်းဟုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'အိမ်နဲ့ရှိပါ ဆရာ'

စီးမာကူး၏မျက်နှာမှာ လေးနက်တည်ကြည်သွားသည်။ 'လှယန်းမြို့မှာ ယုံသွား သိုင်းသင်တန်း ကျောင်းကျသွားရင် စောင်းလေးယောက်နဲ့ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တွေရဲ့ မှူးပေါင်းချေမှုန်း သုတ်သင်မှုကြောင့် ဒုစရိုက်မှု ကျူးလွန်တဲ့ လူတွေ ရှိနေဦးမှာပဲဆိုတာ ဆရာနားလည်တယ်။ အဲဒီလို အခြေအနေမျိုးကို ဆရာတယ်မှားမှ ရှိစေချင်ဘူး'

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ပြောလိုက်၏။

အင်း...အမှန်တော့ ဆရာကိုယ်တိုင်လဲဒုစရိုက်သမားတွေရဲ့ ရက်စက်ယုတ်မာမှုကြောင့် အပေခဲအပေ သေဆုံးသွားပြီး မိဘမဲ့ဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာဟာ သိုင်းပညာကို ထူးချွန်အောင် ကြိုးစားသင်ယူခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် သိုင်းပညာတတ်ကို ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဘဝနဲ့ လှည့်လည်ပြီး ကောင်းသူကယ် မကောင်းသူပယ် ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်။ အဲ...မင်းတို့ လေးယောက်ကို မိဘမဲ့ဘဝနဲ့လမ်းမပေါ်မှာ ရှိနေတာတို့ တွေ့ခဲ့တဲ့ အချိန်ကစပြီး ဆရာဟာ မင်းတို့လေးယောက်ကိုပြုစုစောင့်ရှောက်ပြီး ကြီးပြင်းသင်ရင်း တိုင်းပြည်ကိုအကျိုးပြုတဲ့ သိုင်းသမားတွေ

ဖြစ်လာစေချင်တဲ့ ချည်ရွယ်ချက်ရှိခဲ့တယ်။ အခုဒီချည်ရွယ်ချက်တွေဟာ အားလုံးပြည့်စုံခဲ့ပြီး ဆရာဝမ်းသာလို့မဆုံးပါဘူး။ စုမာဝမ်းစေ့က ဆရာဖြစ်သူအား လေးစား ကြည်ညိုစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

ဆရာဆိုလိုတဲ့သဘောက ကျွန်းတို့အားလုံးမင်းအာဏာစစ်နဲ့ဝေးကွာတဲ့ နေရာဒေသကို သွားပြီး ဒုစရိုက်မှုတွေကို ခွေမှုန်းရမှာလား'

စီးမာကူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့လေးယောက်က ဆရာပေးတဲ့ တစ်ဝန်ကို ထမ်းဆောင်နိုင်ကြပါ့မလား'

ဝမ်းကျင်းဟုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ကျွန်တော် သွားပါ့မယ်'

'နန်းကုန်ယင်ကလည်း သွတ်လတ်စွာကတိပေးလိုက်၏။

'စိတ်ချပါဆရာ၊ ဆရာပေးတဲ့ တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ပါ့မယ်လို့ ကျွန်တော် ကတိပေးပါ့တယ်'

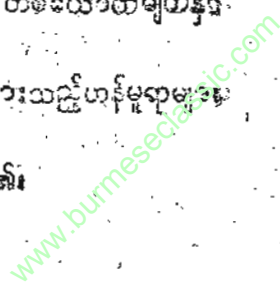
စီးမာကူးက ကျေးမင်ပေနှင့် စုမာဝမ်းစေ့တို့ကို ကြည့်လိုက်သည်။

'မင်းတို့ကတော့'

ကျေးမင်ပေနှင့် စုမာဝမ်းစေ့တို့က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

သုတို့၏ မျက်ဝန်းနှစ်ဖုံတွင် ထူးခြားသည့်ဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်နေကြသည်။

စီးမာကူးက လျှို့ဝှက်စွာပြုံးလိုက်၏။

၁၂ နန္ဒကျော်သူ

'မင်းတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခွဲခွာ
ပြီ။ ခရီးထွက်ရမှာကို စိုးရိမ်နေကြတယ်နဲ့ တူတယ်'
ထိုစကားကြောင့် ကျွေးမင်ပေ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူး
ကျယ်သွားလေသည်။
ထိုနည်းတူစွာပင်...
စုမာဝမ်းမေ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပန်းနုရောင်သန်းသွား
သည်။
'မဟုတ်ပါဘူးဆရာ
သူမက ပျာပျာသလဲ ငြင်းဆန်လိုက်သည်။
စီးမာကူးက ပြုံးလိုက်၏။

'စုမာဝမ်းမေ မင်းက ဆရာ့ကို ဖုံးကွယ်နေတာလား။
မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာတရားကို ဆရာသိနေတာကြောပေါ့
ပြီ။ ဒါကြောင့် ဝမ်းကျင်းဟုန်းနဲ့ယင်တို့ကို တစ်တံ့မင်း
နဲ့ ကျွေးမင်ပေ၏ကိုတစ်တံ့ ခွဲပြီး ခရီးထွက်ဖို့ ဆရာစီစဉ်ပြီး
သစားပါ'

သူက သက်ပြင်းဘစ်ချက်ချကာ စကားဆက်လိုက်လေ
သည်။

'အင်းလေ...အရွယ်ထဲရောက်နေကြပြီဆိုတာခရီးမထွက်
ခင် မင်းတို့ကို တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ပေးလိုက်ပါမယ်'
ကျွေးမင်ပေ၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းလစ်တောက်ပသွား၏။
စုမာဝမ်းမေကမူ ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။
စီးမာကူးက သူမအားကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်၏။

'စုမာဝမ်းမေကိုကြည့်ရတာ လောလောဆယ် လက်ထပ်
လိုတဲ့ဆန္ဒ ခရှိသေးဘူးထင်တယ်။ ဒါဖြင့်ရင်လဲ ဆရာ့ရဲ့စကား
ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပါတယ်'

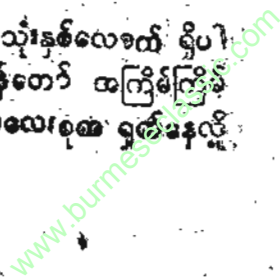
စုမာဝမ်းမေက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့လိုက်သည်။
တစ်ဆက်တည်းပင်...
သူမက တမန်းတမန်း ပြောလိုက်၏။
'မ...မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်မ...ကျွန်မ...'
ဝမ်းကျင်းဟုန်းက သူမအားကြည့်ကာ အေးရပါးရ ရယ်
မေ့လိုက်သည်။

'ဟား...ဟား...ဟား။ ဆရာက မျက်စိအမြင်တကယ်စူးရှ
ပါပေတယ်။ ကျွန်တော်တို့တော့ သိုင်းပညာကို အပတ်တကိုင်
လေ့လာသင်ယူနေရလို့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအနေကို
သတိမထားမိဘူး'

တစ်ဆက်တည်းပင်...
သူက ကျွေးမင်ပေနှင့် စုမာဝမ်းမေတို့အား ကြည့်ကာ
မေးလိုက်၏။

'ပြောစမ်း...မင်းတို့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက မေတ္တာမျှ
နေကြတာလဲ'

ကျွေးမင်ပေက ပြုံးလိုက်သည်။
'ကျွန်တော်တို့ မေတ္တာမျှနေကြတာ သုံးနှစ်လောက် ရှိပါ
ပြီ။ အစ်ကိုကြီးတို့ကို ဖွင့်ပြောဖို့ ကျွန်တော် ထကြိမ်ကြိမ်
ကြိုးစားပေါ့သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ညီမလေးရဲ့စစ် ရုတ်ဒနလို့
ကျွန်တော် ဖွင့်မပြောဖြစ်တာပါ'

၁၅ ❀ နန္ဒိကျော်သူ

ဝမ်းကျင်းဟုန်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။
 'ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်၊ ငါကလဲ ညီမလေးကို
 တခြားလူနဲ့ မေတ္တာမျှသွားမှာ စိုးရိမ်နေတာ၊ ခုတော့ ငါ့ရဲ့
 တစ်ဆရာတည်းကလဲဖြစ်တဲ့ ကျေးမင်ပေ နဲ့ဆိုတော့ အတိုင်း
 သိ ဝမ်းသာပါတယ်'
 ပြောရင်း ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။
 စီးမာကူး၏ မျက်လုံးအစုံက ထူးခြားစွာ တိတ်ဆိတ်
 နေသော နန်းကုန်းယင်ထံသို့ ကျရောက်သွား၏။
 'နန်းကုန်းယင် မင်းရဲ့ဆန္ဒကကော ဘယ်လိုလဲ'
 နန်းကုန်းယင်က ခေါင်းမော့လိုက်သည်။
 'ဆရာနဲ့ အစ်ကိုကြီးဝမ်းတို့က သဘောကျနေပြီပဲ၊ ကျွန်
 တော် ဘာပြောစရာ လိုသေးလို့လဲ'
 စကားဆုံးသည်နှင့် ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်မောလိုက်၏။
 'ဟား...ဟား...ဟား'
 စီးမာကူးက သူ့အား ကြည့်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်
 ကျိတ်ချလိုက်သည်။
 'အင်း...ငါ့တပည့်တွေ ခုလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
 ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ နားလည်မှုရှိကြတာကို ဆရာ ဝမ်းသာလို့
 မဆုံးပါဘူး၊ ဒီပျိုလွှားသိုင်းသင်တန်းကျောင်း၊ အောင်မြင်
 ကျော်ကြားမှုက ငါ့တပည့်တွေရဲ့ ကြိုးစားဆောင်ရွက်မှုတွေ
 ကြောင့်ပါပဲ၊ ကဲ...ခရီးမထွက်ခင် ဆရာတ မင်းတို့ကို ညစာ
 စားပွဲနဲ့ ဂုဏ်ပြုညှိပေးပါတယ်'
 ပြောရင်း အရက်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်၏။

ဝမ်းကျင်းဟုန်တို့ လေးယောက်ကလည်း မိမိတို့၏အရက်
 ခွက်ကို ပြိုင်တူမြှောက်ကာ ဆရာကြီး၏ အရက်ခွက်နှင့် တိုက်
 လှိမ်ကြသည်။
 'အရက်ခွက်ငါးခွက် ဆုံခိုသွားသောအခါ...
 'ကမ်းပေ'
 တု ပြီးတု အော်ဟစ်လိုက်ကြပြီ၊ အရက်များကို မေ့
 သောထံလိုက်ကြ၏။
 စီးမာကူးက အရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချရင်း
 ရယ်မောလိုက်သည်။
 'သန်ဘက်ခါ ကျေးမင်ပေ နဲ့ စုမာဝမ်းမေတို့ကို ဆရာ
 ကိုယ်တိုင် မဂ်လားဆောင်ပေးမယ်၊ ဒါကြောင့် ကျေးမင်
 ပေ နဲ့ စုမာဝမ်းမေတို့က လိုအပ်တာတွေကို ဖယ်ခြမ်းကြဖို့
 စီစဉ်ကြပါ၊ ဝမ်းကျင်းဟုန်...မင်းက သူ့ထန်းမြိုတန်မြိုလို့
 မှာရှိတဲ့ သိုင်းလောကသားတွေနဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို လိုက်ဖိတ်ဖို့
 အာဝန်ယူပါ'
 ဝမ်းကျင်းဟုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 'စိတ်ချပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော် မနက်ခိုးလင်၊ တာနဲ့ မိတ်ဆွေ
 တွေကို လိုက်ဖိတ်လိုက်ပါမယ်'
 စီးမာကူးက နန်းကုန်းယင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။
 'နန်းကုန်းယင်ကတော့ မဂ်လားကိစ္စအတုအစီ စီစဉ်စရာ
 ခုတော့တွေကို စီစဉ်ဖို့ တာဝန်ယူပါ'
 နန်းကုန်းယင်က ဦးညွှတ်လိုက်၏။
 'စိတ်ချပါ ဆရာ'

စီးမားကူးက ကျေနပ်သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။
ထို့နောက်....

ကျွေးမင်ပေအား ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

'ကျွေးမင်ပေ....မင်းရဲ့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ဆရာ့ဆရာ
အမြဲတမ်း ကိုင်ဆောင်နေကျဖြစ်တဲ့ ကျောက်စိမ်းခွေးမြောင်း
ကို လက်ဖွဲ့လိုက်မယ်'

ပြောပြီးသည်နှင့် ခါးတွင်ချိတ်ဆွဲထားသောကျောက်စိမ်း
ခွေးမြောင်းကို ဖြုတ်ယူကာ ကျွေးမင်ပေအား လှမ်းပေးလိုက်
သည်။

ကျွေးမင်ပေက ကျေနပ်စိမ်း ခွေးမြောင်းအား လက်
နှစ်ဖက်ဖြင့် တစ်ဖက်တစ်လှမ်း လှမ်းယူလိုက်၏။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ'

စီးမားကူးက ပြုံးလိုက်သည်။

'ကျွေးမင်ပေ.... မင်္ဂလာပွဲအတွက် အသေးစိတ် စီစဉ်ရ
အောင်ညီအစ်ကိုမောင်မယ် ဆရာ့အခန်းကို လာခဲ့ပါ'

ကျွေးမင်ပေက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ'

စီးမားကူးက လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

'ကဲ....မင်းတို့ခွေးသေခတ်ပြီ၊ နေခဲ့ကြပါ၊ ဆရာ့အနား
ယူလိုက်ဦးမယ်'

ပြောပြီးသည်နှင့် ညှော်ခန်းမအတွင်းမှ ထုတ်ခွေးသွားလေ
တော့သည်။

ယခု....

ညှော်ခန်းမထဲ၌ - ဝမ်းကျင်းဟုန်း၊ နန်းကုန်းယင်၊ ကျွေးမင်
ပေနှင့် စုမာဝမ်းမေတို့ လေးယောက်သာ ကျန်ရှိနေခဲ့၏။
ဝမ်းကျင်းဟုန်းက အရက်သောက်ရင်း စကားပေောင်ဖွဲ့
နေသည်။

လူသည် ကျွေးမင်ပေနှင့် စုမာဝမ်းမေတို့၏ မင်္ဂလာပွဲ
အတွက် အလွန်ပျော်ရွှင်နေမိသည် မဟုတ်ပါလော့၊
ထိုနည်းတူစွာပင်....

ကျွေးမင်ပေနှင့် စုမာဝမ်းမေတို့မှာလည်း အလွန်ဝမ်း
သာပျော်ရွှင်နေကြ၏။

သို့သော်....

နန်းကုန်းယင်ကမူ မပျော်ရွှင်နိုင်ပါချေ။

လူ၏ချင်ထဲတွင် မကြာကွဲဝမ်းနည်းမှုကို ခံစားနေရသည်။
ယင်းကြောင့်....

ထိုင်ရာမှထကာ ခန်းမအပြင်ဘက်သို့ထွက်ရန် ဟန်ဖြင့်
ဆိုက်၏။

ဝမ်းကျင်းဟုန်းက သူ့အားမော့ကြည့်လိုက်၏။

'ညီလေး....မင်းဘယ်သွားမလို့လို့၊ အပြင်မှာ နှင်၊စော
အစားကျနေတယ်'

နန်းကုန်းယင်က မချီပြုံးပြုံးလိုက်၏။

'ကျန်တော် အရက်သောက်တာ နည်းနည်းများသွားလို့
ခေါင်းတော်တော်မူးနေတယ်၊ ဓါကြောင့် အသေးခဲပြီ၊
အခုပဲပြန်လိုက်ဦးမယ်'

ခမ်းကျင်းတုန်က ရယ်မောစလိုက်သည်။

'ဟာ...ဟာ...ဟာ... ငါ့ညီလတ်ကတော့လူထူးလူဆန်း၊ တစ်ယောက်ပဲ'

ကျေးမင်ပေကလည်း ရယ်မောကာပြောလိုက်၏။

'အစ်ကိုလတ်... မြန်မြန် အများဖြေလိုက်ပါ။ ပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာကိစ္စအား ဆွေးနွေးရအောင် ပြန်လာခဲ့ပါ'

နန်းကျန်းယင်က ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

တံခါးဖွင့်၍ ခြံဝင်းအပြင်ဘက်သို့ ထုတ်လခခဲ့လေတော့သည်။

ညသည် အိုမင်းရင့်ရော်နေ၏။

နန်းမြူများသည် ရပ်စဲသွားခြင်း မရှိသေးပါ။

နန်းကျန်းယင်သည် နန်းမြူများကြားတွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကာ ရွှေ့ကန်သွမ်းနေသည်။

ညောင်ခန်းမကြီးထဲမှ လျှံထွက်လာသော ဝမ်းကျင်းတုန်၊

ကျေးမင်ပေနှင့်စုမာဝမ်းတို့၏ ရယ်မောသံများသည် နန်းမြူများကို ထိုးဖောက်ကာ တစ်ချက်တစ်ချက် လှုပ်ပျံ့လာ၏။

ထိုရယ်သံများသည် သူ၏နှလုံးသားအား ဝေးပါးပါး

နှင့် ဆွဲနေသည့်အလှေ၊ ခံစားနေရသည်။

'စုမာဝမ်းမေ ကျုပ်လူမှန်း သိဇာတ်စ အရွယ်ကတည်း

ကစပြီး မင်းအပေါ် သံသယာဇဉ်ငြိတူသိခဲ့တယ်။ တစ်နေ့

နေ့ကျရင် ဆရာကြီးဆီမှာခွင့်တောင်းပြီး မင်းကိုလတ်ထပ်

ယူနိုင်လိမ့်မယ်လို့မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ စါပေမယ့် အဲဒီမျှော်လင့်

ချစ်တော့ဟာ အခုတော့ နန်းမြူတော့လို့ပဲ ဝေဝါးပျောက်

ကွယ်သွားတော့မှပင်ပါလား'

ပြောရင်း သူ၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးဆင်း

ကျလာ၏။

ရုတ်တရက်....

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်းမာခတ်ဆန်သွားလေသည်။

'မဖြစ်ဘူး...လုံးဝမဖြစ်ဘူး။ ငါ့သူ့ကို လတ်လွတ်ဆုံးရှုံး

မခံနိုင်ဘူး'

သူက အံ့ကိုကင်းထင်ကြိတ်လိုက်၏။

'ကျေးမင်ပေ... ငါ အသက်ရှင်နေသမျှ မင်း ညီမလေး

တို့ ဘယ်တော့မှ ပေါင်းသင်းခွင့် မရစေရဘူး'

ပြောရင်း လတ်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်သား

တစ်ဆက်တည်းပင်...
သူ၏မျက်ဝန်းအစုံမှာလည်း ကောဏ်ကျွန် ခြင်းလိုသည့်
ဟန်မျှရာများ ပေါ်ပေါက်လာလေတော့သည်။

ညသည် ပို၍ပို၍နက်ရှိုင်းလာ၏။
ရယ်မောသံများဖြင့် သောသောညနေခဲသော ပျံလွှား
သိုင်းသင်တန်းကျောင်းသည်အမှောင်အောက်တွင် ဓိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်စွာ အိပ်မောကျနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဝမ်းကျင်းဟုန်သည် ခြေလှမ်းဒေယိမ်းဒေယိုင်ဖြင့် မိမိ၏
အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။
ထူသည် ခုတင်ပေါ်သို့လှဲအိပ်ချလိုက်ပြီ။မှ ရုတ်တရက်
တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်သည်အလား ဝေါတ်ခနဲ ထထိုင်
လိုက်သည်။

'ညီလေးကွေးကို ဆရာဘာ သူ့အခန်းထဲလာဖို့ ဝေါ်ထမ်း
ထယ်၊ ဒီကောင် အရမ်းမူးနေပြီ။ သတိမူရခဲလားမသိဘူး၊
ဟု တစ်ယေးဆိတ်တည်း ရေရွတ်လိုက်၏။
ယင်းနောက်...

အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ အပြင်ဘက်သို့ထွက်ခွာရန် ဟန်
ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...
လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် စီးမာကူး၏အခန်းဆီသို့ ဦးထည်

သွားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
ဝမ်းကျင်းဟုန်မှာ အရက်မူးနေသောကြောင့် မျက်လုံး
များ ပြောနေနေသည်။

ယင်းကြောင့်...
ထိုလူမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း မခွဲခြားနိုင်ပါ။ချေ၊
မည်သို့ဆီစေ...

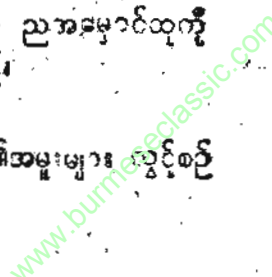
ထိုလူသည် ကွေးမင်ပေပင် ဖြစ်သည်ဟု သူကယူဆလိုက်
သည်။

ယင်းသို့ ယူဆမိလိုက်သည်နှင့် သူက သဘောကျစွာပြုံး
လိုက်သည်။

'ကွေး ညီလေးက တကယ်ဝီရိယကောင်းတကွီး၊
ပြောပြီး မိမိအခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်ကာ ခုတင်ပေါ်သို့ လှဲချ
လိုက်၏။

ယင်းတစ်ခဏအချိန်လေးမှာပင်...
စူးရှသော အော်ဟစ်သံတစ်ချက်သည် ညအမှောင်ထုကို
ဆိုးဖောက်ကာ ထုတ်ပေါ်လာလေသည်။

'အား...
ထိုအော်သံကြောင့် ဝမ်းကျင်းဟုန်၏အမူးများ လွင့်စဉ်
ပျောက်ကွယ်သွား၏။

အကြောင်းမူထား....

ယင်းအော်သံသည် မိမိ၏ဆရာစီးမာကူး၏ အသံပင်ဖြစ်
နေသည် မတူတိပါလော့။

ထို့ကြောင့်....

ဝမ်းကျင်းတုန်သည် ခုတင်ပေါ်မှခုန်ထလိုက်ကာ ဆရာ
ဖြစ်သူ၏အခန်းဆီသို့ ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

ဝမ်းကျင်းဟုန်သည် ဆရာဖြစ်သူ၏ အခန်းထဲသို့ ပြေး
လွှားဝင်ရောက်လိုက်၏။

ရုတ်တရက်....

သူ၏ ခြေလှမ်းအစုံမှစ ရုပ်ဘန်ကာကြက်သေ သေသွား
မိလေသည်။

အကြောင်းတား....

ဆရာဖြစ်သူ စီးမာကူးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်လဲကန့်
နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။
သူ၏ရင်ဝတွင် ခားမြှောင်တစ်ဖက်စိုက်ဝင်နေသည်။

ယင်းခံားမြှောင်မှာ ကျောက်စိမ်း ခားမြှောင်ပင် ဖြစ်
သည်။

ကျေးမင်ပေက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆရာကြီးခံားပေ့
ချီထားပြီး ကျန်လတ်တစ်ဖက်ဖြင့် ရင်ဝတွင် စိုက်ဝင်နေ
သော ကျောက်စိမ်း ခားမြှောင်အား ဆွဲထုတ်ရန်ဟန်ပြင်
နေသည်။

တွေ့မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ဝမ်းကျင်းဟုန်၏
ခန္ဓာကိုယ်မှာ အေးစိတ်တောင့်တင်းသွား၏။

ထိုအချိန်မှာပင်....

နန်းကျင်းယင်နှင့် စုမာဝမ်းမေတို့ ရွှေဆင့်နောက်ဆင့်
ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ဆရာကြီးစီးမာကူးက ကျေးမင်ပေအားကြည့်ရင်းအား
ယူကာ ပြောလိုက်၏။

‘ကျေး....ကျေးမင်ပေ၊ မင်း—မင်းလူသတ်သမား’

သူက စကားကိုဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘော့တဲ့ ခေါင်း
ငိုက်စိုက်ကျကာ သေဆုံးသွားလေသည်။

ကျေးမင်ပေ၏ရင်ထဲတွင် အလွန်ကြီးမားသောဆိုးရှုံးမှု
ထစ်ရုပ်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။

‘ဆရာ....’

သူက အသံတုန်အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ဆရာဖြစ်သူသည် သူ့အား လူသတ်သမားကိုအမ်းမ်းရန်
မှာကြားလိုသည်စကားကိုလင်ဆုံးအောင်မပြောနိုင်ဘဲသေဆုံး
လွှားပြီဖြစ်၏။

ကျေးမင်ပေက အံကိုတင်တင်ကြိတ်လိုက်သည်။
'စိတ်ချပါဆရာ၊ ကျွန်တော်လူသတ်သမားကို မိခင်အင်
ဖမ်းပါမယ်'

ထိုစဉ်မှစ၍...
ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံအစ်ချစ်ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

ဟား...ဟား...ဟား...
ကျေးမင်ပေက အာသာရောက်သလိုလည်း ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

ထိုအခါ...
လူ့အား၊ လှောင်ပြောင် ရယ်မောနေသော နန်းကျန်း
ယင်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ထို့ပြင်... *
နန်းကျန်းယင်၏အနီးတွင် လူ့အားစူးစူးရှရှ စိုက်ကြည့်
နေကြသော ဝမ်းကျင်းဟုန်နှင့်စုမာခမ်းမေတို့ကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

နန်းကျန်းယင်က ရယ်မောနေရာမှရပ်တန့်ကာ ကျေးမင်
ပေအားစိတ်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

'မင်းဟာ ထောက်ထော် ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့ လူပဲ၊ ဒီ
လေခက် လက်ပူး လက်ကြပ်မိနေတာကောင် ဘာပြင်းချင်
သေးသလဲ'

ထိုစကားကြောင့် ကျေးမင်ပေ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တုန်ခါ
လှသွားသည်။

'အစ်ကိုလတ် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ'
နန်းကျန်းယင်က တင်းမာခက်ဆန်သောလေသံဖြင့်ပြော
လိုက်၏။

'မင်း ငါ့ကို အစ်ကိုလတ်လို့ ခေါ်ရောမလိုဘူး၊ မင်းဟာ
ဆရာကိုသတ်တဲ့ လူသတ်သမားပဲ'

ကျေးမင်ပေ၏မျက်နှာ ပြူဖပ်ပြူရော် ဖြစ်သွားသည်။

'အစ်ကိုလတ် အထင်မှားနေပြီ၊ ကျွန်တော် ရှင်းပြ...'
လူ၏စကားမဆုံးမီ စုမာဝမ်းမေက ဖေါသတကြီးဖြင့်
ပြောလိုက်၏။

'ဘာမှ ရှင်းပြနေစရာမလိုဘူး၊ ရှင်ဟဝ လူ့ယုတ်မာပဲ'

ကျေးမင်ပေ လက်ကားပြလိုက်သည်။

'ညီမ...ညီမ အစ်ကိုကို ဒီလိုပြောပါနဲ့'
ဝမ်းကျင်းတုန်ထ အကြိတ်လိုက်၏။

'ညီလေးကျွေး...ဆရာဟာ ထိုအပေါ်ကို ဘယ်လောက်
မေတ္တာစေတနာတေ့ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းသိပါ့တယ်ကွား၊
မင်းမို့လို့ ခုလို ရုဏ်းရက်စက်စက် လုပ်ရက်တယ်'

ကျေးမင်ပေ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာ
သည်။

'အစ်ကိုကြီးဝမ်း...ဆရာကို ကျွန်တော် မသတ်ဘူး'
နန်းကျန်းယင်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

'ဆရာ့ရဲ့ ရင်ဝမ်းစိတ်နုတဲ့အားဟာ ကျောက်စိမ်းခွေး
မြှောင်ပဲ၊ ဒီကျောက်စိမ်းခွေးမြှောင်ကို စေ့စောကပ် ဆရာ
က မင်းကိုပေးခဲ့တာမဟုတ်သေး'

ကျေးမင်ပေ့က တုန်သင်သေခလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။
 'ကျွန်... ကျွန်တော် စေတနာက အရက်သေခတ်တာ များသွားလို့ အခန်းထဲ ရောက်တာနဲ့ ကျောက်စိမ်းခေးကို ဓားပွဲပေါ်တင်ပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။ တရားနီးမှ ဆရာနဲ့ သွားတွေ့ဖို့ သတ်ရတာနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာ။ ကျွန်တော် ဆီမှာ ကျောက်စိမ်းခေး၊ မပါလားဘူး။' ဆရာ့အခန်း ရောက်ခါနီး မှာ ဆရာ့အော်သံကြားလို့ ပြေးဝင်လာခဲ့တာပဲ'

စုမာဝမ်းမေ့က နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။
 'ရှင်က နားထောင်လို့ကောင်းအောင် လိမ်ညှစ်ပြောဆို တတ်သားပဲ။ ဝါပေမယ့် ကျွန်မက ရှင်ရဲ့စကားကို မယုံဘူး ရှင်'

ကျေးမင်ပေ့က အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်သည်။
 'ညီ...ညီမ အစ်ကိုက အမှန်အတိုင်း ပြောပြနေတာပါ။ စုမာဝမ်းမေ့က မျက်နှာကို မဲ့လိုက်၏။
 'ရှင်ဟာ ကိုယ့်ဆရာကိုတောင် ငြိန်ပြီး သတ်ဖြတ်ဝံ့တဲ့ လူယုတ်မာစစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်မ ရှင်ကိုသတ်ရမှ ကျေနပ် မယ်'

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဓားကို လှုပ်တစ်ပြတ် ဆွဲထုတ်ကာ ကျေးမင်ပေ့ အား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...
 မီးကျင်းဟုန်နှင့် နန်းကျန်းယင်တို့ကလွဲ မနေသဘော စင်ခရာထဲတိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

ကျေးမင်ပေ့က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပြတ်သားစွာချ လိုက်သည်။
 ထို့နောက်...

ဆရာဖြစ်သူ စီးမာကူး၏ အလောင်းရှေ့တွင် ဇူးထောက် တိုင်ချလိုက်၏။

'ဆရာ...ဆရာ့ကို ကျွန်တော် မသတ်ဘူးဆိုတာ ဆရာ သိပါတယ်။ ဝါပေမယ့် အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုလတ်နဲ့ ညီမ လေးတို့က ကျွန်တော်ကို အဆင်မားနေကြတယ်။ သူတို့ ကျွန်တော်ကို သတ်ချင်ရင် သတ်ကြပါစေ။ ကျွန်တော် ဆရာ့ရှေ့မှာပဲ အသေခံပြပါမယ်'

စကားဆုံးသည်နှင့် ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချထုစူးလိုက်၏။
 သူ၏အပြုအမူကြောင့် ဝမ်းကျင်းဟုန်တို့ သုံးယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ ရပ်တန့်သွားသည်။

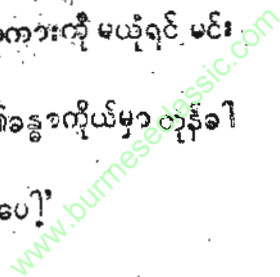
စုမာဝမ်းမေ့က ကျေးမင်ပေ့၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ဓားဖြင့် မိုးထားလိုက်သည်။

'ရှင်အပြစ်ကို ရှင်ဝန်ခံမလား'
 ကျေးမင်ပေ့က ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါထမ်းလိုက် ၏။

'ဝန်ခံစရာမလိုဘူး။ ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို မယုံရင် မင်း ကျုပ်ကို ခုချတ်ချင်၊ သတ်လိုက်ပါ'

သူ၏စကားကြောင့် စုမာဝမ်းမေ့၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တုန်ခါ ထွားသည်။

'ရှင် ဆရာ့ကို တထယ်မသတ်ဘူးပေါ့'

ကျွေးမင်ပေက ခေါင်းငုံ့ထားရင်းမှ ပြောလိုက်၏။
'ကျုပ်မှာ ဝီလောက် ယုတ်မာရက်စက်တဲ့ စိတ်ဓာတ်
အရှိတာ မင်း သိသိဆုံးပါ'

စုမာဝမ်းနမော့ တွေဝေသွားသည်။
နန်းကျန်းယင်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

'သူ့ပြောတာကို ယုံနဲ့ ညီမလေ။ ဆရာကိုယ်တိုင်က
လူဟာ လူသတ်သမားလို ပြောသွားတာ ကြားတယ်ဟုတ်
လား'

စုမာဝမ်းမေက ကျွေးမင်ပေအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
'ရှင် မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ'

ကျွေးမင်ပေက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိုက်လိုက်၏။
'မင်းယုံရင် ကျုပ်ကို သတ်နိုင်တယ်'

စုမာဝမ်းမေက မျက်မှောင်ကြဲတတ်လိုက်သည်။
'ရှင် သက်သေပြနိုင်ပါ့မလား'

ကျွေးမင်ပေက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။
'ကျုပ်မှာ သက်သေပြစရာအရှိဘူး။ ကျုပ်ကို အချိန်ပေး

ပါ။ လူသတ်သမားကို မိအောင် ဖမ်းပြပါမယ်'
နန်းကျန်းယင်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

'လူကိုလွတ်ပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လူထွက်ပြေးသွားမှ
ပေါ့'

ကျွေးမင်ပေက တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာထား
ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

'ကျုပ် ဆရာ့အလောင်းရှေ့မှာ ကတိသစ္စာပြပါမယ်။
ကျုပ်ကို တစ်လလောက် အချိန်ပေးပါ။ တစ်လပြည့်လို့မှ
လူသတ်သမားကိုဖမ်းမမိဘူးဆိုရင် ကျုပ်ကိုသတ်နိုင်ကြပါပြီ'

ဝမ်းကျင်းဟန်က ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်သည်။
'သူ့ ရဲ့တောင်းဆိုမှုကို လိုက်လျော့သင့်ပါတယ် ညီမလေ။

ထရားခံ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ တိတိကျကျ မသိသေးတဲ့
စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်ပြီးမှ နောင်တစ်ချိန်မှာ နောင်တရနေ
ရမယ့်အဖြစ်မျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကို တစ်လ
လောက် အချိန်ပေးလိုက်ပါ'

'စုမာဝမ်းမေက သက်ပြင်းချလိုက်၏။
ပြီးမှ....

ကျွေးမင်ပေအား ကြည့်ကာ ခက်ထန်သော လေသံဖြင့်
ပြောလိုက်သည်။

'ကောင်းပြီ၊ ရှင့်ကတိအတိုင်းတစ်လအတွင်းလူသတ်ထရား
ခံတို့ ဖော်ထုတ်ပေးတော့ တစ်လပြည့်လို့မှ မဖော်ထုတ်နိုင်
ရင် ရှင့်ရဲ့အသက်နဲ့အန္တရာယ်အားကွဲပြားသာမန်တော့'

ကျွေးမင်ပေက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
'ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ကို အခုလိုသက်ညှာလိုက်တဲ့ အတုတ်

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တစ်လပြည့်တဲ့နေ့ကျုပ်ရောက်အောင်
ပြန်လာခဲ့မယ်'

စကားဆုံးသည်နှင့် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ပြေးလွှားထွက်
ခွာသွားလေတော့သည်။

တချိန်များ၊ တရွှေ့ရွှေ့ ကုန်ဆုံးသွား၏။

ကုန်ဆုံးသွားသော အချိန်များ နောက်သို့ ရက်၊ လ၊ နှစ်များ လိုက်ပါသွားကြသည်။

ဤသို့ဖြင့်....

ရာသီစက်ဝန်းလည်ပတ်ခဲ့ရ၏။

ယခုဆိုလျှင် ရာသီစက်ဝန်းလည်ပတ်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်တိတိကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဆယ်နှစ်ဆိုသည် အချိန်ကာလသည် လူသားတို့၏ အဝေးအား အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ပြောင်းလဲပစ်နိုင်စွမ်းရှိသည့် အချိန်ကာလပင်ဖြစ်၏။

သို့သော်....

အခန်း (၂)

ရန်ကြေး

မရဏတောင်....

မရဏတောင်သည် လူသူ အရောက် အပေါက် နည်းသော တောင်တစ်လုံးဖြစ်၏။

တောင်တိပ်တွင် ညီညာပြန့်ပြူးသော မြေပြင်များ ရှိပြီး၊ ဘေးနှစ်ဖက်တွင် နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကမ်းပါးကြီးများ ရှိသည်။

ယင်းကြောင့်....

သိုင်းလောကသားများသည် ရန်ငြိုးရန်စများ ဖြေရှင်းရာတွင်လည်း ကောင်း၊ သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်ရန်သော်လည်း ကောင်း မရဏတောင်ထိပ်ကိုသာ ရွေးချယ်လေ့ရှိကြ၏။

ဤသို့ဖြင့်....

မရဏတောင်သည် သိုင်းလောကသားများ အတွက် အရေးပါအရာရောက်သော နေရာတစ်ခုဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကသားများသည် သူ့သေကိုယ်သေရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းစရာကိစ္စများရှိပြီဆိုပါက မရဏတောင်သို့ ရောက်ရှိလာတတ်စမြဲဖြစ်၏။

ယင်းကြောင့်....

မရဏတောင်သို့ လူသူတစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာခြင်း ဆိုပါက ကြာမီတောင်ပေါ်တွင် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပွားလာတော့မည်မှာ သေချာနေလေသည်။

မရဏတောင်ထိပ်ပေါ်တွင် အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုများ ရရှိသွားသလို ဤဘောင်ထိပ်ပေါ်တွင် သွေးမြေကျမှု အသက်စွန့်သွားကြရသူများလည်း မနည်းလှပါချေ။

မရဏတောင်ပေါ်တွင် ရန်ငြိုးတရားများ ကွယ်ပျောက်ကာ မေတ္တာတရားငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာဖွေသူဟူ၍ မရှိချေ။

ယင်းကြောင့်....

ထိုတောင်အား သိုင်းလောကသားတို့က မရဏတောင်ဟု ခေါ်မှတ်ပြုခဲ့ကြခြင်းပင်ဖြစ်သောတော့သည်။

လူငြည့်ဝန်းသည် တောင်ကင်ပေါ်တွင် ထိန်ထိန်သာနေ၏။

အဖြူရောင် တိမ်မျှင်ထန်းများသည် လဝန်းကြီးအား ဇာပဝါပါးပါးဖြင့် ကာရံထားသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

သို့သော်....

တိမ်မျှင်ထန်းများသည် အေးမြသည့် အလင်းရောင်ကို အနှောင့်အယှက်ပြုခြင်းငှာ မစွမ်းသာချေ။

လရောင်ကြောင့် မဏတောင်ထိပ်ပေါ်ရှိညီညာပြန့်ပြူးသောမြေပြင်ကို ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နိုင်၏။

ယနေ့သည် လပြည့်ညဖြစ်သည်။

မရဏတောင်တစ်ခုလုံး လရောင်အောက်တွင် အေးချမ်းငြိမ်သက်နေ၏။

ဝန်းကျင်စင်စင်ပိုက်ပေါက်ရောက်နေကြသော ဆင်ပင်ချုံနွယ်များမှာ နှင်းရည်ဇမ်းထားသောကြောင့် လရောင်အောက်တွင် ပြိုပြတ်ဝင်လက်သောအရောင်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ပိုးကောင်ငယ်လေးများ၏ တကျည်ကျည် အော်မြည်သံသည် လေနှင့်အတူ လွင့်ပျံ့နေ၏။

ရုတ်တရက်....

အော်မြည်နေသော ပိုးကောင်လေးများ၏ အသံများ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

တဆယ်တည်း၊ မှာပင်....

သစ်ပင်ချုံနှယ်များကို တစ်စုံတစ်ယောက်က တိုးစေ့လအသောအသံထွက်ပေါ်လာ၏။

သေချာစွာကြည့်ရှုမည်ဆိုပါက သစ်ပင် ချုံနှယ်များကို ကျော်လွှားရင်း လူတစ်ယောက် တောင်ပေါ်သို့ တက်လာသည်ကို လအောင်ကြောင့် တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ်လေ၏ တိုက်ခတ်မှုကြောင့်ထိုလူ၏ အဝတ်အစားများ တဖျပ်ဖျပ် လူးလွန်သွပ်ရှားနေကြ၏။

ထို့ပြင်....

ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဆံကေသစ်များလည်း လေနှင့်အတူ လွင့်ပျံနေကြသည်။

လအောင်ကြောင့် ထိုလူအားကောင်းစွာမြင်အတူခန့်ရ၏။ ထိုလူသည် အသက် နှစ်ဆယ်ခန့်သာရှိသော လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အဖြူရောင် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

လူရွယ်၏ခန္ဓာကိုယ်မှ သန့်မစတောင့်တင်းပြီး မျက်နှာမှာ ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောခန့်ညားလှ၏။

လူရွယ်၏ခြေထောက်တွင် ခရီးဝေးသွားသူများ အဖျားဆုံး အသုံးပြုခလှရှိသော ကြိုးသိုင်း နွားသားဖေထိနပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ယခု....

လူရွယ်သည် တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်၏။ အေးမြခသောလေများ ငွေ့ယမ်းတိုက်ခတ်နေသည်။

သို့သော်....

လူရွယ်၏နဖူးပေါ်တွင် ချွေးမျှားစိုဋ်စိုနေ၏။

သူသည် အလွန်ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သော တမ်းခေါင်းကို ပြတ်ကျော်လာရသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်....

လူရွယ်၏မျက်နှာပေါ်တွင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည့် အနိပ်အယောင်များကို စိုးစဉ်းမျှပင် မတွေ့ရချေ။

ထို့ပြင်....

တောင်ပေါ်လေ တိုက်ခတ်မှုကိုသော် လည်းကောင်း၊ အေးမြမှုကိုသော်လည်းကောင်း လုံးဝရရှိမိမိတ်ပဲ ချွေးမှန်ပါသည်။

မကြာမီ အသက်သေရအတူမည့် လူတစ်ယောက်သည် မည်သည့်အရာကိုမျှ ကြေစက်ရွံ့ထိတ်လန့်စရာ လိုမည်တောက်ချေ။

လူတစ်ယောက်၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်သော သေမင်းကိုပင်အန်တုဝိုသော လူတစ်ယောက်သည် အခြားမည်သည့် အရာများကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြံနေရပါမည်နည်း။

လူရွယ်သည် တောင်ထိပ်မြေကွက်လပ်သို့ ရောက်သောအခါ ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်၏။

သူသည် လစ်လဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသော အနီရောင်အထုပ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်....

၃၆ ❀ နန္ဒာ့ထွက်သူ

မြေပြင်ပေါ်တွင် တင်ပျဉ်နေသိုင်းကာ အထုပ်ကလေးကို ထူ၏အရှေ့တွင် ချထားလိုက်၏။

လူရွယ်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် မရုဏးတောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကို အထူးဆိုဖွယ်ရာ မရှိချေ။

အမှန်တိုင်...

ယှဉ်ပြိုင်ပွဲတစ်ခုမစမီ ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထား။ ဇေတီတိုက်ခတ်မှုနှင့် မြေအနေအထားတို့ကို လေ့လာ အကြံခံတ်ကြည့်သင့်ပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ...

လက်ရည်ညီမျှနေသော တိုက်ပွဲ၌ မြေအနေအထားနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားတို့က အဆုံးအဖြတ် ပေးသွားတတ်သည် ဟုတ်ပါလား။

သို့သော်...

လူရွယ်သည် ထိုအချက်ကို တစ်ပင်လျှစ်လျှစ်ထုတ်ဖော်သည်။

သူ့အနေဖြင့် မြေပထဝီအနေအထား၊ လေ့လာရန်မလိုအပ်တော့ချေ။

ဤနေရာတွင် ထာဝရလိလျောင်းရမည့်သူအဖို့ မြေပထဝီအနေအထားသည် မညီသို့ အရေးပါမည်နည်း။

လူရွယ်က မိုးကောင်းကင်တွင် ထိန်ထိန်သာနေသော လမီးကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော်....

ထူ၏အမြင်အာရုံတွင် ရှုန်းမြေစွာသာနေသည့် လပြည့်ဝန်းကို မမြင်ဘဲ ဆရာဖြစ်သူက ခိမိအစား တစ်ဝန်းဝေးအပ်ပုံများကို ပြန်မြင်ယေခင်လာပေတော့သည်။

နံနက်ခင်း၏ နေခြည်များသည် တောင်ကုန်းကလေးအပေါ်သို့ ထိုးကျနေ၏။

ရာသီဥတုမှာ ကြည်လင်သာယာနေသည်။ ကောင်ကင်ပေါ်တွင် အစာရှာရန် ပျံသန်းနေကြသော ငှက်ငယ်အချို့ကို တွေ့ရ၏။

တောင်ခြေတွင် အထေ့ကျပေါက်နေသော ရောင်စုံပန်းအစာကြီးပေါ်တွင် ရောင်စုံလိပ်ပြာငယ်များ ပျံနေကြလေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ဆေးချေမေမိသည်။ သဘာဝပန်းချီအား တစ်ချပ်သဖွယ် ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့ဖွယ် ထေခင်းသွန်းလှ၏။

သို့သော်....

တောင်ကုန်း၊ပေါ်တွင်ရှိနေသူနှစ်ယောက်မှစ၍ သဘာဝ
၏အလှအပကို သိမြင်ခံစားကြရဟန် မတူချေ။

သူတို့သည် ပွန်ပွန်ဆူနေသော ရေနှေးအိုးကိုသာ
အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဝေးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

တောင်ကုန်း၊ပေါ်တွင် ရှိနေသူနှစ်ယောက်မှလူရွယ်
များဖြစ်ကြ၏။

ထုတ်ယောက်မှစ အောက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီး အဖြူ
ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

သူ၏မျက်နှာမှာ ချောမေ့ခန့်ညားလှသည်။
အထူးသဖြင့်....

သူ၏ တည်ကြည် ရင်ကျယ်သော ဟန်အမူအရာထာ
ယောကျ်ားပီသမှုကို ပို၍ပေါ်လွင်စေ၏။

ကျန်တစ်ယောက်မှာမူ အပြာရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထား
ပြီး အသတ်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိ လူရွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်

သည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ နှုတ်ချောမောသော်လည်း ခိုင်မာ
သော မေးရိုးများကြောင့် အလုပ်အဆင်ကို ငွေ့ဝီရိယစိုက်

ထုတ်ကစ မဖြစ်မနေ လုပ်ဆောင်တတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်
ကြောင်း သိသာနိုင်၏။

လူရွယ်နှစ်ယောက်သည် လတ်တစ်ကမ်းအကွာတွင် မျက်စိ
နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏အလယ်တွင် မီးဖိုထစ်ခန့်ရှိနေ၏။

မီးဖိုပေါ်တွင်တင်ထားသော ရေနှေးအိုးမှစ ပွန်ပွန်ဆူ
နေပြီ ဖြစ်သည်။

လူရွယ်နှစ်ယောက်သည် ရေနှေးအိုးကိုမမြင်ကြဘဲအတေး
ကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် မီးဖိုထဲသို့ ထင်းများ၊ ထပ်ထည်ခြင်း
မပြုဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေခဲ့ကြသည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်

သည်။

ယင်းခကြောင့်....
မီးဖိုတွင် ထင်းများကုန်ကာ မီးသေသွားလေသည်။
ထိုအခါမှ....

အပြာရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသောလူရွယ်မှာ သတိ
မြန်လည် ဝင်ရောက်လား၏။

သူသည် အနီးတွင်စုပုံထားသော ထင်းခြေခတ်များကို
ကောက်ယူကာ မီးပုံထဲသို့ထည့်လိုက်သည်။

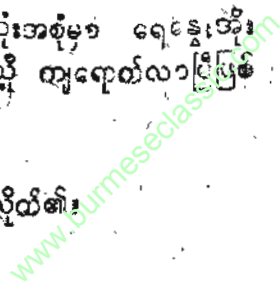
ထို့နောက်....
ပါးစပ်ဖြင့်ဟူးခနဲမှုတ်လိုက်ရာ မီးတောက်တစ်ခု

ခနဲထွက်လာ၏။

ယင်းအချိန်တွင်....
အဖြူရောင်ဝတ်လူရွယ်၏ မျက်လုံးအစုံမှစ ရေနှေးအိုး
ပေါ်မှ အပြာရောင်ဝတ် လူရွယ်ထံသို့ ကျရောက်လာပြီဖြစ်

သည်။

အတန်ကြာမှ....
တိုးညှင်းသောလေသံဖြင့် ခေါ်လိုက်၏။

လှေထင်းစုန်

အပြာရောင်ဝတ်လူရွယ်က ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ မေ့လိုက်သည်။

အမိန့်ရှိပါ ဆရာ

အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူရွယ်က လှေထင်းစုန်ဆိုသော အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ လူရွယ်အား စိုဏ်ကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

လှေထင်းစုန်...မင်း၊ ငါ့ပြာတစ်ခုကို သေသေချာချာ မှတ်မိခဲ့တာ။

လှေထင်းစုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဟုတ်ကဲ့...မှတ်မိမိပါဘယ် ဆရာ

အဖြူရောင်ဝတ်လူရွယ်က သူ့အားအကဲခတ်ကာ မေးလိုက်၏။

ကောင်းပြီ၊ ခါဖြင့် မင်းငါ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း တစ်သခေမတိမ်၊ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါ့မလား။

လှေထင်းစုန်မှာ ရုတ်တရက် အားဖြူပေးနိုင်ပါချေ၊ အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

မင်း ပိုပြီးမှတ်မိအောင် ငါ့ထပ်ပြောမယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်က ငါ့ချိန်းဆိုတဲ့ ယဉ်ပြိုင်ပွဲတစ်ခုကို ငါ့ကိုယ်စား မင်းသွားပြီး ယဉ်ပြိုင်ရမယ်၊ မင်းကို ငါ့တတ်ထွဲသိုင်းပညာမှန်သမျှ အိတ်သွန်ဖာမှောက် သင်ကြားပေးခဲ့ပြီပြီ၊ အခုဆိုရင် မင်းက ငါ့ရဲ့သိုင်းပညာအဆင့် ထန်းတူ

နီးပါး ရှိနေပြီ၊ ခါကြောင့် မင်းရင်ဆိုင်ရမယ့် ရန်သူကို ကျိန်းသေအနိုင်ရမှပဲ၊ ခါပေးမယ့် အနိုင်မယူရဘူး၊ မင်းအနိုင်ရပြီလို့သိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်း အရှုံးပေးလိုက်ရမယ်

သူက စကားကို ရပ်တန့်ထားလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ...

လှေထင်းစုန်အား အကဲခတ်ကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

မင်း ငါ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်နိုင်ပါ့မလား။

လှေထင်းစုန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ထိုနောက်...

အဖြူရောင်ဝတ်လူရွယ်အား နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

ဆရာ့ကို ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ

အဖြူရောင်ဝတ်လူရွယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ကောင်းပြီ...မေးပါ။

ထုတ် ခွင့်ပြုလိုက်သော်လည်း လှေထင်းစုန်မှာ မှူးမတ်မဝံ့မရဲဖြစ်နေ၏။

အဖြူရောင်ဝတ်လူရွယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

မင်းကို တာကြောင့်အရှုံးပေးခိုင်းရသလဲဆိုတာ သိချင်နေဘယ်ဟေ့တ်လား။

လှေထင်းစုန်မှာ အံ့အားသင့်သွား၏။

သူက အဖြူရောင်ဝတ်လူရွယ်အား စိုဏ်ကြည့်ကာ မေ့မေ့နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

'တုတ်ပါတယ် ဆရာ'

အဖြူရောင်ဝတ်လှရွယ်က သတ်ပြင်၊ချလိုက်၏။

ထို နေ့အိမ်....

ရီခဝသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လွေထင်၊စုန်အားကြည့်တစ
ပြောလိုက်သည်။

'ရန်ကြေးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မင်းနားလည်သလား'

လွေထင်၊စုန်မှာ ကြောင်အမိ၊အမိ၊ ဖြစ်သွား၏။

သူ့အနေဖြင့် ရန်ကြေးဆိုသော စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို
သိသလိုလို မသိသလိုလို ဖြစ်နေသည်။

ယင်းကြောင့်....

သူက မည်သို့ပြန်ဖြေရမုန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ်မှစပင်....

အဖြူရောင်ဝတ်လှရွယ်က ရှင်းပြလိုက်သည်။

'နားလည်လွယ်အောင်ပြောရရင် ရန်ကြေးဆိုတာ ရန်ကို
ရန်ချင်၊ တုံ့နှင်းတာလို့ ပြောရမှာပေါ့၊ လူတွေဟာ တစ်ဦး

ကိုတစ်ဦး မေတ္တာထားဖို့ ချစ်ခင်ကြင်နာဖို့ မလွယ်ကြပေမယ့်
တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ရန်ငြိုးထားဖို့တော့ အင်မတန်လွယ်ကြတယ်

ကျယ်'

သူ၏စကားမှာ လေးနက်လွန်းလှ၏။

ယင်းကြောင့်....

လွေထင်၊စုန်က ဂရုတစိုက်ပင် ငြိမ်သက်စွာ နားစောင်း
နေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်လှရွယ်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

'လောကလူသားတွေဟာ ချစ်စေ့ညှိဖို့ ခက်သလောက်

မုန်းစေ့ညှိဖို့တော့ အလွန်လွယ်တတ်ကြတယ်ကွယ်၊ ငါ့ကြောင့်
ပဲ ရန်ကြေးဆိုတာ ရှိလာတာပဲ၊ အခု မင်း ယှဉ်ပြိုင်ရမယ့်

လူက လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က ငါ့အပေါ် ရန်ငြိုး
ထားခဲ့တဲ့သူရဲ တပည့်ပဲ၊ မင်းကသေ သူ့ကို အရှုံးပေးလိုက်

ရင် သူ့နဲ့ ငါတို့ရဲ့ ရန်ကြေးဟာ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အဆုံးသတ်
သွားလိမ့်မယ်လို့ ငါယူဆတယ်'

လွေထင်၊စုန်မှာ ရင်ထိတ်သွားသည်။

သိုင်းလောကမှ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲများအကြောင်းကို သူ့တောင်း

စွာ သိရှိထား၏။

သိုင်းသမားများသည် အနည်းနှင့်အများ ရတ်စက်ကြမ်း

ကြုတ်သည့် စိတ်သဘောထားရှိကြသည်။

အရှုံးအနိုင် ဆုံးဖြတ်ခြင်းထက် သူ့သေကိုယ်သေ ယှဉ်

ပြိုင်ရန် ပို၍ စိတ်အားထက်သန်ကြသူများ ဖြစ်၏။

ယခု....

သူ့ရင်ဆိုင်ရမည့်သူမှာ စိတ်သဘောစား၊ ပြည့်ဝသူဆိုလျှင်
ခိတ်ပူစရာမလိုချေ။

အကယ်၍....

စိတ်သဘောစား ယုတ်ညံ့၍ ယုတ်မာကောက်ကျစ်သူ
မြန်နေပါလျှင် လွေထင်၊စုန်မှ အဆုံးမတော့ပဲ တော့ပေါ့

ချေ။

သူသည် ဆရာဖြစ်သူ၏ အမိန့်အတိုင်း ရန်သူကို အရှုံး
ပေးရပေမည်။

ယင်းကြောင့်....

သူ့အတွက် အသေချစ်ဆုံး ခရီးလမ်းမှာ မရကခရီးပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

လေ့ထင်းစုန်မှာ ဟန်မခဆောင်ခိုင်ခတော့ပါချေ၊
လူက ဆရာဖြစ်သူအားကြည့်တာ ခေါ်လိုက်၏။
'ဆရာ'

အဖြူရောင်ဝတ်လူရွယ်က သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
'မင်း၊ ဘာမေးချင်လို့လဲ'

လေ့ထင်းစုန်က မဝဲ မရဲဖြင့် မေးလိုက်၏။

'တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သူ့သေကိုယ်သေ ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်နေတဲ့အခါ ကိုယ်က အရှုံးပေးလိုက်ရင် ရန်သူ့ရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးရမှာပေါ့'

အဖြူရောင်ဝတ်လူရွယ်က ရယ်မောစလိုက်သည်။
ပြီးမှ....

သူက လေ့ထင်းစုန်ကို စိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။
'ဘာလဲ....မင်းက သေရမှာကို စိုးရိမ်နေတယ်ပေါ့'

လေ့ထင်းစုန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။
အဖြူရောင်ဝတ်လူရွယ်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

'ဒီအတွက် မင်း စိတ်မပူနဲ့၊ မင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မယ့်လူဟာ တော်ရုံထန်ရုံ သိုင်းသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်။ သူ့လဲ့ မင်းလိုပဲ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမား'

တစ်ယောက် ဖြစ်နေမှာပဲ။ ဒါကြောင့် တိုက်ပွဲမှာ နေ အရှုံးပေးလိုက်ရင် ရိပ်မိသွားမှာပေါ့။ သူ့က မင်းလိုပဲ ဖြစ် တိုက်ခိုက်လိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ဘူး'

လေ့ထင်းစုန်မှာ တော့ဝေသွားသည်။

'သူက ရှေ့ဆက်တိုက်ခိုက်လာရင်ကော....'

အဖြူရောင်ဝတ်လူရွယ်မှာ နှုတ်ဆိတ်သွား၏။

သူ့အနေဖြင့် လေ့ထင်းစုန် ထင်သကဲ့သို့ ဖြစ်မလာနိုင်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

အကယ်၍....

ရန်သူအား အရှုံးပေးကာ အသက်စွန့်ရမည် ဆိုပါလျှင် မိမိအပင်ပန်းခံ၍ သိုင်းပညာသင်ကြားထားခဲ့သည်မှာ မည်သို့ အဓိပ္ပာယ် ရှိတော့ပါမည်နည်း။

အဖြူရောင်ဝတ် လူရွယ်က လေ့ထင်းစုန်၏ ခံစားမှုကို ခိုင်မာလိုက်၏။

ယင်းကြောင့်....

သူက သစ်ပြင်ချွတ်ချွတ် ပြောလိုက်သည်။

'လေ့ထင်းစုန် ငါ့ရဲ့ ဘဝတစ်သက်တာမှာ ဘယ်တုန်းကမှ ကံတရားကို ယုံကြည်အားတိုးပြီး အလုပ်တစ်ခုကို မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမယ့် အခုတစ်ကြိမ်တော့ ငါ့ဟာ ကံတရားကို အားကိုးလိုက်ပြီ။ ငါ့စေခါကို နားထောင်ရင် ဇင်းအသတ် သေခွင့်ပေးသွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါပေး

ထေးတဲ့တဝန်ကို မင်းလုပ်မယ် မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဆိုတာကို သေသေချချစရာ စဉ်စားစေချင်တယ်၊ မင်း ငြင်းပယ်မယ် ဆိုရင်လို့ ငါက စိတ်မဆိုပါဘူး။

လှေထင်းစုန်မှာ တောဝေသွား၏။

သူ၏ဆသက်မှာ နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။

လူ့ဘဝတွင် အလွန်ငယ်ရွယ်သေးသည့် လူသာ၊ တစ် ယေခက် ဖြစ်၏။

လူ့ဘဝ၏သားယဉ်ပျော်ရွှင်မှုကိုအစွမ်းကုန်ခံစားနိုင်သည့် အရွယ်ပင် ဖြစ်သည်။

ဤအရွယ်တွင်လူ့ဘဝကိုကျေခိုင်းစွန့်ခွာရမည်မှာအလွန် ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းလှ၏။

ရုတ်တရတ်....

လှေထင်းစုန်မှာ မိမိ၏ ငယ်ဘဝကို ပြန်လည်သတိရ လာသည်။

သူ့အသက် ဆယ်နှစ်အရွယ်တွင် သူ၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ ရွှေဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးပါးသွားကြ၏။

ဆွေမျိုးဉာဏ် မရှိသောကြောင့် နိုင်ထက်ကလေး ပြုမှုသူ များ၏ လက်ချက်ဖြင့် အိုးအိမ်နှင့်ပစ္စည်းဥစ္စာများ ဆုံးရှုံးခဲ့ရ သည်။

စုတ်ပြတ်ညစ်ထေးသော အဝတ်အစားဖြင့် လမ်းစာကော လျှောက်ကာ လေလွင့်နေရသည့်ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။

ငယ်ရွယ်သော ကလေးတစ်ယောက်အတူတူ သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာကို မည်သို့ရှာဖွေ ဖြည့်တင်းနိုင်မည်နည်း။

လှေထင်းစုန်အခါအခါအရပြတ်ကပ်တေးလမ်းကလေး တစ်ခုပေါ်တွင် လူ့ဘဝစဉ်ဆရာဖြစ်သူက တွေ့ရှိကာကယ် ဆယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့်....

ဆရာဖြစ်သူ၏ကျေးဇူးမှာ မိမိအပေါ်တွင်အဘိုးအဘ မရှိ ကြီးမားလှ၏။

အကယ်၍....

ဆရာဖြစ်သူကသာ မိမိဘေးကယ်တင်ခြင်း မပြုခဲ့ပါလျှင် နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက သူ သေဆုံးခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေလိမ့် မည်။

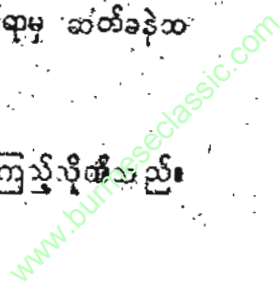
သူ ယင်းသို့တော့နေစဉ်မှာပင်ဆရာဖြစ်သူ၏ စကား သံသွယ်ပေါ်လာပြန်၏။

‘လှေထင်းစုန် ငါကမင်းကိုတစ်နေ့အသေခံခိုင်းမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကိုယ်ကျိုးအတွက်အသုံးချဖို့ ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်ပြီး သိုင်းပညာသင်ကြားပေးခဲ့ဘူးမဟုတ်ဘူး၊ ဒါတွေမင်းနားလည်ခွင့်ချင်တာပဲ၊ မင်းစိတ်ထဲကကျေးဇူး နှစ်နပ်လက်ခံနိုင်မှ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကိုသွားပါ၊ ငါမှ မဟုတ်ရင် တော့....’

သူ၏စကားမဆုံးမီ လှေထင်းစုန်ကသိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထ သာ ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်သွားပါ့မယ်ဆရာ’

အဖြူဆောင်ဝက်ယှဉ်ပွဲက သူ့အားစိတ် ကြည့်လိုက်သည်။

၄၀ နန္ဒကျော်စွာ

သု၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် ထူးခြားသည့် အရိပ်အယောင်များ ယောက်ျားခေတ်၏

'မင်းသေသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မေ့သွားပြီလား'

လေ့ထင်းစုန်က တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်ုပ်တော်သိပါတယ်ဆရာ၊ ဧါပေမယ့် ကျွန်တော် ဒီယှဉ် ပြိုင်ပွဲကို မဖြစ်မနေ သွားပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်ဆရာ အဖြူရောင်ဝတ် လူရွယ်၏ နန္ဒာကိုယ်မှာ တစ်ချက်တုန်ခါ သွား၏။

ထို့ပြင်.....

လေ့ထင်းစုန်အား စိုက်ကြည့်နေသော သု၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်ကြည်များ ဝှေ့ဝဲလာလေသည်။

သူက တုန်ယင်သောလေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

'မင်း....မင်း တကယ်ပြောတာလား'

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'တကယ်ပါဆရာ'

အဖြူရောင်ဝတ် လူရွယ်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်အား ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

'မင်းက အင်မတန် ချီးကျူးဖို့ စကောင်းတဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ပါပဲ။ ငါ့တစ်သက်မှာ မင်းလိုတပည့်တစ်ယောက် ရရှိနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိခဲ့ဘူး'

သု၏အသံမှာ တုန်ယင်နေသည်။

ထို့ပြင်.....

မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်ကြည်များ မှာလည်း ပါးပြင်ပေါ်ထွက် စီးကျလာ၏။

လေ့ထင်းစုန်မှာ ဆရာဖြစ်သူအား ကြည့်ကာ ရင်ထဲတွင် ဖော်ပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ယင်းကြောင့်....

သူက ခေါင်းကို အေးဖက်သို့ ချလိုက်၏။

လူ အနေဖြင့် ဆရာဖြစ်သူအတွက် အသုတ်စုန်းဆောင်ရွက်ရမည်ကို ကိုက်ယူမိလေသည်။

သု၏ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာပီတိကြောင့် လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲ ခံစားနေရ၏။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်က သူ့အား စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်သည်။

'ငါ့ မင်းကို ဆရာဆိုတဲ့ အနိန္ဒာအာဏာ ကျေးဇူးတင်ရာ ဆိုတာတွေ ချည်နှောင်ပြီး အတင်းအကျပ်စေခိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကိုယ်တိုင် ကျေးကျွန်ုပ်နပ်နပ် သဘောတူမှ လက်ခံပါ'

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်၏။

'ကျွန်တော် ကျေးကျွန်ုပ်နပ်နပ်လက်ခံတာပါဆရာ'

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

'ကောင်းပြီ၊ မင်းပီမှတစ်ဆင့်နေဦး'

စကားဆုံးသည်နှင့် နေရာမှ လျှင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သွားသည်။

မကြာပါခဏ။

သူ၏လတ်ထဲတွင် အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကိုကိုင်ကာပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။

ယင်းအထုပ်ကလေးမှာ ဘောင်နှမ်းနေပြီ ဖြစ်သော အနီရောင်ပိုးပဝါစဖြစ်ထုပ်သားသောအသွက်ကလေးဖြစ်၏။

အဖြူရောင်ဝတ်လူရွယ်က အထုပ်ကလေးကို လှေ့ထင်းစုန်အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

'ရော့... ဒီပစ္စည်းဟာ မင်းအတွက်အသုံးဝင်လိမ့်မယ်'

လှေ့ထင်းစုန်က အထုပ်ကလေးကို တစ်ခါသေဖြင့်လှမ်းယူလိုက်၏။

အဖြူရောင်ဝတ်လူက ခေါင်းကိုခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

'မင်း... ငါ့ဆီကိုပြန်လာလိမ့်မယ် ဆိုတာ ငါတစ်ထစ်ချယုံကြည်ပါကယ်ကုန်၊ ကဲ... အချိန်ရှိတုန်း၊ မင်းသွားခဝတေ့'

လှေ့ထင်းစုန်က အဖြူရောင်ဝတ် လူရွယ်၏ခွေတွင် ခွေထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။

ထို့နောက်...

မြေပြင်ပေါ်တွင် လတ်နှစ်ဖတ်ထေ့ထံက သုံးကြိမ်သုံးခါညီညွတ်လိုက်သည်။

ပြီ၊မှ...

အဖြူရောင်ဝတ်လူရွယ်အား ခေါင်းမောကြည့်လိုက်၏။

'ကျွန်တော်ဆရာ့ဆီတို့ မရောက်ရောက်အောင် ပြန်လာပါမယ်၊ ဆရာ့ရဲ့ရန်ကြေးကို ပြေလည်အောင်အပြီးတိုင်ဖြေခွင်းခဲ့ပါမယ်လို့ကတိပေးပါတယ် ဆရာ'

စကားဆုံးသည်နှင့် မြေပေါ်မှထကာ အဖြူရောင်ဝတ်လူရွယ်အား ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

နှေးကွေးလေ့လဲသော ခြေလှမ်းများဖြင့် တောင်ကုန်းပေါ်မှထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ ဟန်မူရာ ကင်းမဲ့နေသည်။
 ရုတ်တရက်....
 သူက ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်၏။
 လပြည့်ဝန်းသည် စောင်းကင်အလယ်ဗဟိုသို့ ရောက်ရှိ
 နေပြီဖြစ်သည်။
 ဤသို့ဆိုလျှင်....
 သူနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည့်လူသည် မကြုံစမီ ရောက်ရှိလာတော့
 မည်ဖြစ်၏။

ထိုအခါ....

လူသည် မိမိ၏အသက်ကို အရင်းတည်၍ ကံကြမ္မာနှင့်
 လေဝင်းကစားရချေတော့မည်။
 ထိုလေဝင်းကစားပွဲတွင် မိမိအနိုင်ရရှိမည်လော၊
 သို့မဟုတ် အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်လော၊
 မည်သို့ဆိုစေ သူ့အနေဖြင့် ထိုယှဉ်ပြိုင်ပွဲအား ရှောင်လွှဲ
 နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

ရုတ်တရက်....

သူ၏မျက်လုံးအစုံတွင် လူ့ဘစ်ဒယာ၏ ရုပ်သွင်ကို မြင်
 မယောင်လားမိ၏။

စာခန်း (၃)

နှလုံးသား ဝေဒနာ

လပြည့်ဝန်းသည် တစ်စထက်တစ်စ မြင့်တက်လာ၏။
 နေ့စဉ်ကြယ်မှာလည်း အမြီးထောင်နေပြီဖြစ်သည်။
 သို့သော်....
 မဂ္ဂဏတောင်ထိပ်ပေါ်ရှိ လူရွယ်မှာ ယခုထက်တိုင် လျှော်
 ဖျေတ် ထိုင်နေဆဲဖြစ်၏။
 ထိုလူရွယ်မှာ အခြားလူမတုတ်စချေ။
 ဆရာဖြစ်သူ၏ ရန်ကြေးအား အပြီးသတ် ဖြေရှင်းရန်
 ရောက်ရှိလာသည့် လေ့ထင်စုန်ပင်ဖြစ်သည်။
 လေ့ထင်စုန်သည် မြေပြင်ပေါ်တွင် ကျောက်ရွပ်တစ်ရွပ်
 ပမာ မလှုပ်မယုတ် ထိုင်နေ၏။

ချော့မောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ရုပ်သွင် ပြစ်သည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် လူ၏ နှလုံးသားအား သိမ်းကြမ်း ထူထပ်သွားသော မိန်းကလေးဖြစ်၏။

သူသည် ထိုမိန်းကလေးနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံစည်းခဲ့ရ သည်။

သို့သော်....

နောက်ထပ် ဆုံနိုင်ခွင့် ရှိမတော့မည်မတုတ်ချေ။

တေးရင်း လူ၏ရင်ထဲတွင် လေးလံတင်းကျပ်လာ၏။

ယင်းအခိုက်....

တောင်ပေါ်သို့ ပြေးတတ်လာသော လူရိပ်သုံးခုကို တွေ့ မြင်လိုက်ရသည်။

လူ့ထင်းစုန်တ မျက်မှောင်ကြူတ်လှိုက်၏။

သူနှင့်ရှင်ဆိုင်ရန် ချိန်းဆိုထားသူမှ တစ်ယောက်တည်း စွာ ဖြစ်သည်။

ယခု....

အဘယ်ကြောင့် လူသုံးယောက်ရောက်ရှိလာရပါသနည်း။

ထိုလူများသည် သူနှင့် ချိန်းဆိုထားသူ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်ပေ လိမ့်မည်။

ယင်းသို့ ခဏ်းစားမိသည်နှင့် လူ့ထင်းစုန်တ ထိုင်ရာ ခုန်ထလိုက်၏။

ထို့နောက်....

မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိနေသော ကျောက်တုံးတစ်တုံးနောက် သို့ ပြေးလွှားခုန်ဝင်ကာ ပုန်းကွယ်လိုက်သည်။

မကြာပါချေ။

ပြေးလွှားလာနေသော လူရိပ်သုံးခုသည် တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

သူတို့သည် မြေကုန်လပ်သို့ ခပ်သွတ်သွတ် နှလျှောက်လာ ကြသည်။

မြေကုတ်လင်အလယ်သို့ ရောက်သောအခါ လရောင် ကြောင့် ထိုလူသုံးယောက်အား ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်လိုက် ရ၏။

ထိုအခါ....

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အေးစေ့တောင်တင်းသွားလေ တော့သည်။

လူသုံးယောက်သည် မြေကွက်လပ်အလယ်သို့ ရောက်၍ လာကြပြီဖြစ်၏။

ထိုလူသုံးယောက်မှာ ချောမောလှပပြီး ငယ်ရွယ်နုနယ်သော မိန်းကလေးသုံးယောက် ဖြစ်ကြသည်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထား၏။

ထိုမိန်းကလေးသုံးယောက်သည် ကျောတွင် ဓားကိုယ်စီ လွယ်ပိုးထားကြသည်။

မြေကွက်လပ်အလယ်သို့ ရောက်သည်နှင့် အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က သူမ၏ ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ခြံရံကာ အကစားကွယ်ပြုထားလိုက်ကြ၏။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာများပေါ်တွင် စိုးရိမ်ပူပန်နေသော ဟန်မူရာများ အထင်သမား ပေါ်လွင်နေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အစိမ်းရောင်ဝတ် မိန်းကလေးအား ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

‘သခင်မလေး...တယ်သူမှလို့ မရောက်သေးဝေးဘူး’

အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ရှုပ်သော ဟန်မူရာများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သူမ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်၏။

‘တုတ်တယ်၊ အမှန်တော့ ရောက်ဖို့ကောင်းနေပြီ’

အဖြူရောင်ဝတ် မိန်းကလေးက သူမ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလိုက်သည်။

‘သူတို့ဘက်က ကတိတေည်ဘူးထင်တယ်’

အစိမ်းရောင်ဝတ် မိန်းကလေးက ခေါင်းကို ခါသမ်းလိုက်၏။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူတို့ဘက်က လာတိုလာမှပေါ့’

အဖြူရောင်ဝတ် မိန်းကလေးက ထပ်မေးလိုက်သည်။

‘တကယ်လို့ သူတို့ဘက်က မလာရင်တော့...’

အစိမ်းရောင်ဝတ် မိန်းကလေး စိတ်မရွည်နိုင်တော့ချေ၊ သူမက ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘ရှောင်ဟုန်း...ညည်းပါ၊ ခပ်ပိတ်ပြီး တောင်အောက်ကို ဆင်သွားတော့’

ရှောင်ဟုန်းဆိုသော မိန်းကလေးက ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။

ကျွန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကြားမှဝင်တောင်ပန် လိုက်၏။

'သခင်မလေး၊ ထွက် စိုးရိမ်လို့'

သခင်မလေးဆိုသော အစ်မရောင်ဝတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်။

'ရှောင်ရှမ်း...မင်္ဂလာမပြောနဲ့တော့၊ ကဲ...သန်းခေါင်ယံအချိန်ရောက်ပြီ၊ ညည်းတို့နဲ့ဖယော့ကစလို့၊ ဒီကထွက်သွားပေတော့၊ ပြီးရင် ငါမှာတဲ့အတိုင်း လုပ်ဖို့မခမနဲ့'

ရှောင်ဟုန်းနှင့် ရှောင်ရှမ်းဆိုသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ပါးစပ်ပိတ်ထားကြ၏။

သခင်မလေးက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'မနုဏ်တုန်းမခောင်းသုံးချက်တီး အချိန်လောကီရောက်ရင် တောင်ပေါ်ကို အခေါင်းတစ်လုံး သယ်လာရမယ်၊ နားလည်ကြလား'

ရှောင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်...ဇာတ်ကု'

သခင်မလေးက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'ဒီတောင်ပေါ်မှာ လူနှစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်တဲ့ အခါ နှစ်ယောက်စလုံး အသတ်ရှင်လျက် ထွက်သွားရတယ်'

ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှမရှိခဲ့ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်က တောရ သေဆုံးပြီး ကျန်ခဲ့ရတာမျိုးပဲ၊ ဒါကြောင့်လို့ ဒီတောင်ကို မရုဏ်တောင်လို့ ခေါ်တာပေါ့'

ရှောင်ရှမ်းက စိုးရိမ်ဘဲပြောလိုက်၏။

'သခင်မလေး'

သခင်မလေးက လက်ကားပြလိုက်သည်။

'ညည်းတို့ ငါ့အတွက်တာမှမပူကြပါနဲ့၊ ညည်းတို့က ငါ့နဲ့ သိမ်းပညာကို မယုံကြည်ကြဘူးလား၊ ညည်းတို့ ငါ့အတွက် စိတ်ပူဘယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုအထင်သေးတာပဲ'

ရှောင်ရှမ်းမှာ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

ရှောင်ဟုန်းက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

'သခင်မလေး...ကျွန်မတို့ကို ဒီတောင်ပေါ်မှာ နေခွင့်ပေးပါ၊ တကယ်လို့များ ရန်သူများက အကောက်ကြံလော့ရင်...'

သခင်မလေးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

'ရန်သူက အကောက်ကြံရင်တော့ ညည်းတို့ယူလာတဲ့ အခေါင်းဟာ ငါ့အတွက်ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ညည်းတို့ တောင်ပေါ်မှာနေစရာမလိုဘူး၊ ငါ့သေရင် ငါ့အလောင်းကို ဆရာ့ဆီကို ပြန်သယ်သွားကြဖို့ပဲလိုတယ်'

ရှောင်ဟုန်းနှင့် ရှောင်ရှမ်းမှာ မျက်နှာ ပျက်သွားကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

သခင်မလေးက ထက်ခွဲယမ်းပြုလိုက်၏။

'ကဲ...သွေးကြေးတာ'

ရှောင်ဟုန်းနှင့် ရှောင်ရမ်းတို့က တစ်ယေဇင်္ကီမျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းပြိုင်တူ ချလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက်....

သခင်မလေးအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကစ ဦးညှိတ်လိုက် သည်။

'ကျွန်မတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သခင်မလေး'

စကားဆုံးသည်နှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ထောင်ပေါ် မှ ပြေးဆင်းသွားကြလေသည်။

သူမတို့၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ကာ သခင်မလေးက သတ်ပြင်းချလိုက်၏။

သူမ၏ရင်တွင်း၌ ဖော်ပြနိုင်သော ခံစားချက်များဖြစ် ပေ၍ ခံစားလာရသည်။

ယနေ့....

လူမသည် ဆရာဖြစ်သူ၏ရန်ကြေးကို ကပြီတိုင်ရှင်းလင်း မှစ်ရမည် ဖြစ်၏။

သို့သော်....

သူမအနေဖြင့် ရန်သူကို အနိုင်ယူ တိုက်ခိုက်နိုင်ပါမည် လော။

သခင်မလေးမှာ အခတ်များဖြင့် ဝေးဝိုင်းနေမိသည်။ ရှိတ်တရက်....

သူမ၏အနောက်တက်မှ လှုပ်ရှားသံသံသံ ထွက်ပေါ် လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

သခင်မလေးမှာ ရင်ထိတ်သွားပြီး နောက်သို့ တပျာ တယာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ....

ကျောက်တုံးတစ်တုံးနောက်ကွယ်မှ လူတစ်ယောက် ခုန် ထုတ်လာသည်ကို ကြည့်လိုက်ရ၏။

ထိုလူအား တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် သခင်မလေး၏ခန္ဓာ ကိုယ်မှာ တစ်ချက်တန်ကစ....

'လှေထင်းစုန်'

ဟု လွတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်မိလေတော့သည်။

လေ့ထင်းစုန်းက သခင်မလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်
လိုက်၏။

လရောင်ကြောင့် လေ့ထင်းစုန်းနှင့် သခင်မလေးတို့သည်
တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့
နေကြရသည်။

သခင်မလေး၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဆိုးဝါးသင့်ခြင်း၊ ဝေ
ခွဲမရခြင်း စသည့်အရိပ်အယောင်များ လွန်းမိုးနေ၏။

လေ့ထင်းစုန်း၏ မျက်နှာတူမှု မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ နှာ
ကျင်းကြဲကွဲခြင်း စသည့်ဝေခွဲနာများ ဖြတ်သန်းနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
ကောင်းမဆိုမိကြတဲ့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ စိုက်ကြည့်နေမိ
ကြ၏။

အတန်ကြာမှ....

သခင်မလေးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို စတင်ဖြိုခွဲလိုက်
သည်။

‘ရှင်....ရှင်ဒီကို ဘာလေလုပ်တာလဲ’

လေ့ထင်းစုန်းက လူမအားပြန်မေးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားကကော’

သခင်မလေးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ကျွန်မက ကိစ္စရှိလို့ လာတာပါ။ ရှင်ကကော’
လေ့ထင်းစုန်းက စိတ်မပါသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်
သည်။

‘ကျုပ် ဒီထောင့်ပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထား
လို့ပါ’

ထိုစကားကြောင့် သခင်မလေး၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ဝိုင်း
ဆစ်ပြူးကျယ်သွားသည်။

‘ဘာ....လူတစ်ယောက်နဲ့ချိန်းထားလို့ ဟုတ်လား’

လေ့ထင်းစုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်’

သခင်မလေးက အလောတကြီးဖြင့် မေးလိုက်၏။

‘တယ်သူနဲ့လဲ’

လေ့ထင်းစုန်းက အခြေမပေးသေးဘဲ သခင်မလေးအား
ခိုက်ကြည့်နေ၏။

ယခု....

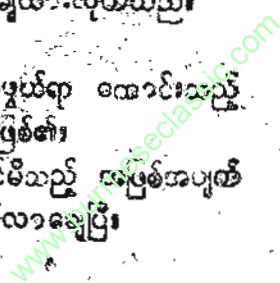
လူ၏ရင်ထဲတွင် စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ ကြီးစိုးနေပြီဖြစ်သည်။

လူက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မေးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားကကော ဘာကိစ္စရှိနေလို့လဲ’

သခင်မလေးက သတ်ပြင်းချလိုက်သည်။
 'ကျွန်မကလဲ လူတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလိုပါပဲ'
 လှေထင်းစုန်မှာ ပါးစပ်အခဟောင်းသာ၊ ဖြစ်သွား၏။
 'ဗျာ....'
 သူက ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် နောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းမျှ
 ဆုတ်လိုက်သည်။
 ချွတ်ချင်းပင်....
 သူက ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်းစား ပြောလိုက်၏။
 'မဖြစ်နိုင်ဘူး....မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်တွေ့ရမယ့် လူဟာ
 မင်းမဖြစ်နိုင်ဘူး'
 သခင်မလေးက ဝါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။
 ထူး၏မျက်ဝန်းအစိုကမူ လှေထင်းစုန်အား ဝေးကြည့်
 စေ၏။
 လှေထင်းစုန်၏နဖူးပေါ်မှ ချွေမျှားစီးကျလှလေသည်။
 သူက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းချုပ်လိုက်၏။
 'ခင်....ခင်ဗျား'
 မည်သို့ဆစ်ပြောရမှန်းမသိဘဲ စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့်
 ရပ်တန့်သွားသည်။

သခင်မလေးက သက်ပြင်းချလိုက်၏။
 'ဒီတောင်ပေါ်မှာ ဝါးလပိုင်း လပြည့်နေညသန်းခေါင်
 ယံအချိန်မှာ လူတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ဖို့ ကျွန်မချိန်းထားခဲ့ဘယ်၊
 ရှင်ကကော ဒီနေ့ပီရုတ် ဒီအချိန်ပဲမဟုတ်လား'
 လှေထင်းစုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 'ဗျာတ်ကယ်'
 သခင်မလေးက ချီးပြားပြုံးလိုက်၏။
 'ခါဖြင့် ရှင်းပေးပြီပဲ၊ ကျွန်မတွေ့ဖို့ချိန်းထားတာ ရှင်ပဲ
 ဖြစ်ရမယ်'
 လှေထင်းစုန်က ခေါင်းကိုသွက်သွက် ခါယမ်းလိုက်
 သည်။
 'မဟုတ်ဘူး....မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်မဟုတ်ဘူး'
 သခင်မလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။
 'ခါဖြင့်ဘယ်သူလဲ၊ ရှင်ကကော တယ်သွန်ချိန်းသားသာ
 လဲ၊ ကျွန်မတို့ ဒီလောလံတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာပြီ၊ မှန်နိုင်
 ဘူး'
 လှေထင်းစုန်က ခေါင်းငိုက်စိုက် ချထားလိုက်သည်။
 ယခု....
 သူသည် အလွန်ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာ ထောင်းသည်။
 အပြစ်အပျက်များနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီ ဖြစ်၏။
 မည်သည့်အခါကမျှ မတေးမီထင်မိသည် အပြစ်အပျက်
 များမှာ မျက်လှည့်ဆန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာချေပြီ။

လေ့ထင်းစုန် ဝေးဝိုင်းနေစဉ်မှာ သခင်မလေးအသံအ
ထွတ်ပေါ်လာလေသည်။

‘ရှင်ဟာ ရှင့်ဆရာအတွက် ဒီတောင်ပေါ်ကို ရောက်လာ
တာ မဟုတ်လား’

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်’

သခင်မလေးက ထပ်မေးလိုက်သည်။

‘ရှင့်ဆရာက ဘယ်သူလဲ’

လေ့ထင်းစုန်က သတ်ပြင်းချလိုက်၏။

‘မေတ္တာရှင် သိုင်းသမားပေါ့၊ ခင်ဗျားသိလို့လား’

ထိုစကားကြောင့် သခင်မလေး၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်ချက်
တုန်ခါသွားသည်။

သူမက မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ရေရွတ်လိုက်၏။

‘မေတ္တာရှင် သိုင်းသမား မဟုတ်လား’

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါဘယ်’

သခင်မလေး၏မျက်နှာမှာ သိသိသာသာပင် ပျက်သွား
သည်။

‘ရှင် ကျွန်မဆရာကိုးကောသိသလား’

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းခါယမ်းပိုက်သည်။

‘မသိပါဘူး’

သခင်မလေးက လူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကျွန်မဟာ ကျွန်မဆရာရဲ့ရန်ကြေးကို ပေးဆပ်ဖို့ရောက်
လာတာပါ’

လေ့ထင်းစုန်၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွား၏။

‘ဗျာ....’

သခင်မလေးက သက်ပြင်းချကာ ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်မဟာ ပန်းမာလစာအိမ် သခင်မလေး ဆင်းဝေ
ရန်ပါ။ ကျွန်မရဲ့ဆရာကတော့ နှင်းတောင်ဒေဝီလို့ ခေါ်ပါ
တယ်ရှင်’

နှင်းတောင်ဒေဝီဟူသော အမည်ကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့်
လေ့ထင်းစုန်မှာ ထခုန်မိမိတတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား
သည်။

နှင်းတောင်ဒေဝီသည် သူ၏ဆရာ မေတ္တာရှင်သိုင်းသမား
အား ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ချိန်းဆိုထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါ
လား။

လေ့ထင်းစုန်မှာ ဆောက်တည်ရာ မရလောက်တောင်
စင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေမိသည်။

ဆင်းဝေရန်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်က ကျွန်မဆရာရဲ့ မပြီးပြတ်ဘေးတဲ့
ရန်ကြေးကို အပြီးတိုင်အဆုံးသတ်ဖို့ ကျွန်မလာခဲ့တာပါပဲ
ရှင်’

လူမ၏ဘယ်မှာ တုန်ခါနေသည်။

၆၀ နန္ဒကျော်သူ

ထူး၏တေးဆုံးသည်နှင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာခြောက်
ခြားဖွယ်ကောင်းလေ့နက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်
သွား၏။

လှေတင်စုန်နှင့် ဆင်းဝေ့ရန်တို့မှတစ်ဆင့် ဝမ်းသာကျော်တစ်
ယောက် စိတ်ကြည်လျက်ကြသည်။

ယင်းသို့စိတ်ကြည်နေကြရင်းမှဆိုတိုနှစ်ဦး ဆုံတွေ့ခဲ့ပုံများ
ကို ပြန်သည်မြင်ယောင်လာမိကြလေတော့သည်။

အခန်း (၄)

လပြည့်ဝန်းနှင့် ကြယ်နှစ်ပွင့်

လှံစန်းမြို့။

လှံစန်းမြို့သည် ဒဲကာမြို့ကလေးတစ်မြို့ဖြစ်သည်။

ထေရ်မြို့ကလေးဟုဆိုသော်လည်း လမ်းပန်း ဆက်သွယ်
ရေးအချက်အမျှာကျသောနေရာဘူင်တည်ရှိသဖြင့် စည်ကား
ဆိုးရွားမြိုက်လှသည်။

ကုန်သည်ပွဲစားများသည်လည်းကောင်း၊ ခရီးသည်များ
သည်လည်းကောင်း အနည်းနှင့်အများဆိုသလို လှံစန်းမြို့
ကလေးတွင်ခရီးကပ်ထောက်နားပြီးမှ ဆိုရာခရီးကိုဆက်လက်
ထွက်ခွာလေ့ရှိကြ၏။

ယင်းကြောင့်...

လုံစန်းမြို့ကလေးသည် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်အတွင်းမြို့ကြီး
တစ်မြို့နှင့်မခြား၊ နည်းစည်ကာ၊ ကားဖြစ်လာလေသည်၊
ယနေ့...

ညနေဆည်းဆာချိန်တွင်လုံစန်းမြို့တွင်းသို့ အစတ်အစား
များမကျေနပ်သောလူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာ၏။
ထိုလူသည် လက်ထဲတွင် ဟောင်းနွမ်း နေသော အခွံ
ရောင် မိုးပင် ဖြစ်ထုပ်ကားသော အထုပ်တင်ထုပ်ကို ကိုင်
ဆောင်လာသည်။

ထိုလူမှာ လေ့ထင်းစုန်ပင်ဖြစ်၏။

လေ့ထင်းစုန်လုံစန်းမြို့ကလေးထဲသို့ ရောက်သော အခါ
နေဝင်သွားပြီဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့်...

သူက တည်းခိုခန်းမှအခန်းတစ်ခန်းငှားရမ်း၍ တိုင်စက်
အနားယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

လုံစန်းမြို့ကလေးတွင် တည်းခိုခန်း၊ သုံးလေးခုမျှသာ ရှိ
သည်။

ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း ကုန်သည်များအများအပြားရောက်
ရှိလာခြင်းကြောင့်တည်းခိုခန်း၊ အားလုံးလိုလိုပင် လှူပြည်နေ
သည်။

လေ့ထင်းစုန်မှာ အခတ်တွေ့သွားသည်။

သို့သော်...

အခန်းလူတိုများရှိနေသေးသော တည်းခိုခန်း၊ တစ်ခု
အား သူက ရှာဖွေတွေ့ရှိလိုက်၏။

ထိုတည်းခိုခန်းသည် တည်းခိုခ အလွန် ဈေးကြီးသော
ကြောင့် လူတိုင်းတည်းခိုခြင်းမပြုနိုင်ကြချေ၊
သို့သော်...

ဈေးကြီးသည်မှာ လေ့ထင်းစုန်အတွက် အရေးမကြီးပါ
ချေ။

ဆရာဖြစ်သူက သူ့အား ယှဉ်ပြိုင်ပွဲသို့သွားစဉ် လမ်းခရီး
၌သုံးစွဲရန် ဝေ့ကြေး အလုံအလောက် ထုတ်ပေးလိုက်သည်
မဟုတ်ပါသေး။

အမှန်တွင် ဆရာဖြစ်သူက သူ့အား အသွားအပြန်စရိတ်
ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်...

သူ့အတွက် အပြန်လမ်းရှိမည်မဟုတ်ဟု လေ့ထင်းစုန်က
ယုံကြည်ထားသောကြောင့် လမ်းတွင်ပါသမျှ ဝေ့ကုန်
အောင်သုံးစွဲသွားရန် ဆုံးဖြတ်သွား၏။

ယင်းကြောင့်...

သူက ဈေးအလွန်ကြီးသော တည်းခိုခန်းဆီသို့ ဦးတည်
လျှောက်လှမ်းသွားလေသည်။

တည်းခိုခန်း ရှေ့တွင်...

‘စိတ်တိုင်းကျတည်းခိုခန်း’

ဟူသောဆိုင်းဘုတ်ကိုချိတ်ဆွဲထား၏။

တည်းခိုခန်းတံခါးပေါက်၏ ဝဲယာဘစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ထိုင် လူသန်ကြီးနှစ်ယောက်ခောင့်ကြပ်နေကြသည်။

တည်းခိုခန်းသို့ လူဆိုးလူရမ်းကားများလာရောက်နေခင်း ယှက်လျှင် ဟန်ဘားရန် ဆိုင်ရှင်ကလေးတို့အား ငှားရမ်း ထားခြင်းဖြစ်၏။

လေ့ထင်းစုန်သည် လူသန်ကြီး နှစ်ယောက်ကို တစ်ချက် ကြည့်ကာ တည်းခိုခန်းထဲသို့ဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော်....

အာတ်အစားများ ညစ်ပတ်ပေကျနေသော လေ့ထင်း စုန်အား လူသန်ကြီးနှစ်ယောက်က ဟန်ဘားလိုက်၏။

‘ပေါ့လို့က်.... လေ့ထင်းစုန်က သူတို့နှစ်ယောက်အား နားမလည်နိုင် စွာဖြင့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဗျာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ’ လူသန်ကြီးနှစ်ယောက်ကလည်း အေးခြေဆုံးခေါင်းဆုံးစိုက် ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက်....

နှာခေါင်းရှုံ့ကာအော်ငေါက်လိုက်ကြသည်။

‘ဟေ...မင်းငါ့နေရာက မြန်မြန် ထွက်သွားစမ်း’

လေ့ထင်းစုန်မှာ အံ့အားသင့်သွား၏။

ထိုလူများသည် အဘယ်ကြောင့် သူ့အား မောင်းထုတ် နေရပါသနည်း။

သူကနားမလည်နိုင်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘ဒါတည်းခိုခန်းမတုတ်ဘူးလား’

လူသန်ကြီးတစ်ယောက်က ခါးထောက်တာ ပြောလိုက် သည်။

‘အေး...တည်းခိုခန်းတော့ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း သို့လူမျိုးကို လက်မခံဘူး’

လေ့ထင်းစုန်မှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ဗျာ...ကျွန်ုပ်တို့ကိုလက်မခံဘူးဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ’

အခြား လူသန်ကြီး တစ်ယောက်က ခေါ်သတကြီးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘စကားမရှည်နဲ့ မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်း’

ပြောရင်းရိုက်ပုတ်မောင်းထုတ်ရန် ရှေ့သို့ တိုးလာလေ သည်။

လေ့ထင်းစုန်မှာ ရင်ထိတ်သွားပြီးနောက်သို့ တမန်း ထဘန်းဆုတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင်....

လမ်းမပေါ်မှ မြင်းလည်းတစ်စီး အချိန်ပြင်းစွာ မောင်း ထားသည်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

လူသန်ကြီးနှစ်ယောက်မှာ အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်သွား၏။

ယင်းအချိန်မှာပင်....

မြင်းလည်းသည် စိတ်ဘိုင်းကျတည်းခိုခန်းရှေ့သို့ရောက်ရှိ ထားလေသည်။

မြင်းလည်းမှာ အလွန်ထွားကျိုင်းသန်မရ၍ လှဝေသေ
မြင်းလေးကောင်ဆွဲသည့် မြင်းလည်းဖြစ်၏။

မြင်းလည်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မြင်းလည်းပိုင်ရှင်မှာ
အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသူဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်လေသည်။

မြင်းလည်းသည် စိတ်တိုင်းကျတည်းခိုခန်းရှေ့တွင်ရပ်တန့်
လိုက်၏။

မကြာပါချေ။

မြင်းလည်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး မြင်းလည်းပေ၂၅ မိန့်
ကလေးနှစ်ယောက် ခုန့်ဆင်းလာကြသည်။

ထိုမိန့်ကလေး နှစ်ယောက်မှာ အစိမ်းရောင် အဝတ်
အစားများ၊ ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး အထက်အရွယ်အားဖြင့်
ဆယ်ရှစ်နှစ်ခန့်သာရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

မိန့်ကလေးနှစ်ယောက်သည် မြင်းလည်းပေ၂၅ ခုန့်ဆင်း
ပြီးသည်နှင့် တစ်ယောက်က မြင်းလည်းအနီးတွင် အသင့်ရပ်
တန့်လိုက်၏။

ကုန်တစ်ယောက်မှစ၍ စိတ်တိုင်းကျတည်းခိုခန်း တံခါး
ပေါက်ခေါ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လှမ်းလာလေ
သည်။

ယင်းမိန့်ကလေးသည် လူသန်ကြီး နှစ်ယောက်က လမ်း
ဖိတ်ဆို ထားသည်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ခပ်တည်တည် လျှောက်
လှမ်းသွားခြင်းဖြစ်၏။

မိန့်ကလေးနှစ်ယောက်လုံး၏ ခပ်တင်းတင်း မြှောက်နှာများ
ကိုကြည့်၍ မခန့်အလွန်ကြီးသူများဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်
ပေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ် မိန့်ကလေး လျှောက်လှမ်းလာသည်
ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် လေ့ထင်းစုန်အား လမ်းပိတ်ထား
သော လူသန်ကြီးနှစ်ယောက်က ချက်ချင်းပင် လမ်းဖယ်ပေး
လိုက်ကြ၏။

ထို့ပြင်....

သူတို့က လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်ရှင်း မေးလိုက်
သည်။

‘မိန့်ကလေးတို့က ဒီမှာ တည်းခိုကြမလို့လား။ ဒီမြို့မှာ
တော့ ကျွန်တော်တို့စိတ်တိုင်းကျတည်းခိုခန်းဟာ အတောခင်း
ဆုံးပါပဲ ခင်ဗျာ’

လေ့ထင်းစုန်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွား၏။

လူသန်ကြီး နှစ်ယောက်သည် သူ့အပေါ်တွင် ခတ်ထန်
မောတ်မော့ဆက်ဆံခဲ့ကြသည်။

သို့သော်....

ယခု မိန့်ကလေးများအပေါ်တွင် ဆက်ဆံပုံမှာ ယဉ်
ကျေးသိမ်မွေ့လှ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင်....

စိတ်တိုင်းကျတည်းခိုခန်းသည်မိန့်ကလေးများအားတည်းခို
ခန်း ပွင့်လှစ်ထားခြင်းပေလော။

လှ စဉ်းစားတော့တော့နေပြောမှာပင် အစိမ်းရောင်ဝတ်
မိန်းကလေး၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

'အခန်းလွတ် နှစ်ခန်း အမြန်ဆုံး ရှင်းထားလိုက်ပါ။
လေကောင်းလေဆန်ရပြီး အလင်းရောင်ကောင်းကောင်းရတဲ့
အခန်းမျိုးဖြစ်ရမယ်။

• ပြောရင်း ငွေတုံးကလေးတစ်တုံးကို နှိမ့်ကာ လူသန်ကြီး
အား ပေးလိုက်၏။

လူသန်ကြီးက ငွေတုံးကလေးအား လတ်နှစ်ဖက် ဖြင့်
ချိသေစွာ လှမ်းယူလိုက်သည်။

'စိတ်ပျော်စရာပဲ၊ အခုချက်ချင်း စီစဉ်လိုက်ပါမယ်'
ပြောပြီးသည်နှင့် ဆိုင်အတွင်းသက်သို့ လှည့်ကာ လတ်
တစ်ချက် ငွေယမ်းပြလိုက်၏။

ထို နောက်....
မိန်းကလေး ဝတ်သောစေ့ရန် ကိုယ့်ကိုယ့် ဤ လက်ယမ်းပြ

လိုက်သည်။
သို့သော်....

မိန်းကလေးက တည်ခိုင်ခန်းထဲသို့ ဝင်းရောက်သွားခြင်း
ပပြောချော့။

လှပစရာ ခြင်းလှည်းရှိရာသို့ ပြန်လည် လျှောက်လှမ်း
သွား၏။

ခြင်းလှည်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဖြေပေါ်သို့ စူး
ဆေးကပ်ချလိုက်သည်။

'ဆင်မလေးရှင့်.... ဟည်းခိုဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ'

လှပ၏စကားကြောင့် ခြင်းလှည်းအတွင်း၌ နေထိုင်လတ်
အမျိုးသမီးရှိနေကြောင်း လေ့ထင်းစွန့်က သိရှိလိုက်၏။

လှပချောမောပြီး မာန်မာနခက်ထန်သော မိန်းကလေး
နှစ်ယောက်၏ သမင်မလေးသည် မည်သို့သော လူစားအမျိုး
ဖြစ်ပါသနည်း။

လေ့ထင်းစွန့်မှာ ထိုမိန်းကလေးများအပေါ်တွင် စိတ်ဝင်
စားသွားမိသည်။

ယင်းခကြောင့်....
သူက လှည့်ထွက်သွားခြင်းမပြုဘဲ တံခါးပေါက်နှင့် မနီး

မဝေးတွင်ရပ်တော့ အကဲခတ် ကြည့်နေမိလေသည်။
ရုတ်တရက်....

ခြင်းလှည်းမှ ဝါးယင်းလိပ် လှုပ်ရှားသွား၏။
တစ်ဆစ်တည်းမှာပင်....

အတွင်းဘက်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်ခန့်ရှိပြီး ရှုဝါ
ဆောင် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

သူမသည် အလွန်ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်
ယောက် ဖြစ်သည်။

လှပ၏ အလှအပနှင့်ယှဉ်လျှင် အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထား
ကြသော မိန်းကလေးများမှာ လပြည့်ဝန်းအနီးမှ ကြယ်ပွင့်

ကလေးများပမော မှေးမှိန်သွားကြ၏။

ထိုမိန်းကလေးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် လေ့ထင်းစုန်
မှာ ကြက်သေသေသွားသည်။

သူ၏အဝတ်စုံသက်တာတွင် ကျိမျှ ချောမောလှပလွန်း
သော မိန်းကလေးမျိုးကို မတွေ့ခဲ့ဖူးချေ။

မိန်းကလေးကို ဝေးကြည့်ရင်း သူ၏ရှင်ထဲတွင် ဖော်ပြ
နိုင်သော ခံစားချက်များကို ခံစားလိုက်ရ၏။

ရွှေဂါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက သူ့အား
တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လို့ကြိုပြီး အစမ်းရောင်ဝတ် မိန်းကလေး
နှစ်ယောက် ခြံရံက စည်းခိုခန်းထဲသို့ စင်ရောက်သွား
လေသည်။

မိန်းကလေး စည်းခိုခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားမှ လေ့
ထင်းစုန်မှာ သတိဝင်လာ၏။

သူက စည်းခိုခန်းဆီသို့ ပြန်လည် လျှောက်လှမ်းလေ
လိုက်သည်။

သူ့အား မြင်သည်နှင့် လူသန်ကြီးနှစ်ယောက်က အော်
ဝေါဟ်လိုက်ကြပြန်၏။

'မင်း လာပြန်ပြီလား'

လေ့ထင်းစုန်က ခပ်တည်တည်ပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လဲ စည်းခိုခန်းလို'

လူသန်ကြီးတစ်ယောက်က မျက်မှေ့စင်ကြုတ်လိုက်၏။

'မင်းမှာ ငွေပါလို့လား'

လေ့ထင်းစုန်က မဲ့ပြုံးဖြူးလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငွေတုံးနှစ်တုံးကို နှိပ်ယူ၍ လူသန်ကြီး
အား လှမ်းပေးလိုက်၏။

'ရှေး... ဒါဟာ ခင်ဗျားတို့ စည်းခိုခန်းခရဲ နှစ်ဆပဲ၊
ဆီရင် ကျုပ် ဒီမှာတည်းခိုလို့ ရပြီဟုတ်လား'

လူသန်ကြီးနှစ်ယောက်မှာ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွား၏။
'ရပါပြီခင်ဗျာ... ကြပါ'

လေ့ထင်းစုန်က သတိပြင်းချလိုက်၏။
ထို့နောက်...

စည်းခိုခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။
ထိုစဉ်မှာပင်...

လူသန်ကြီးတစ်ယောက်က သူ၏အနီးသို့ချဉ်းကပ်လာကာ
ပြောလိုက်သည်။

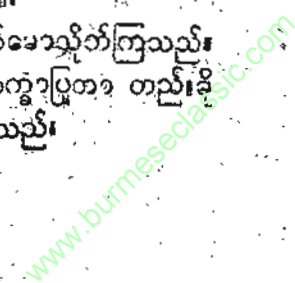
'ဆရာလေး... အထဲမှာ လူကြီးလူကောင်းတွေ ချည်းပဲ
ညည်းပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီမှာတည်းမယ်ဆိုရင် အကောင်း

အာတ်အစားတွေ ဝယ်ဝတ်ဖို့ မမေ့ပါနဲ့၊ ဆရာလေးရဲ့
နယ်ပေါ်က အဝတ်အစားတွေက ညစ်ပတ်ပေကျ နေဘော

တိုင်း နှာခေါင်းရှုံ့ကြပါလိမ့်မယ်၊ အထူးသဖြင့် မိန့်
လေးတွေဆိုပါတော့'

လေ့ထင်းစုန်မှာ မျက်လုံးပြူးသွား၏။
လူသန်ကြီးနှစ်ယောက်က တီးတိုးရယ်မောသိုက်ကြသည်။

လေ့ထင်းစုန်က ရယ်မောသံကို ဥပေက္ခာပြုကာ စည်းခို
ခန်းအသွင်းသို့ လှမ်းဝင်သွားလေတော့သည်။

၈၀ နန္ဒာကျော်သူ

'စိတ်တိုင်းကျ တည်းခိုခန်း'
စိတ်တိုင်းကျ တည်းခိုခန်းသည် အလွန် အထက်တန်းကျ
သော တည်းခိုခန်းတစ်ခုဖြစ်၏။

တည်းခိုခန်းတစ်ခုလုံး အပိုတန်ပစ္စည်းများဖြင့် ထန်ဆာ
ဆင်တားသည်။

အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများမှအစ စားသောက်ဖွယ်ရာ
အဆုံးတည်းခိုသူများအတွက် လိုလေသေးမရှိအောင် စီစဉ်
ပေးထား၏။

လေ့ထုံးစုန်သည် လူ့သန်ကြီးတစ်ယောက် လိုက်လံပြသ
သော အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုက်သည်။

အခန်းမှာ သန့်ရှင်းသန့်ရှင်းလှ၏။

ခုတင်ပေါ်တွင် ပိုးဖုံးကတ္တီပါများဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသော
အိပ်ရာခင်း၊ ခေါင်းအုံ၊ စောင်ထိုးဖြင့် အိပ်ရက်စရာမရှိအောင်
စီမံထားသည်။

ထို့ပြင်....

အခန်းထဲတွင် ပန်းအိုးများ၊ ဝန်းချိုကားများ၊ အမွှေးပွ
ကော်ဇောများ၊ ဇာခန်းဆီးများဖြင့် ခမ်းနားလှပစွာ ဆင်
ယင်ထား၏။

အခန်းထဲသို့ ရောက်လာသည်နှင့် လေ့ထုံးစုန်မှ 'သိမ်
ငယ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

လူသည် ဝယ်စဉ်ကတည်းက ဆင်းရဲရဲကွဲရောက်ခဲ့ရသူ
ဖြစ်၏။

ဆရာဖြစ်သူ မေတ္တာရွှင်သိုင်းသမား၏ ကယ်တင်ခြင်းခံရ
ပြီးသည့်နောက်တွင်လည်း လူ့သွားရောက်အပေါက်နည်းပါး
ရာ တောင်တန်းကမ်းတွင် နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။

ယင်းကြောင့်....

လေ့ထုံးစုန်မှာ လူမှုပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး နှစ်ပယ်
တွင် အိမ်ဝင်ခွင့်မကျ ဖြစ်နေခဲ့၏။

သို့သော်....

ဆရာဖြစ်သူ မေတ္တာရွှင်သိုင်းသမားက လူ့အား သိုင်း
လောကအကြောင်း လူ့လောကအကြောင်း များအားတက်စွဲ
စတုရကကြွယ်ဝအောင် အခါမယပ် ပြောဆိုသင်ကြားခဲ့
သည်။

လေ့ထုံးစုန်မှ ဉာဏ်ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်
အလျှောက် လေ့ထုံးစုန်ထံသားနိုင်ခဲ့၏။

ယင်းကြောင့်....

ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လိုက်လျောညီထွေစွာ နေထိုင်နိုင်ရန်
အဝတ်အစားအသစ်တစ်စုံ ဝယ်ယူရန် လိုအပ်ကြောင်း ထူက
သိရှိနားလည်လိုက်သည်။

ထို့ပြင်....

လူရင်ဆိုင်ရမည့် ချိန်းဆိုပွဲအချိန် ရောက်ရန်လည်း ရအိ
အနည်းငယ် လိုနေသေး၏။

ချိန်းဆိုထားသည့် နေရာသို့လည်း ခရီးဆက်ရဦးမည့်
ဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့်....

လှေထင်းစုန်က လူသန်ကြီးအား ငွေပေးကာ အဝတ်အစားများ၊ ဝယ်ယူခိုင်းလိုက်လေတော့သည်။

နေ့ရောင် လုံးဝကွယ်ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား အမှောင်ထူက စိုးမိုးမင်းမူထားသည်။

စိတ်နှိုင်းကျဘည်းခိုခန့် တွင်မူ မီးရောင်များဖြင့်ထိန်ထိန်လင်းနေ၏။

လှေထင်းစုန်သည် ညစ်ပတ်နေသော အဝတ်အစားများဖြင့် အိပ်စက်အနားမယူလိုသေးချေ။

ယင်းကြောင့်....

သူက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက်....

သူက လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသောအထုပ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချလိုက်၏။

ထိုအထုပ်သည် ဗူး ခရီးထွက်ကာနီးတွင် ဆရာဖြစ်သူက ထူအားပေးအပ်လိုက်သော အထုပ်ပင်ဖြစ်သည်။

လှေထင်းစုန်သည် ထိုအထုပ်ထဲတွင် မည်သည့် ပစ္စည်းမှ မတွေ့ရဘဲ သိချင်လာမိ၏။

ယင်းကြောင့်....

သူက အထုပ်ကို အသစ်အယာ ဖြေလိုက်သည်။ ထိုအခါ....

အထုပ်ထဲမှ အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လတ်နေသော ဓားတစ်ကိုင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မီးအိမ်မှအသင်းရောင်ကြောင့် ဓားအိမ်မှပြုံးပြုံးပြက်ပြက်လင်းရောင်များ ထွက်ပေါ်နေသည်။

ခံစားမှ ဓားမြှောင်ပုံစံပင် ဖြစ်၏။

ဓားအိမ်နှင့် ဓားလက်ကိုင်ရိုးအား ရွှေသားစစ်စစ်ဖြင့် ထုပ်ထားပြီး အချည်အခက် ကောင်းမွန်သော ကျော့အိမ်များဖြင့် စီခြယ်ထား၏။

လှေထင်းစုန်က ဓားရိုးကိုဆုပ်ကိုင်ကာ တဖြည်းဖြည်း ထုတ်လိုက်၏။

ဓားသည် ဓားအိမ်ထဲမှ ညင်သာစွာထွက်ပေါ်လာသည်။

ဓားသွား ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် နှေးကျင်တစ်ဝိုက်သို့ ဖန်ဖန်အလင်းရောင်များ မြှာထွက်လာပြီး အေးစိမ်စွာ အခွအာလံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

လှေထင်းစုန်က ဓားရိုးကို လက်ထဲတွင်ဆနား သုံးလေးမျှ ဝှေ့ယမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ....

ပြီးပြန်တင်းလက်မိသာ အလင်းရောင်များ ထွက်ပေါ်လာပြီ၊ နဂါးဘစ်ကောင် ဝေ့စိုက် လှုပ်ရှားနေသကဲ့သို့ အစိမ်းရောင်ခင်းရိပ်များ ထွက်ပေါ်လာ၏။
 ထိုပြင်...
 ခေါ်အေးစိမ်းသာ အငွေ့အသက်တ ကြွယ်သီးစေ့ညှင်းမျှပေင် ထသွားသည်။
 လှေထင်းစုန်မှာ အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်သွား၏။ အကြောင်းကား...
 ထိုခင်းမြှောင်သည် နှာလွန်အပိုးအန်ခဲသာ ခားတောင်တစ်သက် မြန်နေကြောင်း သိရှိလိုက်သောကြောင့် ပြုသည်။
 ယင်းအခိုက်...
 သူ၏နှင်းထဲသို့ ပေါ့ပါးသောခန္ဓာလှမ်းများ တိုးဝင်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။
 လှေထင်းစုန်က ခားကိုခင်းအိမ်ထဲသို့ တပျာတယာထွင်းလိုက်သည်။
 ထိုနောက်...
 မနီရောင်ပိုးပဝါဖြင့် ပြန်၍ထုပ်ထားလိုက်၏။
 ကြောပါချေ။
 တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။
 'ခေါက်...ခေါက်'
 လှေထင်းစုန်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။
 'တံခါးခေါက်ထားတယ်၊ ဝင်လာခဲ့ပါ'

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် အခန်းတံခါး ပွင့်ဟသွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင်...
 အထုပ်များ ပွေ့ပိုက်သားသော လူတစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။
 ထိုလူမှာ လှေထင်းစုန်က အဝတ်အစားများ ဝယ်ခိုင်းလိုက်သော လူသန်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။
 လူသန်ကြီးက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်ဆိုင်နေသော လှေထင်းစုန်အား ကြည့်ကာ အံ့ကြသွား၏။
 'ဟာ...ဆရာလေး၊ ကြမ်းပြင်ပေါ် တာဆိုင်လုပ်နေတာလဲ'
 လှေထင်းစုန်က ထိုင်နေမှ စာပျာကယာ ထလိုက်သည်။ လူသန်ကြီးက ပွေ့ပိုက်ထားသော အထုပ်များအား လှေထင်းစုန်၏လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။
 'ဒီမှာ...ဆရာလေးမှာလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ ကံ...ကျွပ်စားဝန်ရှိသေးလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်'
 စကားဆုံးသည်နှင့် အခန်းထဲမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။
 လှေထင်းစုန်မှာ အထုပ်အပိုးများကို ပွေ့ပိုက်ကာ ဝေ့စိုက်ရင်း ကျွန်ရစ်ခဲ့ရလေသော့သည်။

ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်၏။
 လောကကြီးတစ်ခုလုံး အမှောင်ထုအောက်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။
 စိတ်တိုင်းကျ တည်းခိုခန်းတွင်မူ မီးများဖြင့် လင်းထိနေသည်။
 လူသံသွယ် စကားပြောသံများဖြင့် ဆူညံနေဆဲဖြစ်သည်။
 သို့သော်...
 တည်းခိုခန်း၏တံခါးမှာ ပိတ်ထားလိုက်ပြီဖြစ်၏။
 ယနေ့အတွက် နောက်ဆုံးညည်းသည် လက်မခံကော့ပေးချေ။
 တံခါးပိတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် လူသံကြီး နှစ်ယောက်မှာ ရှိမနေတော့ပါချေ။
 တည်းခိုခန်းနောက်ဘတ်ရှိ သူတို့၏အခန်းထဲသို့ ပြန်လာရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။
 လူသံကြီးနှစ်ယောက်သည် အခန်းအလယ်ရှိ စားပွဲတစ်ခုတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ဆိုင်နေကြ၏။
 သူတို့နှစ်ယောက်၏အခပ်မှာ ယိစန်းနှင့် ယိကျင်းတို့ဖြစ်ကြသည်။
 လေ့ထင်စန့်အားအဝတ်အစားများ ဝယ်ပေးခဲ့သည့် ဝန်ထမ်းကြီးမှာ ယိကျင်းဖြစ်၏။
 ယိကျင်း၏မျက်နှာမှာ သေးနက်တည်ကြည်နေသည်။
 သူသည် တစ်စုံတစ်ခုအား သေးသေးနက်နက် စဉ်းစားတေးတော့နေကြောင်း အထင်သားပေါ်လွင်နေ၏။

ရှုတ်တရက်...
 ယိစန်းက တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖြိုခွဲလိုက်သည်။
 'ဟေ...ယိကျင်း၊ မင်းဘာတွေ ဝီလောဏ်တောင် စဉ်းစားနေတာလဲ'
 ယိကျင်းက ချက်ချင်း အဖြေမပေးမီချေ။
 အတန်ကြာမှ...
 သူက သတ်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။
 ပြီးမှ...
 ယိစန်းကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။
 'ခါဘာတွေ စဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာ မင်းမရှိပီဆိုဘူးလား'
 ယိစန်းက ပြုံးလိုက်သည်။
 'မင်းက ဟိုလေ့ထင်စန့်ဆိုတဲ့ အူမလည်ကောင်လေးရဲ့ အကြောင်းကို စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်လား'
 ယိကျင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 'ဟုတ်တယ်'
 ယိစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။
 'ဆိုစမ်းပါဦး...ဒီကောင်လေးမှာ ဘာများစိတ်ဝင်စားစရာ ရှိနေလို့လဲ'
 ယိကျင်းက သူ၏ပေါင်ကိုပုတ်ကာ ပြောလိုက်၏။
 'ဟ...သိပ်ရှိတာပေါ့ကွာ။ သူဟာ တည်းခိုခန်းအတွက် လူများပေးတဲ့ငွေဆက် နှစ်ဆပိုပေးခဲ့တယ်လေ'
 ယိစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

'အခုလဲ... သူ့မှာ ဝေဒတူ အများကြီးပါလားတယ်လို့ မင်းက ထင်နေလို့သား'

ယိုကျင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးနို့ကံ၏

'ဝေဒမဟုတ်ဘူး၊ ရွှေကူ'

ယိုစန်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြုံးကျယ်သွား၏။

'ဘာ... ရွှေကူတဲသား'

ယိုကျင်းက ခေါင်းညှိလိုက်၏။

'ဟုတ်တယ်'

ယိုစန်းက အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

'သူ့ဆီမှာ ဝေဒတူအများကြီး ပါလားတယ်ပေါ့'

ယိုကျင်းက ခေါင်းညှိလိုက်ပြန်၏။

'ဟုတ်တယ်'

ယိုစန်းမှာ တူဝေဒသွားသည်။

အာဂန်ကြာမှ...

သူက ယိုကျင်းအာစိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

'ဝေဒချစ်လား'

ယိုကျင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

'သိပ်ဝေဒချစ်တာပေါ့၊ ဒါ့ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ တပ်အပ် တွေခဲတာ'

ယိုစန်း၏မျက်လုံးအစုံမှာ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဘောက်ဝ လာ၏။

ယိုကျင်းက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'ဒီကောင်လေးရဲ့ နက်ထဲမှာ ကိုင်သားတဲ့အဆုပ်ကို တွေ့တယ် မဟုတ်လား'

ယိုစန်းက ခေါင်းညှိလိုက်၏။

'အေး... တွေ့သားပဲ'

ယိုကျင်းကပြုံးကာ ပြောလိုက်သည်။

'အဲဒီအထုပ်ထဲမှာ ရွှေတူရှိလိမ့်မယ်'

ထိုခဏအကြောင့် ယိုစန်းမှာ ဇိတ်ပျက်လည်ပျက် ပြန်

သွား၏။

'ရှိလိမ့်မယ် ဟုတ်လား၊' ဒါဆိုရုံတယ်ဆိုကာ မိသေချာ ဘူးပေါ့'

ယိုကျင်းက တစ်ကြိမ်သာလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'ရွှေတူဟာ ဟေဝင်မှ အပိုတန်ပစ္စည်းမပါဝယ်ဆိုတာ

ကတော့ ကျိန်ပေးပဲ၊ ငါ့အဝတ်အစား သွားပိုတုန်းက

လူ့အထုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်နေတယ်ထင်တယ်၊ ငါ့ချော့တံသွားမှ

တုန်းက ဘန်းနဲ့ ပြုသိမ်းလိုက်တာ တွေတယ်'

ယိုစန်းက အနည်းငယ် ခဏ်းစားလိုက်၏။

သူတို့သည် ဤနေရာတွင် ဟေဝင်အလုပ် လုပ်နေချိန်ဖြင့်

ကြီးပွားမျှမ်းသေမည် မဟုတ်ချေ။

သူတို့သည် အကောင်းဆုံးအထုပ်ကို သောက်လိုသည်။

အလှဆုံး မိန်းကလေးများနှင့် တွဲလို၏။

ထို့ပြင်...

အကောင်းဆုံး အစားအစာများ၊ အဝတ်အထည်များဖြင့်

အထုပ်တန်းကျကျ နေထိုင်လိုကြသည်။

ဤဆန္ဒသည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ရင်တွင်း၌ ကိုနိုးအောင်
နေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။

ယခု....

သူတို့၏ဆန္ဒ ပြည့်ဝစေရန် အခွင့်အရေးတစ်ရပ် ဖန်လာပြီ
ဖြစ်သည်။

သူတို့အနေဖြင့် လက်နှေးနေပါမည်လော။

အကြံစောင့်လျှင် ဘယ်ချက်ဆိုသကဲ့သို့ လေ့ထင်းစုန်ထိမှ
ပစ္စည်းများကို အရယူနိုင်လျှင် သူတို့ရည်ရွယ်ချက် ပြည့်မမြောက်
တော့မည်။

ဤသို့ဆိုလျှင်....

သူတို့သည် အဘယ်ကြောင့် တုံ့ဆိုင်း နေရပါမည်နည်း။
ယိကျင်းက ယိစန်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

‘ငါဘာကြောင့် ဒီလို ပြောနေတယ်ဆိုတာ မင်း သဘော
ပေါက်ရဲ့လား။’

ယိစန်းက ‘အားရပါးရ ပြုံးလိုက်သည်။’

‘ဟား....ဟား။ သိပ်သဘောပေါက်တာပေါ့ကွာ။ ကဲ....’

ဘယ်လိုလဲ ဒီနေ့ညပဲ အလုပ်စကြလော့။’

ယိကျင်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။

ပြီးမှ....

ခေါင်းညိတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

‘အေး....ဒီညပဲ စကြမယ်’

သူ၏ကားမဆုံးမီ အပြင်ဘက်မှ အေးတီ အေးစက်
စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

‘ဘာတွေလုပ်ခန်း စကြမှာလဲ။’

စကားဆုံးသည်နှင့် အခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက်လွမ်းဝင်။

လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ယိစန်းနှင့် ယိကျင်းတို့၏

မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သူ့ကြ၏။

ချက်ချင်းပင်....

ထိတ်သန့်တုန်လှုပ်မှုကြောင့် သူတို့၏ ခြေဖျားလင်္ကာဖျား

များ၊ အေးစက်သူ့ကြသေတော့သည်။

အခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် လွမ်းဝင်လာ၏။

ထိုလူမှ အန္တရာယ်ကို ဖိန်ဖိန်ပါးပါး ရှိသော လူတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီး အနက်ခရာင် အဝတ်အစား
များ ဝတ်ဆင်ထား၏။

အသားအရည်မှာ လူသေကောင်ကဲ့သို့ ပြုဖမ်းပြုရော်
ဖြစ်နေပြီး မျက်နှာမှာ ဟန်မူရာကင်းမဲ့နေသည်။

မည်သူမဆို....

၂ ဇန့်ကျော်သူ

ညအချိန်တွင် သူ့အားတွေ့မြင်လိုက်ရပါက ထိတ်လန့်
ခုန်လှုပ်သွားမည်သာ ဖြစ်၏။

အထူးသဖြင့်...

ရဲရဲခနဲသော မျက်လုံးများကြောင့် မကောင်းဆိုးရွား
ကစ်ကောင်းနှင့်ပင် တူနေသေးသည်။

ထိုလူဝင်လာသည်ကို တွေ့သည်နှင့် ယိစန်းနှင့်ယိကျင်း
နှိုက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကား ဦးညွတ်လိုက်ကြသည်။

'တားခန့်ခဲကြီး စွန်ကမ်းကို ဝါရဝဠပါတယ်'

မုန်ပါသည်။

ထိုလူမှာ စိတ်တိုင်းကျသည်းခိုခန်း၏သာဝန်ခံ စွန်ကမ်းပင်

ဖြစ်၏။

ဆိုင်ပိုဒ်ရှင်က သူ့အား အစေအရာရာ လှူဆင်ထား
သောကြောင့် စိတ်တိုင်းကျကည်းခိုခန်းတွင် အာဇာနည်ဆိုး

လူတစ်ယောက်ဟု ဆိုရပေမည်။

စွန်ကမ်းသည် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပင်ကား အခန်း

တွင်းသို့ အေးအေးဆေးဆေး လှမ်းဝင်လာလေသည်။

သူသည် ယိစန်းနှင့်ယိကျင်းတို့ ရှိနေသည်ကိုပင် ဂရု

မူထားဘဲ ကုလားထိုင်ဘစ်လုံးပေါ်တွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ချ

လိုက်၏။

ပြီး-

ယိစန်းနှင့် ယိကျင်းတို့ကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

'မင်းတို့ အာဇာနည်တို့ပင်နေကြတာလို့

ယိစန်းနှင့်ယိကျင်းသို့ကတိစိတ်ယုတ်နှာတစ်ယောက်

ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ယင်းကြောင့်...

ယိကျင်းက ဟန်ဆောင်ပြုံးကာ ပြောလိုက်၏။

'ဟို...ဟို၊ ကျွန်တော်တို့က ညဗွေပန်းဂေဟာကိုသွားဖို့

တိုင်ပင်နေကြတာပါ။

ညဗွေပန်း ဂေဟာဆိုသည်မှာ ကြေးတန်းစားမယ်များ

စုရုံးရာနေရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။

စွန်ကမ်းက ပြုံးလိုက်၏။

'မင်းတို့အိမ်ထောင်စုလို့ သွားလို့တော့ တယ်ဖြစ်မလို့၊

တစ်ယောက်ယောက်တော့ ကျွန်ရစ်ခဲ့မှ ဖြစ်မှာပေါ့'

ယိစန်းက မောင်းညှိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အယ်သုကျန်ရစ်ခဲ့

ရမယ်ဆိုတာ ဆိုပြီးတို့ဖို့အတွက် အလောင်းအစား လုပ်ဖို့

တိုင်ပင်နေကြတာပါ။

ထိုစကားကြောင့် စွန်ကမ်း၏မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးများ

ကွယ်ပျောက်သွား၏။

သူက ယိစန်းကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

'မင်းတို့ပြောတဲ့စကားတွေထဲမှာ လေ့ထင်းစုန်ဆိုတဲ့ လူ

တစ်ယောက်အကြောင်းပါတယ်။ သူက ဘယ်သူလဲ'

ထိုစကားကြောင့် ယိစန်းနှင့် ယိကျင်းတို့မှာ မျက်နှာ

ပျက်သွားကြ၏။

၉၅ နန္ဒကျော်သူ

‘သုတိုအနေဖြင့် စွန့်ကမ်းအား၊ လိမ်ညာပြောဆိုရန် မဝံ့ကြ
ချေ၊

ယင်းကြောင့်...

ယိစန်းက သက်ပြင်းချဏ္ဍာ ပြောလိုက်သည်။

‘လေ့ထင်းစွန့်ဆိုတာ တည်းခိုခန်းမှစ တည်းခိုခန်းခကို
ထုများထက် နှစ်ဆပိုပေးပြီး တည်းခိုခန်းတို့ တောသားလေး
ကို ပြောတားပါ’

စွန့်ကမ်း၏ မျက်ခုံးအစုံမှာ အပေါ်သို့ မြင့်တက်သွား၏။

‘ဘာ... သူက တည်းခိုခန်းခကို နှစ်ဆပေးတယ် ဟုတ်
လား’

ယိစန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်’

စွန့်ကမ်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ဝင်းလက်တောက်ပသွား၏။

‘ဒါဆိုရင် သူ့ဆီမှာ ငွေထောက်တော်များများ ပါလား
နိုင်တယ်’

ယိစန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်တို့သို့ ဒီလိုပဲ ယူဆပါတယ်’

စွန့်ကမ်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။

အတန်ကြာမှ...

ဇုာဏ ယိစန်းနှင့် ယိကျင်းတို့အား စိုက်ကြည့်ကာ ပြော
လိုက်သည်။

‘သေသေချာချာ နားထောင်ကြစမ်း။’ မင်းတို့ သူ့ကို
တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက် လေးငါးကစားပိုင်ကို ရောက်လာအောင်
တည်းခိုခန်းသိမ်းသွင်းရမယ် ကြားလား’

ထိုကောကြောင့် ယိကျင်းမှာ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွား
၏။

သို့သော်...

သူ့အနေဖြင့် စွန့်ကမ်းအား ကလန်ကန်ဆန် မလုပ်ဝံ့ပါ
ချေ၊

ယင်းကြောင့်...

ခေါင်းညိတ်ကစား ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ကြီးစားပါမယ်’

စွန့်ကမ်းက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်၏။

‘ဒီကနေ့ ငါ့ဆီကို ငွေပေးမယ်လူတွေ နောက်တော်များ
များ ရောက်လာကြတာပဲ။ တစ်ယောက်မှ လွတ်မိထွက်သွား
ဖို့က အရေးကြီးတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်များ လွတ်သွား
ရင် ဘယ်လောက်နှစ်ခုခုမလဲဆိုတာ တွေးကြည့်စမ်းပါ။’

‘... ငါသွားမယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါပေးတဲ့ဘာငန်ကို ထမ်း
ဆောင်နိုင်ကြလိမ့်မယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်’

စကားဆုံးသည်နှင့် အခန်းတွင်းမှ ခြေလှမ်းကျတဲဖြင့်
ထုတ်ခွာသွားသည်။

စွန့်ကမ်း အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့်

ယိစန်းနှင့် ယိကျင်းတို့က တစ်ယောက်ယောက်နှစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ယိကျင်းက ယိစန်းအား မခကျမနပ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ကဲ... ကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ မင်း လျှောက်ပြောနေတာနဲ့ စွန့်ကမ်းတာ လေ့ထင်စွန့်ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီ

ယိစန်းက ငါ့ခုံးတစ်ခုကို ထုန့်လိုက်၏။ စွန့်ကမ်းခဲ့အကြောင်းကို မင်းလဲ သိသားပဲ၊ ငါ့တို့ပြောတဲ့

စကားတွေအားလုံး သူ့အကြားဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား၊ ယိကျင်းက ပါးစပ်ဖွင့်တဲတဲလို့လိုက်သည်။

ယိစန်းက ဆက်ပြောလိုက်၏။ 'တို့တစ်တွေက စွန့်ကမ်းတဲ့ လှည့်စားလို့မှမှရမှတာ သူ့

ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမယ်၊ ယိကျင်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားသည်။

'မိ...ဖြင့် ငါ့တို့အတွက်... သူ၏စကားမဆုံးမီ ယိစန်းက လက်ကားပြုလိုက်၏။

'မင်း စိတ်ပူပေါင်း၊ တို့အတွက် အချိန်ရှိပါသေးတယ်' ယိကျင်းက မျက်မောင့်ကြိုက်လိုက်သည်။

'ဘာလဲ...မင်းမှာ အကြံရှိနေလို့လား၊ ယိစန်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်တယ်၊ စွန့်ကမ်းက လေ့အင်စွန့်ကို စည်းရုံးဖို့ တို့ကို တာဝန်ပေးခဲ့ပြီ၊ ဟုတ်လား၊ တို့ကသာ သူ့ကို စည်းရုံးနိုင်ရင် စွန့်ကမ်းလဲ အကျိုးရှိမယ်၊ တို့လဲ အကျိုးရှိမှပေါ့'

ယိကျင်းမှာ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သူ အဝမ်းမရ မေးလိုက်၏။

'မင်းက ဘယ်လိုလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထေးလို့လဲ' ယိစန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

'အချိန်တန်ရှင် မင်းသိရမှားပေါ့ကွာ' ယိစန်း၏စကားကြောင့် ယိကျင်း၏စိတ်ထဲတွင် မချင့်မချေ

ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

ညဉ့်နက်လာပြီဖြစ်၏။ ဖွင့်ထားသော ဂြိုဟ်တံခါးပေါ်ထဲမှတစ်ဆင့် အခန်း

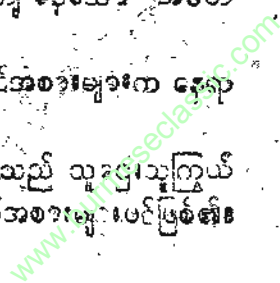
တွင်းသို့ လေနှုခအေးများ တိုးဝှေ့ဝင် ရောက်လာသည်။ လေ့ထင်စွန့်သည် မှန်ရှေ့တွင် ရပ်နေ၏။

ယခု... သူ၏အိမ်ပေါ်တွင် ညစ်ပတ်ပေကျနေသော အဝတ်

အစားများ ရှိမနေတော့ပါချေ။ သစ်လှင်တောက်ပသောပိုးဖွဲအဝတ်အစားများက နေရာ

ယူထားကြပြီ ဖြစ်သည်။ ယင်း ပိုးဖွဲအင်္ကျီအဝတ်အစားများသည် သူ့အပြုအကြံ

များသာ ဝတ်ဆင်နိုင်ကြသော အဝတ်အစားမျိုးပင်ဖြစ်၏။

လွေထင်းစုန်သည် မှန်ထဲတွင် ပေါ်နေသော သူ၏ပုံရိပ်ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ကြည့်ရှုနေသည်။

ကျွန်ုပ်အဖေအဖွားများ ဖေထိဆင်မီ သူက တစ်ကိုယ်လုံး အဖေ ရေနှုတ်ဖြင့် ဆေးကြောထုတ်သင်ခဲ့၏။
ယင်းကြောင့်...

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ချွေးနံ့များဖြင့် နံ့စပ်နေခြင်း မရှိတော့ချေ။
ရုတ်တရက်...

သူသည် တည်းခိုခန်းအပြင်ဘက်တွင် လွေခွဲရသည့် မြင်းလှည်းပေါ်မှ သခင်မခလေးဆိုသည့် မိန်းကလေးအား သတိရလိုက်မိသည်။

သူသည် ထိုမိန်းကလေးအား စွဲယမ်းငြိတယ်ခဲပြီဖြစ်၏။ လွေထင်းစုန်၏ ရင်ထဲတွင် ထိုမိန်းကလေးနှင့် ထပ်မံတွေ့လိုက်စိတ်မျှား တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...
တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။
‘ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေ က်’

လွေထင်းစုန်မှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။
ယခုအချိန်တွင် မည်သူကများ တံခါးလာ ခေါက်ပါသနည်း။
သို့သော်...

သူက တွေ့ဒေဝစဉ်းစားနေခြင်းမရှိဘဲ တံခါးကို သွားရောက်ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

တံခါးပွင့်သွားသောအခါ အပြင်ဘက်တွင် လူသန်ကြီးအစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူသန်ကြီးမှာ ယိစန်း၊ ပြစ်၏။
ယိစန်း၏ ပတ်ထဲတွင် လင်ပန်းတစ်ချပ် ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

လင်ပန်းထဲတွင်မူ စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် အရက်များပါလာ၏။

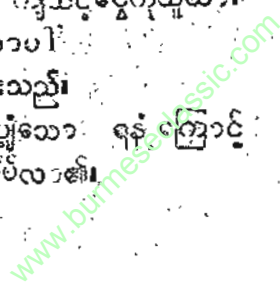
စားသောက်ဖွယ်ရာများမှာ စုံလင်ပြီး စားချင့်စဖွယ်အငွေတထောင်းသောင်း ထနေပေသည်။
လွေထင်းစုန်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

‘ကျုပ်အတွက် စားသောက်စရာ လာပို့ဘေးလား’
ယိစန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
‘ဟုတ်ပါတယ်’

လွေထင်းစုန်မှာ အံ့အားသင့်သွား၏။
‘ကျုပ် မမှားထမ်းပါဘူး’
ယိစန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျွန်ုပ်တို့တည်းခိုခန်းက တည်းခိုတဲ့ လူတွေအတွက် စားသောက်ဖို့ပါ စီစဉ်ပေးပါတယ်။ ဆရာလေးရောက်လာကတည်းက စားသောက်စရာအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ကိုယူထားပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့် လာပို့ပေးရတာပါ။’

လွေထင်းစုန်မှာ သတော့ကျသွားသည်။
စားသောက်ဖွယ်ရာများမှ မွှေးပျံ့သော ရနံ့ကြောင့် သူ၏ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ ဆာလောင်မှုတ်သိပ်လာ၏။

ယင်းကြောင့်...

ထွက်ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညှိတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

'ကောင်းပြီ အထက်ယူသာခုံပါ'

ယိစန်းက အားရပါးရပြုံးကာ အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ လင်ဖန်းကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

ထိုနောက်...

ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို လေ့ထင်းစုန်ရှေ့တွင် ချထားလိုက်သည်။

'ဆရာလေး ထိုင်ပါ'

လေ့ထင်းစုန်က ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ယိစန်းက လေ့ထင်းစုန်အား ကြည့်ကာ ခေါ်လိုက်၏။

'ဆရာလေး'

လေ့ထင်းစုန်က တူထူး မော့ကြည့်လိုက်သည်။

'ခင်ဗျား တာပြောချင်လို့လဲ'

ယိစန်းက ပြုံးလိုက်၏။

ဆရာလေးက ကျုပ်ရဲ့ညီလေးကို အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ခိုင်းခဲ့တယ်ဆို၊ သူ့ဝယ်လဒတာတွေကို သဘောကျလားလား

လေ့ထင်းစုန်မှာ အံ့ဩသွားသည်။

'ဟင်...ခင်ဗျားတို့က ညီအစ်ကိုလား'

ယိစန်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်ပါတယ်'

လေ့ထင်းစုန်က ပြုံးလိုက်သည်။

'ခါဆိုခင် သူ့ကို ကျုပ်က ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ပြောလိုက်ပါဗျာ၊ သူဝယ်လဒတာတွေက ကျုပ်နဲ့တိုင်းပြီး ချုပ်ထားသလားထင်ရအောင် အံ့ကိုက်ဖြစ်နေတယ်'

ယိစန်းက သဘောကျစွာ ရယ်ခေါ်လိုက်၏။

'ဟဲ...ဟဲ၊ သူက မျက်မှန်၊ သိပ်ပတ်တာဗျာ၊ သူက ဆရာလေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အနေအထားကို တိုင်းထွာနိုင်ရုံမကဘူး၊ ဆရာလေးဟာ အင်မတန် စိတ်ကောင်းရှိတယ်၊ ငွေ့နဲ့လဲ ဖောဖောသီသီ သုံးစွဲနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆရာလေးဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ်ဆိုတာ သူကခန့်မှန်းမိတယ်ဗျာ'

လေ့ထင်းစုန်မှာ ခင်ထိတ်သွားသည်။

ယိစန်း၏ညီဘီဘူးမှာ လူကဲခတ် အလွန်တော်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

လေ့ထင်းစုန် ပာနည်းငယ်မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ့စကားမှာ အမှန်နဲ့နီးစပ်သွားပြန်ကြောင်း ယိစန်းက သဘောပေါက်လိုက်၏။

သူ၏စိတ်ကောက်မှာ ဓက်ကြွလာလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

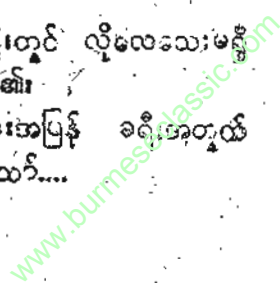
လေ့ထင်းစုန်က လက်ပြင်းချကာ ပြောလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားညီကဆိုးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မှာ တစ်ခုစိတ်ဆင်းရဲစရာ မရှိပါဘူးဗျာ'

ယိစန်းမှာ လက်မချော့ပူပါချေ၊
 သူက တက်ကြွသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။
 'အို...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်တိုင်းကျတည်းခိုခန်းကို ရောက်
 လာတဲ့လူမှန်သမျှ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ပြေးပျောက်ပြီ။ စိတ်
 ချမ်းသာစေရမယ်။ ဆရာလေးအတွက် စိတ်အပန်းဖြေစရာ
 တွေ ဒီမှာအများကြီးရှိပါတယ်'
 လှေထင်စုန်မှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။
 သူက ယိစန်းအား နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် စိတ်ကြည့်လိုက်
 သည်။

'ခင်ဗျားက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဗျာ'
 ယိစန်းက ပြုံးလိုက်သည်။
 ကျုပ်တို့ တည်းခိုခန်းမှာ အကောင်းဆုံး စားသောက်
 စရာတွေနဲ့ အကောင်းဆုံးအရက်တွေ ရှိတယ်။ တကယ်လို
 ဆရာလေး သဘောကျမယ်ဆိုရင် ချောမောလှပတဲ့ မိန်း
 ကလေးတွေကို အဖော်အဖြစ်ခေါ်ပေးနိုင်တယ်။ ပြီးတော့...'
 သူ၏စကားမဆုံးမီ လှေထင်စုန်က လက်ကပြလိုက်၏။
 'ဒါတွေကို ကျုပ်စိတ်မဝင်စားပါဘူးဗျာ'
 လှေထင်စုန်က ပြင်းဆန်လိုက်သော်လည်း ယိစန်းက
 စိတ်ပျောက်ပါချေ။ သူကပြုံးကာ ဆက်ပြောလိုက်၏။
 'မဟုတ်သေးဘူးလေ ဆရာလေးရဲ့၊ စိတ်ညစ်စရာတွေ
 ပေးအပ်သွားမယ် နည်းလမ်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။
 ငွေခေးကြေးခေးကြောင့် စိတ်ညစ်နေသလား။ ပေပူပါနဲ့၊
 ဒီနေရာမှာ လျှို့ဝှက် လောင်းထစားဝိုင်းတွေရှိတယ်။ ဆရာ

လေးကံကောင်းရင် တစ်ညကည်းနဲ့ သွားငှားဖြစ်သွားနိုင်
 တယ်'
 လှေထင်စုန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြန်၏။
 'လောင်းကစားဘဝလဲ ကျုပ်စိတ်မဝင်စားပါဘူးဗျာ'
 ယိစန်းက ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်သည်။
 'မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ် ဆရာလေး
 သွားကြည့်ရင် ကောင်းမယ်။ ကျုပ်ပြောသလို ဖျော်ရော
 တွေ တွေလာမှာအမှန်ပဲ'
 လှေထင်စုန်မှာ စိတ်ရှုပ်သွား၏။
 သူက စိတ်မပါတပါဖြင့် မေးလိုက်သည်။
 'လောင်းကစားဝိုင်းမှာ လူ့အတစ်တော် များသလားဗျာ'
 ယိစန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 'ဒီတည်းခိုခန်းမှာရှိတဲ့ လူသုံးပုံနှစ်ပုံလေးတို့ဟာ လောင်း
 ကစားဝိုင်းတို့ ရောက်နေကြပါပြီ။ သူတို့လဲ သူ့ငွေ ဖြစ်ခွင့်ကြ
 တယ် မဟုတ်လား'
 လှေထင်စုန်မှာ တွေဝေသွားသည်။
 သူက အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ မသိသော စမ်းကြည့်လိုက်၏။
 အိတ်ထဲတွင် ငွေတုံးကလေးများနှင့် ငွေလွှတ်မှုတ်
 များ အထပ်လိုက်ရှိနေသေးသည်။
 ဆရာဖြစ်သူက သူ့အား လမ်းခရီးတွင် လိုလေသေးမရှိ
 သုံးစွဲနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။
 ယင်းငွေများသည် သူ၏ အသွားအပြန် ခရီးအတွက်
 ကောင်းစွာ လုံလောက်ပေသည်။ သို့သော်....

လှေထင်းစုန်အနေဖြင့် မိမိအတွက် အပြန်ရိုးအတွက်
ငွေကြေးချွန်ထားရန် မလိုဟု ယူဆထား၏။

အကြောင်းကား....

လူ့အနေဖြင့် ရန်သူကိုနိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ ရှုံးသည်ဖြစ်စေ၊
မည်သည့်နည်းနှင့်ဆို အရှုံးပေးရမည် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်
ဖြစ်သည်။

ရန်ကြူးဖြေရှင်းရာ၌ မိမိက အရှုံးပေးလိုက်ပါက
အသက်နှင့်ခန္ဓာ ခွဲခွာရမည်မှာ ကျိန်းသေပင် မဟုတ်ပါ
လား။

ဤသို့ဆိုလျှင်....

ဗျူထံတွင်ရှိနေသော ငွေကြေးနှင့်ငွေလွှဲလက်မှတ်များမှာ
ဤအတွက် မည်သို့မျှ အသုံးဝင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ယင်းကြောင့်....

မိမိထံတွင်ပါလစသော ငွေများအား အကုန်လုံးသုံးစွဲ
ရန် လှေထင်းစုန်ကဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ယိစန်း၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်
သည်။

'ဆရာလေးနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာတဲ့ မိန်း
ကလေးတွေအတွက် လောင်းကစားဝိုင်းကို ရောက်နေပြီဗျ'

ထိုစကားကြောင့် လှေထင်းစုန်မှာ လှုပ်လှုပ်ရွှားရွှား
ဖြစ်သွား၏။

ချွန်ချွန်ပင် သူက ခေါင်းညိတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

'ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် လောင်းကစားဝိုင်းကို သွားမယ်၊
ဆင်ပျားလိုက်ပို့ပါ။

ယိစန်းက ပြုံးလိုက်၏။

ယခု....

သူသည် စွန်ကမ်းပေးလိုက်သော တာဝန်ကို ကျေပွန်
အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ချေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဤနေရာတွင် အလွန်ချမ်းသာသောသူငွေ့၊ ဘဝမှအဝတ်
တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုသာ ကျန်တော့မည် အဖြစ်ဆိုးမျိုးနှင့်
ကြုံတွေ့သွားသူများ ရှိခဲ့ကြသည်။

သို့သော်....

ဤနေရာမှ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသွားသူဟူ၍ လုံးဝမရှိခဲ့ဖူး
ပါချေ။

အကြောင်းကား....

သောင်းကစားဝိုင်း တည်ထောင်သူများက လာရောက်
လောင်းကစားသူများလိမ့်လည်လှည့်ဖျားကလောင်းကစား
တတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ယခု....

လောင်းကစားခန်းထဲသို့ လူရွယ်တစ်ယောက် ဝင်
ရောက်လာသည်။

လူထိုင်းစုန်ပင် ဖြစ်၏။

သူသည် ယိခန်းပြောထက်၍ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသိမ်
ရောက်ရှိလာခြင်း ဖောက်ချေ။

ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းနှင့် ဆင်းရဲမွဲတေခြင်းတို့သည် ဘဝ
အတွက် မည်သို့မျှအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မည် ဖောက်ပါချေ။

သူသည် တစ်နေ့တည်းသော် နေ့ကဆုံးမျှော်လင့်ချက်ဖြင့်
လောင်းကစားခန်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းမျှော်လင့်ချက်မှာ သူ့စွဲလန်း မြတ်နိုး ခဲ့ရသော
မိန်းကလေးအား နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရန်
ဖြစ်၏။

စာခန်း (၅)

ခေါင်းတုံးပေါ်ထိုင်ကူထိ

လောင်းကစားခန်းမ၊

လောင်းကစားခန်းထဲသို့ စိတ်တိုင်းကျ တည်းခိုခန်း၏
ဝဲဘက်ရှိ သီးခြားအဆောင်တစ်ခုတွင် တည်ရှိ၏။

ထိုအဆောင်ထဲတွင် မီးများထိန်ထိန်လင်းနေပြီး စကား
သံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်နေသည်။

ဤနေရာတွင် ကြေးပြားတစ်ပြားမှစ၍ ဝေ့သောင်းနှင့်
သိန်းနှင့်ချီကာ လောင်းကစားနိုင်သော ကစားဝိုင်းများ
ရှိနေ၏။

ယင်းကြောင့်....

ရုတ်တရက်....

'ဟေ!....'

ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သော အသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

လောင်းကစားရိုက်က ထိုးသားများအား၊ အလျော်ပေးလိုက်သောကြောင့် ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်သော အသံများပင် ဖြစ်သည်။

စိတ်တိုင်းကျ ဟည်းခိုခန်းသည် လောင်းကစားခန်းမကို လျှိုဝှက်စွာ တိတ်ဆိတ် ဖွင့်လှစ်သားခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော်....

လောင်းကစားဝိုင်းများမှထွက်ပေါ်လာသော ဆူညံသည့် အသံများကို ဖုံးအုပ်ထားနိုင်စွမ်း မရှိပါချေ။

ဤအတွက် တည်းခိုခန်းဝိုင်းရှင်က စိတ်ပူလိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

အကြောင်းကား....

လူသည် အကျင့်ပျက်သောလုံစန့် မြို့တော်ဝန်နှင့် အလွန်ခင်းနှိုးအား မိတ်ဆွဲဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

လူသည် မြို့တော်ဝန်အား လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ဖျဉ်းမပြုတ်ပို့ ပေးခြင်းအားဖြင့် သူ၏ လောင်းကစားဝိုင်းကို ပို၍ လွတ်လပ်စေ၏။

လောင်းကစား ခန်းမထဲတွင် လောင်းကစားဝိုင်းများ လောင်းကစားဝိုင်းခန့် ခွဲနေသည်။

လောင်းကစားဝိုင်းတိုင်းတွင်လည်း လူများ ဝိုင်းအုံ့ကာ လောင်းကစား နေကြ၏။

လေ့ထင်စန့်သည် လောင်းကစားခန်းမထဲသို့ ခြေချင်သည်နှင့် သခင်မလေးဆီသို့ မိန်းကလေးအား မျက်လုံးဝှေ့ယမိုးကာ ရှားစွာကြည့်လိုက်သည်။

သခင်မလေးဆီသို့ မိန်းကလေးသည် သူ၏ အပတ်မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ လောင်းကစားဝိုင်းတစ်ဝိုင်းတွင် ရှိနေ၏။

သူမထိုင်နေသော လောင်းကစားဝိုင်းတွင် လူဆယ်ယောက်ခန့် ရှိနေပေသည်။

လောင်းကစား ခန်းမတွင်းရှိ လောင်းကစားဝိုင်းများအနက် လူမနည်းဆုံး လောင်းကစားဝိုင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်၏။ လေ့ထင်စန့်က သို့လောင်းကစားဝိုင်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထို့အခါ....

သူနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော ယိခန်းက သူ့အား အံ့မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်လိုက်၏။

'ဆရာလေး.... ဘယ်ကို သွားမလို့လဲဗျ'

လေ့ထင်စန့်က လခင်မလေး ထိုင်နေသော လောင်းကစားဝိုင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

'ကျုပ်သွားပြီ၊ လောင်းကစားမယ်လေ'

ယိခန်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွား၏။

ဟာ...ဆရာလေး။ အဲဒီဝိုင်းက ကြေး အင်မတန်များ
တယ်ဗျ

လေ့ထင်းစုန်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။
'လောင်းကြေး တယ်လောက်ရှိလို့သိ'
ယိစန်းက လက်တစ်ချောင်း ထောင်ပြုလိုက်၏။
'အနည်းဆုံး တစ်ခါလောင်းရင် တစ်ထောင် လောင်းရ

ပါတယ်'
လေ့ထင်းစုန်က ပြုံးလိုက်သည်။
'အများဆုံးတကော...'

ယိစန်းက သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။
'ဆရာလေး ကြိုက်သလောက် လောင်းနိုင်ပါတယ်'
လေ့ထင်းစုန်က သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
'ကျုပ်က တစ်လှည့်ကို ငွေတစ်သိန်း လောင်းပယ်ဆိုရင်

ကော...'
ယိစန်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။
'သူတို့က ဝမ်းသာအားရ လက်ခံကြမှာ'

လေ့ထင်းစုန်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။
'ဘာကြောင့် ဝမ်းသာကြမှာလဲ၊ သူတို့က ကျိန်းသေ
နိုင်မယ်လို့ တွက်ဆထားလို့လား'
ယိစန်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

'တုတ်ပါတယ်၊ လောင်းကစားတဲ့လူတွေသာ ရှုံးကြတာ
များပါတယ်၊ ဒိုင်ကတော့ တစ်ခါမှ မရှုံးသေးဘူးဗျ

ယိစန်းက လေ့ထင်းစုန်အား ကြေးကြီးကြီး လောင်း
ကစားခြင်းမပြုရန် သွယ်ဝိုက်၍ သတိပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
လေ့ထင်းစုန်တွင် ငွေများများကျန်နေမ ညှုတ်အတွက်
မျှော်လင့်ချက်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

လေ့ထင်းစုန်က ပြုံးလိုက်၏။
လောင်းကစားခြင်းသည် မတရားနည်းလမ်းများကို အသုံး
ပြုကာ ထိုးသားများသိမှငွေကို အရယူနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း
သူက သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...
မတရားမှုကို ခေါင်းငုံ့မခံတတ်သော စိတ်ထားက သူ၏
ဧည့်သည်တော် ခေါင်းပြုလာလေ၏။
ယင်းကြောင့်...

သူက လောင်းကစားခြင်းအား ဆုံးမရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။
သူက ယိစန်းအား ပြုံးပြလိုက်၏။
'ကေခင်းတယ်၊ ကျုပ်ကလဲ ဒီလိုဝိုင်းမျိုး သဘောတူ
တာ'

စကားဆုံးသည်နှင့် ကစားဝိုင်းဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်
သွှောက်သွားလေသည်။
ယိစန်းက ဟန်ဘားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။
သို့သော်...

ကစားဝိုင်းတစ်နေရာမှ သူတို့အား အကဲခတ်နေသော
နတ်မိကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကိုယ်ချိန်သတ်လိုက်ရသည်။

ယခု....

လေ့ထင်းစုန်ထံတွင် ငွေအမြောက်အမြား ရှိနေသည်ဟု သူ၏ယုံကြည်ချက်မှာ ပြုချိခိုင်မာလာ၏။ သို့သော်....

လေ့ထင်းစုန်ထံမှ ငွေချွေးမှာ သူ့အတွက် မဟုတ်တော့ချေ။

စွန်ကမ်အတွက် ဖြစ်နေရပြီ မဟုတ်ပါလား။ ထိုစဉ်မှာပင်....

သူ၏ပခုံးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာရောက်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ယိစန်းမှာ ထိတ်လန့်ကာ ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ...

ယိကျင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ယိစန်းက ယိကျင်းပေး၊ စိတ်ပျက်အားပျော့သေးလေသော်...

ပြင် ပြောလိုက်၏။ 'လေ့ထင်းစုန်ဆီက ငွေအတွက် စွန်ကမ်ရသွားတော့မယ်ကွ...'

ယိကျင်းက မဲပြုပြုလိုက်သည်။ 'သူက လေ့ထင်းစုန်ရဲ့ အိတ်ထဲက ငွေတွေကိုပဲ ရမှားပါကွာ'

ယိစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။ 'မင်းက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ'

ယိကျင်းက ပြုလိုက်သည်။

'မင်းကထိ အလိုတိုတာ၊ လေ့ထင်းစုန်ရဲ့ အခန်းထဲမှာ ရွာန်နေခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေက တို့အတွက်ပဲပေါ့'

ထိုစကားကြောင့် ယိစန်း၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းလတ်သွား၏။

သူက ယိစန်း၏ဆက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

'တုတ်သားပဲ၊ ငါ့ ဒါကို သတိထားမိဘူး'

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပတ်ဝန်းကျင်အား မသိမသာ အကဲမတိုက်ညှိရှုလိုက်၏။

သူတို့အား ဖော်ပြသောပစ္စည်းများကို ငစွာရှုမလေ့ဝင်းကစားခန်းမှ မယေခင်မယည်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

လေ့ဝင်းကစားခန်းမှတစ်ခုလုံး ဆွဲသန်ကြ၏။ သို့သော်....

တစ်ခေတ်တည်းစသော လေ့ဝင်းကစားခန်းမှ ထွက်ခွာသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းကောင်းကစားဝိုင်းသည် အခမဲ့ခင်၏ အတွင်းပိုင်း၊
ထေရ်စုန်းတောင်ရှိ၏။

အလွန်ကြီးမားသော စားပွဲရှည်တစ်ဖက်တွင် လေခင်း၊
အစားပွဲနှင့် ငွေ့ကိုင်သူများ ရှိနေကြသည်။

ထိုသူများနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် လေခင်းကစားသူ
များ ထိုင်နေကြ၏။

စားပွဲပေါ်တွင် ငွေ့ကိုင်မှုတ်များ၊ ငွေ့တုံးများ အစု
လိုက် အပုံလိုက်ရှိနေသည်။

လေ့ထမ်းစုန်သည် လူတို့နေသော ထိုင်ခုံဘစ်လုံးတွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

သူတိုင်မျှသော ကုလားတိုင်မှစ လခင်မလေး ဆိုသော
မိန်းကလေးနှင့် ကပ်လျက်ထိုင်ခုံ ဖြစ်နေသည်။

လေ့ထမ်းစုန် ထိုင်ချလျက်သောအခါ သခင်မလေး၏
ရံရွှေဘော် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က မနှစ်မြို့သလို လှမ်း
ကြည့်လိုက်ကြ၏။

သို့သော်...
သခင်မလေးကမူ လေ့ထမ်းစုန်အား ဂရုစိုက်ဟန်မပြဘဲ

အနိစ္စတုံးအပေါ်၌သာ စိတ်ဝင်စားနေသည်။
ထိုအချိန်မှာပင်...

ကစားဝိုင်းမှ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်စနေဖြီဖြစ်ကြောင်း
တွေ့လိုက်ရ၏။

ဒိုင်လုပ်သူက တားလုံးကို တစ်မျှတ် ဝေယမ်းကြည့်လိုက်
သည်။

'ကဲ... အားလုံး ကြိုက်သလောက် ထိုးနိုင်ပါတယ်ဗျာ'
သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ထိုးသားများက မိမိဘုခါးခွေ

ဆွင် ငွေ့လှလက်မှတ်များ၊ ငွေ့တုံးများကို စုပုံလိုက်ကြမ်း
သို့ခသော်...

လေ့ထမ်းစုန်ကမူ ငွေ့ပုံခြင်း မရှိသေးပါ။
ဒိုင်လုပ်သူက လေ့ထမ်းစုန်အား ကြည့်ကာ မေးလိုက်
သည်။

'မိတ်ခေ့...တယ်လောက်ထိုးမှာလဲ'
လေ့ထမ်းစုန်က ပြုံးလိုက်၏။

'တစ်ဝိုင်းလုံးထိုးတဲ့ငွေ့ကို ကျုပ်က ထိုးတယ်လို့ သဘော
ထားလိုက်ပါ။ ကျုပ်နိုင်ရင် အဲဒီငွေ့နဲ့ ညီမျှတဲ့ငွေ့ ကျုပ်ကို

လျော်ရမယ်။ ကျုပ်ရှုံးရင်တော့ အားလုံးထိုးတဲ့ ငွေ့နဲ့ညီတဲ့
တန်ဖိုးကို ကျုပ်လျော်မယ်'

ဒိုင်လုပ်သူမှာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။
တစ်ဝိုင်းလုံး ထိုးထားသောငွေ့မှာ အလွန်ချောပြေးနေ
သည် ဟောတ်ပါလား။

သူက လေ့ထမ်းစုန်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။
'ခင်ဗျားမှာ ငွေ့ပါရှိလား'

လေ့ထမ်းစုန်၏ မျက်နှာမှာ နီရဲသွားသည်။
'ငွေ့မရှိရင် ကျုပ် ဒီကိုလားပါလား။ တော်ဖြီ...ကျုပ်ကို
မယုံမှတော့...'

သူ၏စကားဆုံးမိ အခြေအနေတို့ စေတင့်ကြည့်နေသော
စုန်ကမ်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

၁၆ နန္ဒကျော်လှ

'ဟေ... လူ့ပြောသလို လက်ခံလိုက်ပါ၊ ငွေအကြောင်း
 မသေးပါနဲ့
 တစ်ဆက်တည်းပင်...
 သူက လေ့ထင်းစွန်အား တေးခင်းပန်လိုက်သည်။
 'မိတ်ဆွဲပါနဲ့ဗျာ၊ သူတို့အစားကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်'
 လေ့ထင်းစွန်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။
 'ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ'
 စွန်ကမိက 'လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်တင် ဦးညွတ်လိုက်သည်။
 'ကျုပ်က ဒီတည့် ခိုခန်းရဲ့ ဘာခင်ခံပါ'
 လေ့ထင်းစွန်က ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။
 'အမေ့မိတုန်း...
 ကျွန်ုပ်တို့ ခိုခန်းရဲ့ ငွေများ လှမ်းခရီးတစ်လျှောက်
 ပြည့်စုံစွာသုံးစွဲနိုင်သော်လည်း လှပင်းက ငွေရန် လုံလောက်
 ခြင်း မရှိပါ။ ချေး
 သို့သော်...
 သူက မေ့ရား လိမ္မာလှည့်ဖြား၍ လူအများ၏ငွေများ
 ကို ချော့ချော့ဆာ လှမ်းအေးအေး ချေးယူရန်အတွက် ဝင်းရောက်
 ကစားဗွဲ့ရသော်ဖြစ်၏။
 ဒိုင်လုပ်သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 'ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် အရှင်ကစားကြည့်
 ရတာဦး'
 စားဆုံးသည်နှင့် အန်စာတုံးများကို ခွတ်တင်တည့်၍
 ခေါက်လိုက်၏။

တို့နောက်...
 လေ့ထင်းစွန်အား လှမ်းခေလိုက်သည်။
 'က...မိတ်ဆွဲ ကံစမ်းကြည့်ရအောင်'
 လေ့ထင်းစွန်က ခွက်ကိုယူကာ အန်စာတုံးများကို ဝိုက်
 ကြည့်လိုက်၏။
 ထိုအခါ...
 အမြဲအားရစူးရှသော လေ့ထင်းစွန်၏ မျက်လုံးများက
 အန်စာတုံးက မေးများအား သံလိုက်ဖြင့် ပြုပြင်ထားသည်ကို
 တွေ့လိုက်ရသည်။
 လှောင်အားသွားသွားဖြင့် ချော်မျက်ကောင်းပါစေ ခိုင်
 လုပ်သူ ကစားပွဲအောက်ဘက် ကြမ်းပြင်၊ သံလိုက်အစုံဖြင့်
 ဆိုသလို ကစားပွဲခန်းမည်ဖြစ်ရာ နည်းသည်အခါမျှ ဒိုင်လုပ်သူ
 များနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။
 ဥပမာ...
 လေ့ထင်းစွန်က ခွက်မှအောက်ကိုယ်အားအားပါ အန်စာတုံး
 မှု ခြောက်ပေါ်နေသည် ဆိုပါနဲ့။
 ခွက်ကိုလှန်လိုက်လျှင် ခြောက်ပေါ်အားအန်စာတုံး ဖြစ်၏။
 သို့သော်...
 ဒိုင်လုပ်သူက စားပွဲအောက်မှ သံလိုက်ဖြင့် ဆွဲလိုက်သည်
 အခါ အန်စာတုံး ခုန်ကြည့်၊ အပွင့်ကန်ပွင့် ဖြစ်သွားပေလိမ့်
 မည်။
 ထိုအခါ...
 www.burmeseclassic.com

၁၁၀ နန္ဒကျော်သူ

ခိုင်လုပ်သူ၏အလှည့်တွင် ကံဆိုး၍ အပွင့်တစ်ကျလျှင်ပင်
လှေထင်းစုန်နှင့် တိုက်နေမည်ဖြစ်၏။

ယင်းကြောင့်...

ခိုင်လုပ်သူမှာ အရှုံးနှင့် အနိုင်သေ ရှိပေသည်။

လှေထင်းစုန်က အခြေအနေကို သဘောပေါင်းသွား
သည်နှင့် အသံအယာ ပြုံးလိုက်၏။

ထို့နောက်...

အန်စာတုံးကလေးများကို ချွေးထဲသို့ထည့်၍ ခေါက်
လိုက်သည်။

'ကဲ...ကျုပ် ဘယ်လေခက်ကံတောင်းသလဲ၊ ကြည့်ကြ
ပါ'

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ခုနက်ကစားပွဲပေါ်သို့ မှောက်ချ
လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင်...

ခိုင်လုပ်သူ၏ နံဘေးတွင်ထိုင်နေသော လူကစ်ယောက်၏
လက်ကစ်ဖက်က ဘေးပွဲအောက်သို့ မသိမသာ လျှိုဝင်သွား
သည်။

ကိုလူ၏လက်ထဲတွင် သံလိုက်တုံးတစ်တုံးရှိနေ၏။

လူက သံလိုက်ဖြင့် စားပွဲအောက်ကို ထပ်မံညစ်ဆေးပြီးတွင်
သန်သောလက်တစ်ဖက်က သူ၏လက်ကို ပြတ်တူဖြင့်ဆွတ်
ကိုင်လိုက်သည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့သွား၏။

သူ၏လက်ထဲမှ သံလိုက်တုံးတလေးမှလည်း အောက်သို့
လွတ်ကျသွားပေသည်။

ယင်းအပြစ်အပျက်ကို ခိုင်လုပ်သူက လုံးစ ရိပ်မိ သိရှိ
ခြင်း ရှိချေ။

လူက ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် ပြောလိုက်၏။
'ကဲ...ဗွင့်မယ်'

ပြေးပြေး မှောက်သားသောခုတ်တလေးကို လှန်လိုက်
သည်။

ထိုအခါ...

အန်စာတုံးမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် အပွင့်ဝယ်ခြောက်ပွင့်
ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ခိုင်လုပ်သူမှာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။
လူက သူ၏နံတေးမှအဖော်အဖော် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အဖော်ဖြစ်သူမှာ မှတ်နှာရှုံ့မဲ့နေပြီး ခိုင်လုပ်သူအား
မသိမသာခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

လှေထင်းစုန်က အားရပါးရပြုံးလိုက်၏။
'ကဲ... ကျုပ်အလှည့်တေ့ပြေးပြီ၊ ခင်ဗျားသလှည့်ပါ ကျန်
တေ့တယ်'

ခိုင်လုပ်သူမှာ မနေနိုင်တော့ပါချေ။
လူက အန်စာကိုခေါက်ကား ပွင့်လိုက်သည်။

'တစ်'

လှေထင်းစုန်က မမ်းသာအားရလေသဖြင့် အေးမာစိတ်
လိုက်၏။

မုန်ပါသည်။

ခိုင်လုပ်သူမှာ အပွင့်အသားဆုံး၊ တစ်ကျနေသည်။

ထူး၏မျက်နှာမှာ မည်းမှောင်သွား၏။

ထွက်လေ့ထုံးစံနှင့်အား၊ တစ်ဝိုင်းလုံးကို သွားသည့် ငွေနှင့်ညီမျှသော ငွေကို ပေးလျှော်သော်လည်း။

စွန့်ကမ်းနှင့် ခိုင်လုပ်သူ၏ အခြေအနေကို နားလည်သော ဘဝပေါက်ခြင်းမရှိမီ လေ့ထုံးစံနှင့် ထိုသားမျှ၏အောင်းဆိုချက်ကြောင့် ခိုင်လုပ်သူမှ သုံးကြိမ်သုံးခါဆက်ဖွင့်၏။

ခိုင်လုပ်သူမှာ အလှည့်တိုင်းလိုလိုပင် အပွင့်အသားဆုံး၊ တစ်ကျနေပြီး၊ တစ်ဝိုင်းလုံးကို ပေးလျှော်နေရလေသည်။

လေ့ထုံးစံနှင့် အလျော်ငွေသာငွေများကို သိမ်းဆည်းခြင်းဖြင့် ထိုငွေများနှင့် အပိုဝိုင်းလုံးထိုးသားသော ငွေများကို ပေါင်းသုံးလိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် လုံးကြိမ်သုံးသည့်အထိ အနိုင်ရပြီးသော ခေါလေ့ထုံးစံ၏ရှေ့တွင် ငွေတုံးများ၊ ငွေလှည့်ကိရိယာများ၊ စောင်လှိုင်နေသော ခံသာသည်။

ခိုင်လုပ်သူ၏မျက်နှာမှာ မည်းမှောင်နေ၏။

ထူးသည် စိတ်တိုင်းကျ တည်းခိုခန်း၊ ဖွင့်သည့်အချိန်မှစ၍ ယခုအချိန်အထိ ဤကဲ့သို့ ဆုံးရှုံးနေပါခြင်း မရှိခဲ့ဘူးချေ၊ သို့သော်...

ယခု လေ့ထုံးစံနှင့် ငွေကား ငွေအားမြှောက်အမြား ဆုံးရှုံးနှစ်နှစ်ဖြင့်ဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့်...

ထွက် လေ့ထုံးစံနှင့်အား မယုံသက်ပြန်လေ၏။

စွန့်ကမ်းကာ ခိုင်လုပ်သူနှင့်အားမှလွှဲကို မျက်စိပြုကာ အပြစ်သို့ခေါ်လုတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

လေ့ထုံးစံနှင့်က လူ၏ရှေ့တွင် မှီသမျှ ငွေများကို ချွေလှိုက်တန်းပို့လိုက်၏။

‘ခိုတစ်ခါ ကျုပ်အကုန်ထိုးမယ်’

ခိုင်လုပ်သူ၏မျက်နှာတွင် စေားဆောင် တင်းမဲ့သွားသည်။ ထွက် လေ့ထုံးစံနှင့်ကို ကြည့်ကာ အထိတ်တလန့်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘ခင်...ခင်ဗျားက ဒီငွေတွေကို အကုန်လုံးထိုးမယ်ဟုတ်လား’

လေ့ထုံးစံနှင့်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

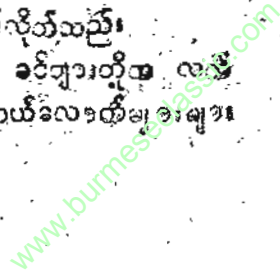
‘ဟုတ်တယ်’

ခိုင်လုပ်သူက မျက်နှာပျက်သွား၏။

‘ဆရာသားသိုးတဲ့ငွေက သိပ်များလွန်းနေတယ်၊ လျော့ပါဦးဗျာ’

လေ့ထုံးစံနှင့်က မျက်မှောင်ကြည့်လိုက်သည်။

စဉ်းစားစရာမလိုပါဘူး၊ အဝမ်း ခင်ဗျားတို့က လမ်းမခန့်လိုလား၊ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ငွေဘယ်လောက်များများ၊ လောင်းကစားနိုင်တယ်ဆို’

ဒိုင်လုပ်သူမှာ မာတ်သခေတုဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။

ထိုအကုည့်တွင် လေ့ထင်းစုန်က ခြောက်ပွင့်ပင်ကျသည်။ ဒိုင်လုပ်သူမှာ အပွင့်အသေးဆုံး ဆစ်ပွင့်သာရှိနေပြန်၏။ ဒိုင်လုပ်သူက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် လေဝင်းကြေးငွေများကို ပေးထောက်လိုက်ရလေသည်။

လေ့ထင်းစုန်က ပြုံးရွှင်စသာမျှော်နေဖြင့် စားပွဲပေါ်မှ ငွေများကို သိမ်းကြမ်းယူခင်လိုက်၏။ ပြီးမှ...

သူက လေဝင်းကစားဝိုင်းဒိုင်အားကြည့်အခါ ပြောလိုက်သည်။

'မိနွေ ခင်ဗျား ကံမကောင်းဘူး၊ ဂျပ်၊ ကံကောင်းတယ်'

ပြေးပြေးသွယ်နှင့် အခန်းထဲမှထွက်ခွာသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

ရုတ်တရက်....

သူက ခြေလှမ်းကိုရပ်တန့်ကာ သာသိမလေး ဆိုသည့် မိန်းကလေးတက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော်....

သာသိမလေးသည် သူ့ထက်ဦးအောင် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်၏။

လေ့ထင်းစုန်က သက်ပြင်းချေလိုက်သည်။
ယိုးဒယားကံ....

မလစဉ်းကစားခန်းမထဲမှ လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

လေ့ထင်းစုန်သည် - သူ၏အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်၏။

အခန်းထဲသို့ ခြေချမိသည်နှင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ အာရုံစိတ်တောင့်တင်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရပေသည်။

အကြေစင်းကား....

သူ၏အခန်းအား တစ်စုံတစ်ယောက်က ဓမ္မဒနာကိုခွာပေးထားသဖြင့် အခန်းတစ်ခုလုံး ရှင်းပူနေပြီ။ သူ၏ အနီရောင်အထုပ်ကလေး ပျော့ကပ်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

လေ့ထင်းစုန်မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။
ယခု....

ဆရာဖြစ်သူက အမှတ်တရပေးထားသော ပစ္စည်းသည် ပျောက်ဆုံးလွန်းပြီ ဖြစ်၏။

ထိုကိစ္စမှာ တည်းခိုခန်းတာဝန်ခံတွင် တာဝန်ရှိသည်ဟု ဆိုဆလိုက်သည်။

ယင်းကြောင့်...

သူက တာဝန်ခံနှင့် ဆုံဆုံရန် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာရန် ဟန်ပြစ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင်....

တံခါးခေါက်သံက လျှောက် ထွက်ပေါ်လေသည့် 'ခေါက်...ခါက်...ခါက်'

လေ့ထင်စဉ်က တံခါးပွင့်ပေးလိုက်၏။

တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် အခန်းထဲသို့ လှည့်ကပ်သော ဝတ်ရောဂါပစ္စည်းသည်။

ထိုလူမှာ တည်းခိုခန်းတာဝန်ခံ စွန်ကမ်းပင်ဖြစ်၏။

လေ့ထင်စဉ်မှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

'အတော်ပဲ၊ ကျုပ်အောင် ခင်ဗျားဆီကို ယာမဆို့'

စွန်ကမ်းက မျက်မှောင်ကြိုက်လိုက်၏။

'ခင်ဗျားက တာဝန်ခံနှင့် ဆုံဆုံချင်သလား'

လေ့ထင်စဉ်က အခန်းထဲသို့ ထက်ကိုစေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျုပ်အခန်းထဲကို သူ့ခိုးဝင်မှု သွားတယ်'

စွန်ကမ်း၏မျက်ခုံးအစုံမှာ အေးပေါ်သို့ ခြင့်တက်သွား၏။ 'အာ...သူ့ခိုးဝင်သွားတယ် ဟုတ်လား'

လေ့ထင်စဉ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်'

စွန်ကမ်းက ခေါင်းကိုသွက် သွက်ခါယမ်းလိုက်၏။

'မပြေစနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့တည်းခိုခန်းမှာ အစောင့်တွေရှိတယ်၊ သူ့ခိုးဝင်တယ်ဆိုတာ အယ်နည်းနဲ့မဖြေနိုင်ဘူး'

လေ့ထင်စဉ်မှာ မကျေနပ်ဖြစ်သွားသည်။

'အခန်းတစ်ခုလုံး၊ ရှုပ်ပူနေဖူးကို တွေ့တာတောင် ခင်ဗျားက ပြင်းချင်သေးတယ်ကိုး၊ အဲဒါ...အခန်းတစ်ခုလုံး'

စွန်ကမ်းက ကျုပ်က လုပ်ထဲဝေးတယ်လို့မျှ၊ ခင်ဗျားက အင်အားထင်လား'

စွန်ကမ်းက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

'သူ့ခိုးက တယ်တုန်းက ခင်ဗျားလဲ'

လေ့ထင်စဉ်က စွန်ကမ်းက အကဲခတ်ကြည့်ကစ ပြောလိုက်သည်။

'ကျုပ်လောဝင်တစားပိုင်းကို ရောက်နေတဲ့ အချိန်ကာ'
စွန်ကမ် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျားပစ္စည်းထဲက ဘားတူးပျာအိတ်သွား
သေးသလို'

လှေထင်းစုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ပျောက်တားပေါ့၊ ကျုပ်အဘွား အင်အားနဲ့ အရေးကြီး
တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုပါသွားတယ်'

စွန်ကမ်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

'ဘာပစ္စည်းမျှနားလဲ'

လှေထင်းစုန်က လူ့အားစေ့စေ့ကြည့်ကာ မေးလိုက်
သည်။

'ကျုပ်ပြောပြရင် ခင်ဗျားက တွေ့အောင်ပြန်ရှာပေး
နိုင်မှခန့်လား'

စွန်ကမ်မှာ မညီညိုပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်လှနား၏။

လှေထင်းစုန်က အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

'ဖိုက်စွမှာ ခင်ဗျားဘဝနဲ့တယ်၊ ကျုပ်ပစ္စည်း ပြန်
ရင် ခင်ဗျားမသတ်သာဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ'

စွန်ကမ်၏မျက်နှာမှာ နီရဲသွေး၏။

'ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုစွပ်စွဲတာမလား'

လှေထင်းစုန်က ခြေပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားတို့ တည်းခိုခန်းမှာ အစောင့်တွေရှိလျက်နဲ့ သူခိုး
ဝင်လာတာ ဘာသဘောလဲ၊ ဒီသူခိုးဟာ ခင်ဗျားတို့တည်း
ခိုခန်းက အတွင်းလှုပ်ပြစ်မှာပေါ့'

စွန်ကမ်က ပါးစပ်ဖိတ်အားလိုက်၏။

အားနဲ့ကြားမှ...

လူက သက်ပြင်းချကာ မေးလိုက်သည်။

ရွှေချက်သွားတဲ့ပစ္စည်းဟာ ခင်ဗျားအသွားနဲ့ ဘော်ခဘော်
အရေးကြီးသလား'

လှေထင်းစုန်က ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိယုံလိုက်၏။

'ဟာ...သိပ်အရေးကြီးတာပေါ့'

စွန်ကမ်က လှေထင်းစုန်အားကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

'ကျုပ်သိခွင့်ရရင် သိပါရစေ'

လှေထင်းစုန်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

'ခေးတစ်ချောင်းပါ'

စွန်ကမ်မှာ အံ့အားသင့်သွေးသည်။

'ခေးတစ်ချောင်း၊ ဟုတ်သား'

လေ့ထင်းစွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်၏။

‘အဲဒီခါက ကျုပ်ပိုင်တဲ့ပစ္စည်း၊ ဟုတ်တူ၊ ဘျာ၊ သူတစ်ပါး
ရဲ့ပစ္စည်း၊ ကျုပ်ကြောင့် ပျောက်ဆုံးသွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊
ဒါကြောင့် ကျုပ်မရဘဲနေ ပြန်ပြီးစွာပေရမယ်’

စွန်ကမိက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

‘မကောင်းပြီ၊ ဒီကိစ္စကို ခဏထားလိုက်ပါ။ ကျုပ်အား
ကြောင့် ခင်ဗျားဆီ ယူရသလဲအိကားကို ပြောပြပါရအောင်’

လေ့ထင်းစွန်မှ ယခုမှ သတိရသွား၏။

‘ဟုတ်သေးပြီ၊ ဆိုခမ်းပါဦး...ခင်ဗျားလဲ ရတဲ့ ကိစ္စကို’

စွန်ကမိက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်
သည်။
‘ကျုပ်တို့တည်းခိုခန်းက ရုံးသွားတဲ့ခဏတို့ကို မြှုပ်လို
ချင်လို့ပါ’

လေ့ထင်းစွန်က နှာခေါင်းရွှံ့လိုက်၏။

‘ကားလဲ...ခါးပြည့်နဲ့ တွဲသေသလား၊ ခင်ဗျားက သူ့ခိုး
ထုတ် ဆိုးနေပါလား၊ ခင်ဗျားတို့အည်းခိုခန်းမှာမှ သူ့ခိုးဇေး
ပြတော့ချည်းပဲရှိသလား’

ထိုစကားကြောင့် စွန်ကမိ၏မျက်နှာမှာ နီရဲသွားသည်။
လူ့စာ ခေါ်သတကြီးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘ခင်ဗျား ကျုပ်လူတစ်ယောက်ရဲ့ လိင်ထဲက သံလိုက်တုံး
ကို လုသူသွားပြီ၊ အနိုင်ရအောင် လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ်
မသိဘူးများ၊ မှတ်နေသလား’

လေ့ထင်းစွန်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ကကော ဘာကြောင့် မတရားအနိုင်ယူချင်
စာလို့၊ ယူများဆီက အနိုင်ရတဲ့အခါ ငြိမ်နေပြီး ရှုံးတဲ့
အခါ မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်တာ တရားသလား၊ ခင်ဗျားတို့
တွေ့တော့ကို ကျုပ် တစ်ပြားမှ ပြန်မပေးနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား
အခန်းထဲက အမြန်ဆုံးထွက်သွားပေစေစွ’

စွန်ကမိက ကောဇာန်ကျစ်စဉ်းလဲသော အပြုံးဖြင့် ပြုံး
ကော မေးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျား ပြန်မပေးဘူးပေါ့’

လေ့ထင်းစွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်’

စွန်ကန်က သူ့အား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

‘ကျုပ်က ပြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အရယူမယ်ဆိုရင်သော’

လေ့ထင်းစွန်က အေးတိမ်အေးတိမ်အသံဖြင့် ပြောလိုက်
သည်။

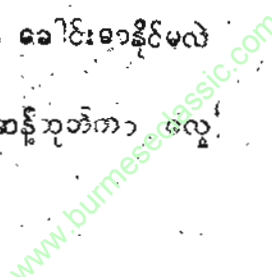
‘ခမ်းကြည့်ပေါ့’

စွန်ကမိက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ကောင်းပြီ...ခင်ဗျား ဘယ်လောက် ခေါင်းစာနိုင်မလဲ
ဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့’

စကားဆုံးသည်နှင့် လက်နှစ်ဖက်ကိုဆန့်ဘုတ်ကာ လေ့
ထင်းစွန်အား တိုက်ခိုက်သံတိလေသည်။

သို့သော်...

လွေထင်းစုန်သည် သူ၏ရှေ့မှ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ် သွား၏။

စွန်ကမိမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ် သွားသည်။
ထိုစဉ်မှာပင်....

သူ၏နောက်ကျောမှ ကြီးမားသော အင်အားတစ်ခုက သူ၏ခေါင်းပေါ်သို့ ပိကျသောကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

စွန်ကမိ၏ဘစ်ကိုယ်ပေး ကျောက်ချပ်ပေး မသွပ်မလှော် ဖြစ်သွားသေးသည်။

လူ့အနေဖြင့် ရှောင်တိမ်း၍လည်း မရနိုင်ဘဲ အစွဲချွေး ယင်းကြောင့်....

ထိတ်လန့်သကြားဖြင့် ကမ်း ကမ်း ကောင်းပန် လှိုင်း၏။

‘မလုပ်ပါနဲ့’

သူ၏စကားအဆုံးတွင် လွေထင်းစုန်၏ တိုညှင်းသော ခုယ်ခမာသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

သူ၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ပိကျသောသော ပြင်းထန်သည့် အင်အားမှာလည်း ရုတ်တရက်ကွယ်ပျောက် သွား၏။

စွန်ကမိ၏နဖူးပေါ်တွင် ချွေးသီးချွေးသောက်ချားစီး ကျ လာသည်။

အကယ်၍....

လွေထင်းစုန်ကသာ သတ်ခည်ဆိုပါလျှင် ယခုအချိန်ဆို လျှင် ရာစုည် လူ့သဘာဝအရ ဖြစ်ရန်အလွယ်တကူ ဖြစ်၏။

လွေထင်းစုန်သည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်း သော ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေကြောင်းကို မျှော်ငါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

လွေထင်းစုန်၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

‘ခင်ဗျားအသက်ကို ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကိုင်ရထားတဲ့ ငွေတွေကိုတော့ ပြန်ပေးနိုင်ဖို့က အခွင့်အမ်းရတဲ့လူတွေ၊ ငှက်ရောက်မနေတဲ့လူတွေကို ကူညီရမယ်’

ထိုစကားကြောင့် စွန်ကမိ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ် သွားသည်။

‘ခင်ဗျားအနိုင်ရထားတဲ့ငွေဟာ သိန်းနှစ်ဆယ်လောက် ရှိတယ်။ ဒီငွေတွေနဲ့ခင်ဗျားသမားတစ်ယောက်လုံး ထေးထား ဆေးဆေး နေသူအနိုင်တယ်ဗျ’

လွေထင်းစုန်က တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ပြော လိုက်၏။

‘ကျုပ်က ငွေမက်တဲ့လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဗျ’

စွန်ကမိက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် ဒီငွေတွေကို ကျုပ်တို့မြန်မေးပါဗျာ၊ ဒီလောက် ငွေတွေရှိ သွားတယ်ဆိုတာ တည်းခိုခန့်ပိုင်ရှင် သိသူခဲးရှင် ကျုပ်အဖို့ မလွယ်ဘူးဗျ’

လွေထင်းစုန်က ခေါင်းခါထမ်းလိုက်၏။

၀၉၂ နန္ဒကျော်သူ

တစ်ပြန်ပြန် ကျုပ်ခါးတော့ရမစိုက်ဘူး။ အရေးကြီး
တကတ ပျောက်သွားတဲ့ကျုပ်ခါးကို သုံးရခါးအတွင်း ရ
အောင် ပြန်ရှာပေးပါ။ ကျုပ်ခါးပြန်မရရင် ခင်ဗျားမသတ်
သဘူး။ တဲ...ခင်ဗျားသွားတော့

သုခိစကားဆုံးသည်နှင့် စွန့်ကမ်းသည် အခန်းထဲမှ လျှင်
မြန်စွာ ပြေးထွက်သွားလေဟော့သည်။

အခန်းထဲတွင် မီးရောင်များ ထိန်လင်းနေ၏။
အခန်းထဲရှိစားပွဲပေါ်တွင် သနီရောင်ပိုးပေါ်စေ့ဖြင့် ထုတ်
ဆေးသော အထုပ်ကလေး ရှိနေသည်။

လိုတထုပ်အား ယိစန်းနှင့် ယိကျင်းတို့က တပ်မတ်သော
မျှတ်လုံ များဖြင့် စိုက်ကြည့်နေကြ၏။

အတန်ကြာမှ...

ယိစန်းက အထုပ်ကိုဖြည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အထုပ်ထဲတွင် ငွေတုံးကလေးများနှင့် ဓားမြှောင် တစ်
လက်တို့ တွေ့လိုက်၏။

ထိုခင်းမြှောင်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ယိစန်းနှင့်ယိကျင်း
တို့၏မျက်နှာများမှာ ဝင်းလက်သွားကြလေသည်။

ယိကျင်းက ခင်းမြှောင်ကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ကြည့်လိုက်
သည်။

'ခါ...ခါ...ရွှေအစစ်ပဲ'

ယိစန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်... အရှိုးနဲ့ခင်းဖော်မှာ စီခြယ်စားတဲ့ ကျောက်
တွေက ကျောက်စိမ်းအစစ်ပဲလုပ်'

ယိကျင်းက ယိစန်းကို စိုက်ကြည့်ဖို့ကိန်း

'ကဲ...တို့ ကာဆက်လုပ်ကြမလဲ'

ယိစန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

'လွယ်ပါ့ကယ်၊ တစ်ရက် နှစ်ရက် လေ့လာနေဖို့ တို့
အခြေမပျက်နေကြတာပေါ့၊ သူ တည်းခိုခန်းက ထွက်သွား
တာနဲ့ ငါတို့လဲ အလုပ်ကထွက်ပြီး လက်ကြွတာပေါ့'

ယိကျင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ကောင်းကယ်၊ အဲဒီအစီအစဉ် ဆိုက်ကောင်းကယ်'

ထိုစဉ်မှာပင်...

သူတို့အခန်းရှိရာသို့ ဦးတည်လာနေသော ခြေသံများကို
ကြားလိုက်ရသည်နှင့်...

ယိကျင်းက နှုတ်ခမ်းတွင် လက်ညှိုးကပ်၍ လေသံတိုးတိုး

ပြင် သတိပေးလိုက်၏။

'ရှိုး၊ တိုးတိုး၊ လူလာနေပြီ'

၁၃၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ပြောပြပြီးသည့်နှင့် မေးမြှောင်ကို ပိုးပဝါဖြင့် ပြန်လည် ထုပ်လှိတ်သည်။

ထိုနောက်....

အထုပ်ကို စားပွဲခုံအောက်သို့ လျှို့ဝှက်စွာ ထိုးထွင်း လိုက်၏။

ယင်းအချိန်မှာ.....

အခန်းတံခါးပွင့်လာသွားပြီးအခန်းတွင်းသို့လူတစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာသေးသည်။

ထိုလူမှာ စွန်ကမ်ပင်ဖြစ်၏။

စွန်ကမ်က ယိစန်း၊တို့အား အကိခမ်းကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

'မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေတိုင်ပင်နေကြတာလို့'

ယိကျင်းဟ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

'ဘာ....ဘာမှတိုင်ပင်ပါဘူးဗျာ'

စွန်ကမ်က တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် သူတို့အား စူးစိတ်ကြည့်လိုက်၏။

'ဒီနေ့ည တည်းခိုခန်းရဲ့ လုံခြုံရေးကို ဘယ်သူတာဝန်ယူထားသလဲ'

ယိကျင်းက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်...ကျွန်တော်တို့ပါ'

စွန်ကမ်က သူ့အား စူးစူးစူးစူး စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

'လုံခြုံရေးအတွက် မင်း ဘယ်လုံစဉ်ထားသလဲ'

ယိကျင်းက သူတ်လတ်စွာပင် ပြောလိုက်သည်။

'တည်းခိုခန်းရဲ့မှာ ကင်းပုန်းသုံးခု ချထားပါတယ်။ တည်းခိုခန်း ခြံဝင်းပတ်လည်မှာမတော့ အခေ့ခေ့ဆယ်ယောက် ထက်မနည်း ချထားပါတယ်'

စွန်ကမ်က ခေါင်းကို ဆက်စနဲ့ ညိတ်လိုက်၏။

'ကောင်းပြီ၊ ခါဖြင့် တည်းခိုခန်းရဲ့ လုံခြုံရေးကို မင်း တာဝန်ယူနိုင်ပါ့မလား'

ယိစန်းက ငင်ကေ့ကေ့ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

'တာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်။ ဘယ်ထုစာမ တည်းခိုခန်းကို အနှောင့်အယှက် မပေးစေရပါဘူး'

စွန်ကမ်က သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်၏။

ထိုနောက်....

လူက ယိစန်းအား အဓိပ္ပာယ်ပါပါ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

'မင်း သေချာတယ်နော်'

ယိစန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်ကဲ့....သေချာပါတယ်'

စွန်ကမိက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။
'တကယ်လိုချင်၊ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်လာမ
ခွဲရင်ကော....'

ယိစန်းနှင့် ယိကျင်းတို့မှာ ရင်ထိတ်သွားကြ၏။
စွန်ကမိက ဆက်ပြောလိုက်သည်။
'ဥပမာ တည်းခိုခန်းမှာ တည်းခိုနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့
အဖိုးတန်ပစ္စည်း အခိုးခံရတယ် ဆိုရင်ပေါ့ကွာ၊
ယိစန်း၏ ရင်ထဲတူ့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။
သို့သော်....

သူက လူနွဲ့ပျက်ပင် ပြောလိုက်သည်။
'တည်းခိုခန်းထဲကို သူ့ခိုးဝင်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။
ထစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ပစ္စည်း အခိုးခံချင်ဆိုရင် ချွတ်ချင်းမိရ
မှာပါ။ ဒါပေမယ့် ထစ်ခွေတာနဲ့ပါတယ်'
စွန်ကမိက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
'ပြောပါဦး'

ယိစန်းက ဆက်ပြောလိုက်သည်။
'ဒီမှာစောင့်ကြပ်နေကြတဲ့ သိုင်းသမားတွေက ဒုတိယ
တန်းစား သိုင်းသမားတွေပါ။ ဒါကြောင့် သိုင်းပညာ ထိပ်
တန်းအဆင့်ရှိတဲ့ သူ့ခိုးတစ်ယောက် ဝင်လာရင် တယ်လိုမှ
ဟန်အေးနိုင်ကြမယ် မထင်ပါဘူး'

စွန်ကမိက ရယ်စရာလိုက်၏။
'ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာကို လက်ခံတယ်၊ ဒါပေမယ့်
မင်းသတ်ပြောခဲ့တဲ့ အချက်တစ်ချက် ရှိသေးတယ်'

ယိကျင်းက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ဝင်ရောက်မေးမြန်းလိုက်
သည်။

'ဘာများလဲဗျ'
စွန်ကမိက ပြုံးလိုက်၏။
'ဥပမာ အတွင်းသူခိုး ဆိုပါတော့၊ တို့လူတစ်ယောက်
စောက်ထဲ ခိုးယူမယ်ဆိုရင်ကော....'

ယိကျင်းက မီးစင်ပိတ်ထားလိုက်သည်။
လူသည် စွန်ကမိကအားကြည့်ကာ ကြောက်ရွံ့လာ၏။
ထိုနည်းတူစွာပင်....
ယိစန်းမှာလည်း ထိတ်လန့်လာလေသည်။
သို့သော်....'

သူက ဟန်အောင်ကွာ မေးလိုက်၏။
'ဒါထက် အဝန်ခံကြီးက သာကြောင့် အခုလို မေးရ
တာလဲ၊ တည်းခိုခန်းမှာ ခိုးမှုဖြစ်နေလို့လား'
စွန်ကမိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'တုတ်တယ်'
ယိစန်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွား၏။
'ဟင်...ခုကွပ်ပါ၊ တယ်သူ့ပစ္စည်း ခိုးသွားတယ်'
စွန်ကမိက လူတို့နှစ်ယောက်အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။
'လေ့ထုံးစန်ရဲ့ ပစ္စည်းပါ။ ဒီကနေ့ည တည်းခိုခန်းရဲ့
လုံခြုံရေးဟာ မင်းတို့မှာ တာဝန်ရှိနေတော့ ဒီကိစ္စ မင်းတို့
ခေါင်းပေါ်ကို ပုံကျနေပြီ၊ ပြေလည်အောင် မပြေရွတ်နိုင်
ဘူးဆိုရင် မင်းတို့ဆုံးကျပါ။ ချောင်နောက်တိုလိုက်သွားရမယ်'

၁၃၈ နန္ဒကျော်သူ

ထိုစကားကြောင့် ယိစန်းနှင့် ယိကျင်းတို့၏ ရင်ထဲတွင်
အေးစက်သွား၏။

ကျားချောင်ဆိုသူမှာ လေခင်းကစားခြင်းနားတွင် ထိုင်
စား သီလိုက်ဖြင့် အန်စေးတုံးအား လိုအပ်သလို ရွှေ့ပြောင်း
ကစားနေသည့်လူပင် ဖြစ်သည်။

ယခု...

ကျားချောင်သည် နန်းကမ်း၏သင်္ဘောဖြင့် သေဆုံးသူ
ခွဲပြီမဟုတ်ပါသေး။

အခန်း (၆)

ပရိယာယ်

ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်၏။
ခလောက်ကြီးတစ်ခုလုံး အမှောင်ထုအောက်တွင် ဟိတ်
ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။
သို့သော်...
စိတ်ကိုင်းကျသည်၊ ခိုခန်း၏ အခန်းတစ်ခုထဲတွင် မီးရောင်
မျှားလင်းနေ၏။
ထိုအခန်းထဲတွင် အလှအပများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားပြီး
ဓမ္မကြိုင်သောရန် များ သင်းပျံ့နေသည်။
အခန်းအလယ်ရှိစားပွဲတွင် ရွှေဝါရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်
ထားသော မိန်းမတစ်ယောက် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေ၏။

သူပုန်ရှေ့တွင် အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က မလှုပ်မယှက်ရပ်နေကြသည်။

ရွှေဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ဝေ့ယမ်းကြည့်လိုက်၏။

‘ညည်းတို့ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ’

အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က အာဖြေပေးကြပါအေး

ရွှေဝါရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက မျက်မှေ့စင်ကြုတ်လိုက်သည်။

‘ရှောင်ဟုန်... ဝါမေးတာ ကြားခဲ့လား’

ဝဲဘက်တိုင်ရပ်နေသော အစိမ်းရောင်ဝတ် မိန်းကလေးက သူမအား ဦးညွှတ်လိုက်၏။

‘ကျွန်မခိတ်ကပ်ပြောရဲ့နဲ့ ဒီလူ့ဘာသို့ပဲဟုန်းသိုင်းသမား ဘန်းယခက် ဖြစ်မယ်သိပါသလဲ’

ရွှေဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါလဲ ဒီလိုပဲယူဆတယ်’

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

သူမက ယာဘတ်တိုင်ရှိနေသော အစိမ်းရောင် မိန်းကလေးဘက်သို့ လှည့်ကာမေးလိုက်၏။

‘ရှေ့ခင်ရှမ်း၊ ညည်းတကော’

ယာဘတ်တိုင်ရှိနေသော မိန်းကလေးက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

‘သူက လောင်းကစားမှုကျွမ်းကျင်တဲ့ ထူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ လေ့စဉ်ကစားခိုက်က လိမ်နေတာတွေလို့ မခံချင်တာနဲ့ ဝင်ပြီးဆုံးစေတာပါ’

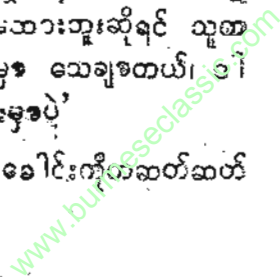
ရွှေဝါရောင်ဝတ်မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်၏။

သူ့ဉာဏ်ကတော့ မဆိုဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုဟိုကဝင်ပြီး ကူညီတာ သူမသိဘူးလင်တယ်’

ရှောင်ဟုန်ဆိုသော မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် သခင်မေးသေး၊ ဟိုလူ့ကို ကျွန်မ ဒေးပွဲအောက်က ဝေးနဲ့ထောက်ထားဖို့ မလှုပ်ခံတာ၊ တကယ်လို့လဲ ကျွန်မက သူ့ကိုဝေးနဲ့ထောက်ထားဘူးဆိုရင် သူ့ကလောင်းကစားခိုက်ကို အချွန်ပြုလိုက်မှ မသေချာတယ်၊ ဒါဆိုရင် တခြေအနေဟာ ရှုပ်ထွေးသွားမှပဲ’

ရွှေဝါရောင်ဝတ်မိန်းကလေးက ခေါင်းကိုက်ဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

'အင်း...ထူးတော့ဘူးဘယ်၊ ဒီလူက ငါ့အတွက်ပေးတဲ့လူအတွက်
နည်းနည်းမှတော့ဘူး၊ အင်အားနဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့
လူကလေးပဲ'

ထိုကားကြောင့် ရွှေဝင်းနှင့် ရွှေဝင်းတို့က
သဘောကျစွာ ပြီးလို့ကြ၏။

ရွှေဝင်းရောင်ဝတ်မိန်းကလေး၏ မျက်နှာမှာ ပန်းနုရောင်
သစ်သွားသည်။

'ညည်းတိုက် ကာဖြစ်လို့ ပြီးနေကြကလေး၊ လေးစား
ကစားစဉ်မှာ ငါ့တို့ပဲလို့တယ်၊ ပြီးတော့ တို့ကြောင့် လူ
အနိုင်ရတာ၊ ခါကြောင့် လူနိုင်ခဲ့တဲ့အတိုင်းတို့ကို ငါ
တို့ပြန်ရမဖြစ်မယ်'

ရွှေဝင်းနှင့် ရွှေဝင်းတို့မှာ အံ့အားသင့်ဘူး၏။

'ကျွန်မတို့က ကယ်လို့လုပ်ရမှလဲ'

ရွှေဝင်းရောင်ဝတ် မိန်းကလေးက တည်ကြည်သေချာ
နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'ပထမ သူကယ်လို့ဆိုတာ သိအောင်စုံပေးပါ၊ ပြီး
တော့မှ ငွေအတွက်ပြန်ရအောင် ယူခဲ့ရမယ်'

ရွှေဝင်းနှင့် ရွှေဝင်းတို့က တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက်...

ရွှေဝင်းရောင်မိန်းကလေးအား ဦးညွှတ်က...

'တုတ်ကဲ့...အဖို့အဖို့ပေါ့ သခင်လေး'

ဟု ပြိုင်တူ ပြောလိုက်ကြလေတော့သည်။

ည ပို၍အိုမင်း ရင့်ရော်လာ၏။

အေးစိမ့်သော လေအေးများက တသွန်သုန်ဆိုက်ခတ်
လျက်ရှိသည်။

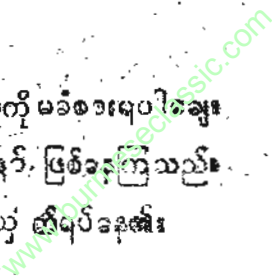
အပြင်တက်တင် အေးမြလှသလောက် အနိုးတင်၍
နူးနူးဆူးဆူး ရှိနေ၏။

သို့သော်...

ဟိုခန်းနှင့်ယိုကျင်းတို့မှာ နူးဆူးမှကို မခံစားရပါစေချေ။

လူတို့၏မျက်နှာများမှာ ပြုဝပ်ပြုရောင် ဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့၏ရှေ့တွင် စွန်ကန်စာ အညိုအညို ထိရပ်နေ၏။

စွန့်ကမ်းသည် တင်းမာခတ်ထန်သော မျက်နှာထူးဖြင့်
ယိစန်းနှင့်ယိကျင်းတို့အား စိတ်ကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာမှ...

သူက တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖြိုခွင်းလိုက်၏။

'ကဲ...ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းတို့ငါ့ကို ပြောပြနေရာရှိလိမ့်မယ်
ထင်တယ်'

ယိကျင်းက ကပျားကယာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

'မ...မရှိပါဘူး'

စွန့်ကမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

'သေချာရဲ့လား'

ယိကျင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'သေချာပါတယ်'

စွန့်ကမ်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

'ကောင်းပြီ၊ ဝါဖြင့် စားပွဲခုံအောက်က ဖွဲ့စည်းကိုထုတ်
လိုက်ပါ'

ထိုကားကြောင့် ယိစန်းနှင့် ယိကျင်းတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်
မှာ တုန်ခါသွားကြသည်။

သူတို့အနေဖြင့် မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ကြတော့ပါ။

ထင်ကြောင့်...

ယိကျင်းက စားပွဲခုံအောက်မှ အနီရောင်အထုပ်ကို နှိုက်
ယူပေးလိုက်၏။

စွန့်ကမ်းက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

'မင်းမဆိုးဘူး'

ပြောပြီး အထုပ်ကိုလှမ်းယူလိုက်၏။

ထို့နောက်...

အထုပ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

အထုပ်ထဲမှ ခားမြှောင်ကုံးတူနိတ်ရသောအခါ သူ၏
မျှင်လုံးအစုံတွင် ယူးခြားသည့်အရိပ်အယခင်များ ထွက်
ပေါ်လာ၏။

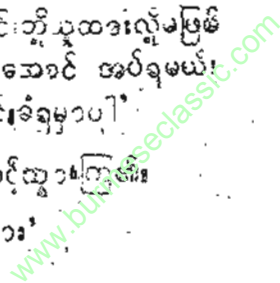
ယင်းခားမြှောင်သည် တန်ဖိုးမမြတ်နိုင်သော ဖွဲ့စည်း
တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သူ ကောင်းစွာ သိရှိလိုက်သည်ဟုတ်
ပါလား။

သူက ယိစန်းနှင့်ယိကျင်းကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

'မင်းတို့တော်လယ်၊ ဒီ...စွည်းကို မင်းတို့ထုထားလို့မဖြစ်
ဘူး။ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် လူ့စွဲစုတ်ဆောင် အပ်ရမယ်၊
မင်းတို့ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆုချီးမြှင့်ခြင်းခံရမှာပါ'

ယိစန်းနှင့်ယိကျင်းတို့မှာ အံ့အားသင့်သွားကြ၏။

'ခင်...ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာလား'

စွန်ကမ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'တကယ်ပေါ့'

ယိစန်းက မဝံ့မရဲဖြင့် မေးလိုက်၏။

'ကျုပ်တို့ကို အရေးမယူစေဘူးလား'

စွန်ကမ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

'အားဖြစ်လိမ္မော်ရောင်မှာလဲ၊ မင်းတို့က ငါ့အကားနား ထောင်ပြီး ပစ္စည်းထုတ်ပေးတာပဲမဟုတ်သေး'

ယိကျွန်းက ဝင်စေလိုက်၏။

'ခါဖြင့် ဒီပစ္စည်းတွေ လေ့ထင်းစုန်တို့ ပြန်မပေးဘူးပေါ့'

စွန်ကမ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြန်သည်။

'မေးပေးဘူး'

ယိစန်းက စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

'ပစ္စည်းပြန်မရရင် သူက ကျုပ်တို့အို ရန်ရှားမယ်ဆင်တယ်'

စွန်ကမ်က စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် ပြုံးလှိုက်သည်။

'အပူပါနဲ့၊ သူ့ကို ဘယ် ဖိုလှော်ရမယ်ဆို တာပါ ခဏ်းစေး ပြီးသေးပါ'

သူဆိုလိုသောစကားအဓိပ္ပာယ်ကို ယိစန်းနှင့်ယိကျွန်းတို့က နားလည်လိုက်ကြ၏။

စွန်ကမ်သည် မိမိတို့ရရှိထားသော ဓားမြှောင်ကို အပိုင်စီးကာ လောင်းကစားပိုင်းမှ ရှုံးနိုင်သွားသော ဝေဖျားကို ပြန်ဝေခန့် လေ့ထင်းစုန်အား သုတ်သင် ရှင်းလင်းပစ်သော မည့် မဟုတ်ပါ။

စွန်ကမ်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'မခက်မိုးလင်းတာနဲ့ ငါက ဟန်ဆောင် မင်းဆေးမှတော့ လုပ်မယ်၊ ပြီးတော့ ဟည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်ဆီကို အကြောင်းကြားပြီး ထိုဆီကိုလူလွတ်ခိုင်းမယ်၊ သူလွတ်လိုက်တဲ့လူ့ဗျက်ပေးရင် လေ့ထင်းစုန်က ဘာမှတတ်နိုင်သောအခါ မဟုတ်ဘူး'

သူက ယိစန်းနှင့်ယိကျွန်းတို့အား အေးတိမ်းအေးတိမ်းကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

'မင် တို့ဆဲပါးပပ်ပိတ်ထားကြ၊ ငါလူမိက ကိုကြည့်ပြီး အခြေအနေအရ လှုပ်ရှားကြရမယ်၊ လေ့ထင်းစုန်ကို ပေါ့ပေါ့နပ်တန် သဘောထားလို့မရဘူး၊ သူလွတ်သွားလို့လဲ မဖြစ်ဘူး၊ ငါပြောတာ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား'

ယိစန်းနှင့်ယိကျွန်းတို့က ပြုံးတုခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

'ဟုတ်ကဲ့...သဘောပေါက်ပါပြီ'

စွန်ကမ်က သဘောကျစွာ ပြုံးလှိုက်၏။

'ကဲ...ခါဖြင့် ငါ့သွားမယ်'

ပြောရင်း ဘေးမြောင်ကို အနီရောင်ပိုးပေါ်စပြင့် ရစ်ပတ်လိုက်သည်။

ကို နေ့ခင်း...

အနီရောင်အထုပ်ကို ဝရုတစိုက်ကိုင်ကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွင့်သွေးလေတော့သည်။

ဤအမှောင်မှာ ပိုခိုသိပ်သည်။ လာ၏။

အမှောင်ထဲသွားရက်တွင် မျှောင်ဟုန်နှင့် ရှောင်ရှမ်းတို့ နှစ်ယောက်မှာ တိတ်တဆိတ်လှည့်ရှားနေကြသည်။

ထူးတို့နှစ်ယောက်သည် အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ များကို ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး မျက်နှာဖုံးများ စွပ်ထားကြသည်။

သုတို့သည် လှေထင်းစုန်အခန်းအား လစရောက်စေစဉ် ကြည့်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

လှေထင်းစုန်၏အခန်းထဲတွင် ဝါကျင့်ကျင့်မီးရောင်လွှတ်ပေါ်နေ၏။

မီးရောင်ကြောင့် လှေထင်းစုန်သည် အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ရှုပ်သည်ဟန်မူနေများ အထင်၊ သားပေါ်ပေါက်နေ၏။

မကြာပါဈေ့။

လှေထင်းစုန်က မီးအိမ်မှမီးကို ငြိမ်းသတ်လိုက်သည်။

လှေထင်းစုန်မှာ အိပ်စက်အနားယူတော့မည်ဟု ရှောင်ရှမ်းတို့က ထင်မှတ်လိုက်၏။

ယင်းကြောင့်...

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ သူတို့အခန်းသို့ပြန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ်မှစပင်...

လှေထင်းစုန်၏ အခန်းပြတင်းပေါက် ပွင့်ဟသွားကာ ထူးခိုပ်တစ်ရိပ် ခုန်ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ရှောင်ဟုန်နှင့် ရှောင်ရှမ်းမှ အံ့အားသင့်သားသည်။

ရှောင်ဟုန်က ရှောင်ရှမ်းဘာသာသို့လှည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

လူးဆန်လိုက်တာ၊ ညကြီးအချိန်မလော် သူ့အယ်သွား
မလိုပါလိမ့်

ရှောင်ရှမ်းက တီးတိုးသတိပေးသိုက်သည်။

ရှေးတိုးဘိုး...ကောမေပြောခဲ့

ရှောင်ဟန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှပင်....

လှေထင်းစုန်သည် ထည်းခိုခန်းအနောက်ဘက်သို့ လှစ်
ခနဲ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းနှင့် ရှောင်ဟန်တို့သည် တစ်ယော့တစ်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက်....

ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြပြီး လှေထင်းစုန်နောက်သို့
ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

လော့ကြီးတစ်ခုလုံး ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်မည်းနေ၏။
လှေထင်းစုန်သည် အမှောင်ထူးအခတ်တွင် ပြေးလွှား
နေသည်။

လှေသည် ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်သို့သာ ခုန်ထွက်ခဲ့ရ၏။
မည်သည့်နေရာသို့ လွှားရမည်မှန်း မသိသေးပါချေ။

သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ ထည်းခို
ခန်းနောက်ဘက်တွင် မီးရှောင်လင်းထိန်နေသည်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

ယင်းကြောင့်....

သူက မီးရှောင်ထုတ်ပေါ်ခနရာဘက်သို့ပြီးတည်ပြေးလွှား
နေခြင်းဖြစ်၏။

မီးရှောင်မှ အိမ်စန်းနှင့် ယိကျင်းတို့၏ အခန်းမှ ထွက်ပေါ်
နေခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ လော့ကြီးတစ်ခုလုံး
ရိပ်ကို အကဲအကွယ်ပြုကာ အခန်းထဲသို့ ချွေဝင်းကြည့်လိုက်
၏။

အခန်းထဲတွင် ယိကျင်း တစ်ယောက်စည်း ငြိမ်ဆက်စွာ
ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လှေထင်းစုန်သည် ယိကျင်းသို့ ညီအစ်ကိုအပေါ်သက်
မသင်း ဖြစ်နေမိ၏။

ယင်းကြောင့်....

သူက ယိကျင်းအား တွေ့ဆုံမှ မြန်းရန်အတွက် အခန်းထဲသို့ဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သူ၏လှုပ်ချားမှုများအား ရှောင်ဟုန်နှင့် ရှောင်ရှမ်းတို့က မနိုးမဝေးမှ မျက်ခတခင်ခေတ် စိုက်ကြည့်လျှင် နှိပ်နှေး၏။

ထိုခဏမှာပင်....

'သူ့ခိုးတို့...လူ့ခိုး'

ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရှောင်ဟုန်နှင့် ရှောင်ရှမ်းတို့မှာ ရင်ထိတ်သွား၏။

ထုတို့က အသံထွက်ပေါ်လာရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ....

တည်းခိုခန်း ခြံဝင်းအတွင်း၌ မီးတုတ်ကိုင်ဆောင်ထားသော အစောင့်အကြပ်များ ပြေးလွှားနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ယိကျင်း၏ အခန်းထဲသို့ဝင်ရန် ဟန်ပြင်နေသော လှေထင်းစန်၏ မြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

သူသည် ရှုပ်ထွေးစွာသော အခြေအနေကြောင့် အခန်းထဲသို့ မဝင်တော့ဘဲ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လည်ပြေးသွား၏။

လေထင်းစန်ပြန်လှည့်သွားသည်နှင့် ရှောင်ဟုန်က ရှောင်ရှမ်းဘက်သို့လှည့်ကစားပြောလိုက်သည်။

'ကဲ...သူပြန်သွားပြီဆိုတော့ ဝါတို့လဲ ပြန်ကြစို့။ ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ထို့နောက်....

ထုတို့နှစ်ယောက်သည် ပုန်းကွယ်ရာမှ ပြေးလွှားထွက်ခွာစွာ ကြွလေတော့သည်။

စာညတစ ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်၏။ ညအချိန်ကုန်ဆုံးသွားသည်နှင့် နေ့သစ်တစ်နေ့ စတင်ပေးပွားလာသည်။

နေရောင်အောက်တွင် စိတ်တိုင်းကျတည်းခိုခန်းဟု ရေးထားသော ဆိုင်းကုတ်မှာ ခံညှမ်းသည်ဝါစွာ တည်ရှိသည်။

ထူးခြားသည်မှာ....

နေ့စဉ် ဗုဒ္ဓလှစ်ထားခဲ့သော စိတ်တိုင်းကျတည်းခိုခန်း၏ ခြံဝင်းတံခါးမှ နေမြင့်လာသည်တိုင်အောင် ပိတ်ထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ငို၍ထူးခြားသည်မှာ....

တည်းခိုခန်း၏ ခြံဝင်းတံခါးတင်လည်းကောင်း၊ ခြံဝင်းထုတ်လည်းကောင်း၊ အစောင့်အကြင်များ ထူထပ်စွာ ခုထားခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ယင်းကြောင့်....

စိတ်တိုင်းကျတည်းခိုခန်းတွင် ထူးခြားမှုတစ်စုံတစ်ရာရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိသောနိုင်စေသည်။

မည်သို့သော ထူးခြားချက်များပါနည်း။

စိတ်တိုင်းကျတည်းခိုခန်းတွင် တည်းခိုသူပေါင်း သုံးဆယ့်ငါးယောက်မျှ ရှိနေ၏။

ယခု....

အားလုံးသောတည်းခိုသူများသည် တည်းခိုခန်း၏ခန်းမအစောင့်သို့ စုရုံးရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

လူတို့သည် စွန့်ထစ်၏ မေတ္တာရပ်ခံမှုကြောင့် ဆောက်ခိုထားကြခြင်းဖြစ်၏။

တည်းခိုသူများထဲတွင် သိုင်းခလာကသားများ၊ ကုန်သည်များ၊ များ၊ သောင်းကစားရန် ရောက်ရှိသောကြာညီသူငွေများ၊ စသည့် လူတန်းစားပေါင်းစုံ ပါဝင်လေသည်။

လှေထင်းစုန်သည် ခန်းမအစောင့်၏ ဝဲဘက်ထောင့်တွင် ထိုင်နေ၏။

ထူနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် သခင်မလေးနှင့် ရဲရွှေတော်နှစ်ယောက် ထိုင်နေကြသည်။

မကြာပါချေ။

ခန်းမ၏ တစ်ဖက်တွင်ရှိသော အသင့်ပြင်ဆင်ထားသည့် ခုံမြင့်ပေါ်သို့ စွန့်ကမ်းတတ်ရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

စင်မြင့်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် သူတစ်ယောက်တစ်ယောက် စုရုံးကော ပြောလိုက်သည်။

ကြာမောက်လောကြတဲ့ ဇိတ်ဆွေများခင်ဗျာ... အခုလိုစုရုံးဖို့ ခေါ်လိုက်ရတဲ့အတွက် အင်မတန်မပဲ အားတုံ့အားနားဖြစ်ပစ်ပါတယ်။ ဝါပေပယ် ပခင်မပြန်လို့ ခေါ်ရတာပါ။ ကျုပ်တို့တည်းခိုခန်းမှာ တည်းခိုသူတွေအကြိတ် ဆောင်ရွက်ပေးလေ့ရှိတာကြောင့် တည်းခိုသူတွေမှ ဗြဟ္မနာတစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပေါ်လာရင် ကျုပ်တို့ကပဲ အာဝန်ယူဖြေရှင်းပေးရပါတယ်။

၁၅၆ နန္ဒကျော်သူ

လူက စကားကိုချစ်၍ အခန်းထဲသို့ ဝေယမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အားလုံးသောလူများမှာ ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေကြသည်ကိုတွေ့မှ စကားကိုဆက်လိုက်သည်။

'အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း၊ ကျုပ်တို့ရဲ့အည်းခိုခန်းမှာ လုံခြုံရေးအစီအစဉ်တွေ တန်းတန်းကျပ်ကျပ် ချမှတ်ဆောင်ရွက်နေတဲ့ကြားထဲက သူ့ရဲ့တစ်ယောက်ဟာ အည်းခိုခန်းထဲကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါတယ်...'

ထိုစကားကြောင့် ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေကြသူများမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ၏။

ရုတ်တရက်....

လူတစ်ယောက်က မတ်တတ်ဆီရပ်ကာ မကျေနပ်သလိုသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားတို့ လုံခြုံရေးအစီအစဉ်တွေ ချထားလျက် နဲ့ သူ့ခိုးဝင်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ ဘာသဘောလဲဗျ'

ထိုလူသည် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီး အညှိရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

ထူးကျောတွင် ခေါ်တစ်ချောင်းကို လွယ်ပိုးထားသည်။

စွန့်ကမ်းထဲ ထိုလူကားလှမ်းကြည့်လိုက်၏။

'မိတ်ဆွေက သံမဏိခေါ် ချင်ဝေထင်တယ်' အညှိရောင်ဝတ်ဆင်သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ချင်ဝေပါ' စွန့်ကမ်းက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်၏။

'သိုင်းလောကမှာကျော်ကြားနေတဲ့ သံမဏိခေါ် ချင်ဝေကို ဂါရဝပြုပါတယ်'

ချင်ဝေက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'တယ်လိုထိ...ခင်ဗျားတို့ ကည်းခိုခန်းကို သူ့ခိုးဝင်မလာအောင် မတားဆီးနိုင်ကြဘူးလား'

စွန့်ကမ်းက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

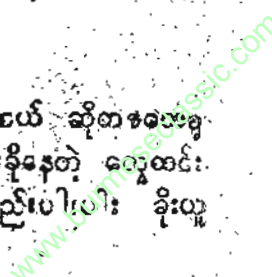
'ကျုပ်တို့ ဆီသိချင်းရှုစေဖို့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ခိုးဝင်တာမြှောက်သွားပါဘယ်ဗျာ'

ချင်ဝေက မျက်နှာခိုင်ကြိုက်လိုက်သည်။

'သူ့ခိုးက ခင်ဗျားတို့ ဆောင်းကစားခိုင်းစေ ငွေတွေကို ယူချင်လို့ ရောက်လာတာမဟုတ်လား'

စွန့်ကမ်းက ပခုံးတစ်ချက်တုန်လိုက်၏။

'တယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရောက်လာဖယ် ဆိုတာမဟုတ်ဘဲ ပြောတတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ဆီမှာအည်းခိုနေတဲ့ တွေထင်းဆိုတဲ့ လူဆီကစေ့... ပစ္စည်းနည်းနည်းပါးပါး ခိုးယူ

ထူးပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ဆီက ကျားချောင်ဆိုတဲ့သူ
ကိုယ် သတ်ဖြတ်သွားပါလားဘယ်

ချင်စေက သပ်မိခမမြန်းလိုက်သည်။

ကျားချောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ

စွန်ကမ်က သားပြင်းချ ဝိုက်၏။

လေခင်းကစားဝိုင်းမှာ ငွေရကွက်တဲ့လူပါ

ထိုစကားကြောင့် လေ့ထင်းစွန်မှာ လေခင်းကစားဝိုင်း
တွင် သံလိုက်တုံး ဝိုင်ဆောင်ထားသူအား သင်္ကေတရုပ်
သည်။

စွန်ကမ်က ထက်ပြောလိုက်သည်။

လေ့ထင်းစွန်ဆိုတဲ့လူဆီက ခိုးယူသွားတဲ့ပစ္စည်းက များ
ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ရဲရက်သံကွာ ကျဆုံးညှိုးနွမ်း
စေပါသည်။ ဒါကြောင့် ဟည်းခိုသူအားလုံး အစုအဖွဲ့
ရက်လောက် ဘယ်မှခံသွားဘဲ ကိုယ့်အခန်းမှာကိုယ် ခန့်ကြပ်
မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။ စံခမ်းစစ်ဆေးမှုတွေ ပြီးသွားမှသာ
အလိုရှိတဲ့နေရာကို ထွေးကြပါ

ချစ်စေက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

ဟည်းခိုခန်းခန့်တဲ့လူတွေကို စစ်ဆေးကြည့်ချင်တယ်ဆို
တာ ဟာသဘောစလဲဟဲ့

စွန်ကမ်က ပခုံးကစ်ချက်တုန့် ဝိုက်၏။

ရှင်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ လိုက်ရှာတဲ့အခါမှာ သူ့ခိုတဲ့
အရိပ်အယောင်တွေဝင် မတွေ့ရဘောဘူး။ ဒီအခါ အနားပယ်
ဝန်းကျင်မှာပဲ ပျောက်ဆုံးသွားတယ်။ ကျုပ်တို့အထင်အမြင်

ရပယ်ဆိုရင် တည်းခိုခန်းမှာတည်းခိုခန့်တဲ့ လူတွေအထဲက
တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်

ထိုစကားကြောင့် နားထောင်နေကြသူများထဲမှ မကျေ
နေပဲ ကန့်ကွက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

စကားသံများ ပိုမိုလျယ်လောင်လာမှ စွန်ကမ်က လက်
နှစ်ဖက်ကို ငွေယမ်းပြုလိုက်၏။

အားလုံး နားဆောင်ကြပါဗျာ

မကျေနပ်ပြောဆိုနေကြသော စကားသံများမှာ ပြန်
ယည်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

စွန်ကမ်က ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် ပြောဆိုလိုက်၏။

ကျုပ်ရဲ့ယူဆချက်က တရားမျှတတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့
မကြာခင် သဘောပေါက်မှာပါ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ဆုံး
ဖြတ်ချက်အတိုင်း တစ်ခုစေတီမီး နှစ်ခွက်အချင်းပါတယ်။
ကဲ...အားလုံးပဲပြန်နိပ်ပြီ။ ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်နေကြပါ။
ကျုပ်တို့စုံစမ်းမှုတွေကို နှစ်ကစား စားပြီတဲ့အချိန်က စပါ
မယ်။ အားလုံးကိုစုံစမ်းစစ်ဆေးပြီးမှ ဒီကထက်သွပ်ခင်ပြု
ခိုင်းပါမယ်။ ဒါမှတော့ဘဲ ကိုယ့်ဆန္ဒကိုယ် ထွက်သွားချင်
တယ်ဆိုရင် အဲဒီလူကို သင်္ကေတကောင်တွေလူစဖြစ်
သတ်မှတ်ရပါလိမ့်မယ်

လေ့ထင်းစွန်က ပခုံးကစ်ချက်တုန့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်....

၁၆၀ နန္ဒီကျော်သူ

ထိုင်ရာမှထကာ ထုတ်ခွားသွား၏။
ထွက်ခွားသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျန်လူများမှ
လည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွား
သွားကြလေတော့သည်။

တည်းခိုသူများသည် ကိုယ့်အခန်းသို့ကိုယ် ပြန်သွားကြ
သည်။

ရှောင်ဟန်နှင့် ရှောင်ရှမ်းတို့ကလည်း သခင်မလေးကို
ဝဲယာခြံရံက အခန်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။
လမ်းတွင် ရှောင်ဟန် မကျေမနပ်ဖြစ် ပြောလိုက်၏။
‘ဒီလူကားပြောတာ တော်တော်မောက်မာတယ်။ တို့က
လူကိုကြွေတ်ပြီး ဒီကတုတ်မသွားဘဲ နေရမှစလား’
ရှောင်ရှမ်းကလည်း ထောက်ခံလိုက်သည်။
‘တုတ်တယ်။ သူတို့ကြောက်ရမှစလား’
သခင်မလေးက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။
‘တို့က ဘယ်သူတို့ ကြောက်ရမှာလဲ။ တို့သူ့ခွေးရင်
အချိန်ခရော့ သူ့ခွေးလိုရတယ်။ တို့ကို ဘယ်သူက တားဆီးနိုင်
မှာလဲ’

ရှောင်ရှမ်းက ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် ပြုံးလိုက်၏။
‘ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ ထွက်ခွားသွားကြမယ်ပေါ့’
သခင်မလေးက ခေါင်းခါယမ်းလှိုင်သည်။
‘မသွားဘူး’

ရှောင်ရှမ်းမှတစ်ဆင့် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ သခင်မလေး’
သခင်မလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ တို့ထွက်သွားရင် သူတို့က တို့ကို သူခိုး
ဆိုပြီး အပြစ်ခံမှာပဲ’

ရှောင်ဟန်က အံ့ကြောက်စွာ ပြောလိုက်၏။

‘သူတို့ ဒီလို လုပ်ငံ့ရင် လုပ်ကြည့်ခမ်းပေါ့။ ကျွန်မတို့
အကြောင်း သိသူမှမရှိပေ’

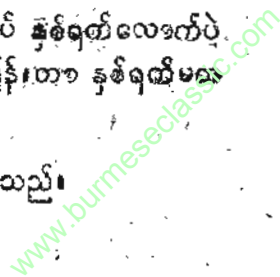
သခင်မလေးက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

‘တို့ထွက်သွားရင် သူတို့က တို့ကို အပြစ်ပုံချမှာ သေချာ
တယ်။ ဒီအချိန်မှာ သူတို့စကားကို နားယောင်ပြီး တို့ကို
အနှောင်အယှက်ပေးမယ့်လူတွေ အများကြီး ပေါ်လာနိုင်
တယ်။ ဘာမဟုတ်တိုက်စွဲကြောင့် တို့ခရီးခတ်ကို နှောင့်နှေး
အံ့နိုင်ဘူး။ အချိန်မီရောက်အောင် သွားရဦးမယ်မဟုတ်လား’

ရှောင်ဟန်က စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘သခင်မလေး... ကျွန်မတို့ ခနောက်ထပ် နှစ်ရက်လေးကပ်ပဲ
အချိန်ရတော့မယ်။ သူတို့ စစ်ဆေးမေးမြန်းတာ နှစ်ရက်မလ
ရင်ကော...’

သခင်မလေးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

'သုတိစစ်ဆေးမယ်ဆိုရင် တို့ကို အရင်ဆုံးလေးပြီ၊ စစ်ဆေးပါစေ၊ တို့ကို စစ်ဆေးပြီးတာနဲ့ ခရီးဆက်ကြတာပေါ့'

ရှောင်ရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်၊ ကျွန်မတို့ကို အရင်ဆုံး လာစစ်ဆေးပါလို့ သူတို့ကို သွားပြောရမယ်'

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူမတ နေရာမှ လှမ်းထွက်သွားသည်။

သခင်ခလေးက ထုမအား ဟန်ကားခြင်း မပြုပါချေ။

ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်သွားကာ အခန်းညှိဆောက်သည့်အခါ တံခါးကို တုန်းဖွင့်ကာ လှမ်းဝင်သွားလေတော့သည်။

ညှော်ခန်း၊ ပ....

ညှော်ခန်းမတစ်တိုင်းမှလူများ ထွက်ခွာသွားကြပြီ ဖြစ်၏။ ညှော်ခန်းအတွင်း၌ စွန်ကမ်၊ ယိစန်းနှင့် ယိကျင်းတို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ယိကျင်းက စွန်ကမ်ကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

'ကျွန်တော်ကို တစ်ခုလေးကတ် မေးခွင့်ပြုပါ'

စွန်ကမ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'မေးပါ'

ယိကျင်းက မဝံ့မရဲဖြင့် မေးလိုက်သည်။

'ညက သူခိုးဝင်လေအယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ ထင်တယ်'

စွန်ကမ်ကပြုံးကာ ယိစန်းကက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

'ကဲ...ယိစန်း၊ မင်းပဲ ရှင်းပြလိုက်ပါ'

ယိစန်းက ရှင်းပြလိုက်သည်။

'ညက တစ်ဝန်ခံကြီးရဲ့ အမိန့်အတိုင်း သူခိုးဝင်လာတယ် ဆိုပြီး အစောင့်အကြပ်တွေကိုပါ တစ်လှည့်လိုက်တယ်၊ ပြီးသော တစ်ခြံလုံးကိုလိုက်ပြီး ရွာခိုင်းလိုက်တယ်'

ယိကျင်းက မျက်နှာမှာ ကြုတ်လိုက်၏။

'မိထက် ကျူးချောင်ကကော...'

စွန်ကမ်က အေးတီအေးစက်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'သူ့ကို သူခိုးကု သတ်သွားတာပေါ့'

ယိကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တုန်ခါသွား၏။

စွန်ကမ်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'မကြာခင် တို့ဘစ်ခတူ သူခိုးရှာရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါ သူခိုးကို တွေ့ရလိမ့်မယ်'

ယိကျင်းမှာ အံ့အားသင့်သွား၏။

'ဟင်...တယ်သူလဲ'

စွန်ကမ်က ပြုံးလိုက်သည်။

အနီးမှ နှုတ်ကျသော

‘လေ့ထင်းစုန်ပေါ့’

ယိကျင်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ မြူးကျယ်သွား၏။

‘ဈာ...လေ့ထင်းစုန် တုတ်လား၊ သူက ပစ္စည်းတောင့်အခိုးခံရသေးတာပဲ။ သူ့ကို သူ့ခိုးလို့ စွပ်စွဲရင် ဘယ်သူက ယုံမှာလဲ’

စွန်ကမ်က လက်ကပြလိုက်သည်။

‘သူဟာ လောင်းကစားဝိုင်းက ငွေတွေကို ကျူးချောင်ခဲ့ပေါင်းပြီး လိမ်ယူတယ်။ ပြီးတော့ ကျူးချောင်ကို နှုတ်ပိတ်လိုက်တယ်။ ငါတို့က သူ့ခိုးဆိုပြီး လိုက်တော့ သူ လွတ်သွားတယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူ့အပေါ် ဆက်ခံကောင်းဖြစ်မှ စိုးရိမ်ပြီး သူ့ပစ္စည်းအချို့ အခိုးခံရတယ်။ ပြောတာပေါ့လို့ ကြေညာလိုက်ရင် လေ့ထင်းစုန်က သူ့ခိုးဖြစ်နေပြီပေါ့’

ယိကျင်းမှာ တောင့်တသွား၏။

‘ဖြစ်ပါလော့။ သူဟာ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ’

စွန်ကမ်က ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွန့်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ပေပါနဲ့၊ မကြာခင် သူ့ကို နိုင်မယ်လို့ ရောက်လာလိမ့်မယ်။ လေ့ထင်းစုန်သေရင် သူ့နိုင်သွားတဲ့ ငွေတွေကို ပြန်ရမယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ခေးမြောင်လဲရမယ်။ မင်းတို့အထွတ်ဆုခွင့်တွေလဲ ရဦးမယ်’

ယိကျင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ခန်းမဆောင်တွင် လူအများ စုစေးနေခိုက်စွန်ကမ်က လူလွတ်က လေ့ထင်းစုန်၏အခန်းထဲသို့ ထစ်ထစ်ပစ္စည်း

များ၊ တိတ်တဆိတ်သွားရောက် တည်ခိုင်းထားသည်မှာ ယုံမှားဖွယ်မရှိချေ။

လေ့ထင်းစုန်မှာ အပြစ်မရှိဘဲ ကျောက်ရပေတေစုမည်၊ ထိုစဉ်မှစပင်....

အခန်းအပြင်ဘက်မှ ခြေသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာ၏။ စွန်ကမ်၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ဝင်းလစ် အောင့်ပသွားသည်။

‘ငါတို့စောင့်နေတဲ့ လူ လာပြီထင်တယ်’
ယိကျင်းနှင့် ယိကျင်းတို့က တံခါးခေါ်သို့ စိတ်ဝင်တစားဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မကြာခင်ပေါ်ချေ။
တံခါးဝ၌ နှုတ်ခံယောက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုလူကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ယိကျင်းနှင့် ယိကျင်းတို့၏ မျက်လုံးအစုံမှာ မြူးကျယ်သွား၏။

ထိုနည်းတူစွာပင်....
စွန်ကမ်မှာလည်း ပါးစပ် အပေးခင်းသာ ဖြစ်သွားသည်။

အကြောင်းကား....
ထိုလူမှာ သူတို့မျှော်လင့်နေသည့် မဟုတ်သော မကြာခင်ပင် ဖြစ်သည်။

‘လေ့ထင်းစုန်’
ယိကျင်းက လွတ်ခနဲ ရေရွာသလို ခံသည်။

မှန်ပါသည်။

၁၆၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ရောက်ရှိလာသူမှာ လေ့ထင်စဉ်ပင် ပြစ်၏။
လေ့ထင်စဉ်သည် ဇွန်လမ်း၊ ယိမ်းနီနှင့် ယိကျင်းတို့ကို
အေးတိအေးစက်ကြည့်ကာ အခန်းထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်း
ဝင်လာလေတော့သည်။

ပုထိုးပိုင်း ပြု၏။

(ဗုဒ္ဓိယပိုင်း ဇာတ်သိမ်း ဆက်ဆက်ပတ်စွပါရန်)

နန္ဒကျော်သူ

သံသရာနှောင်ကြီး

(ဗုဒ္ဓိယ ပိုင်း ဇာတ်သိမ်း)

စာခန်း (၀)

မရကညွေသည်

နေဝန်းသည် တစ်ထက်တစ်စမြင့်တက်သွား၏။
 နေရောင်ခြည်ကြောင့် သောကကြီးတစ်ခုလုံး နှိုးနှိုး
 သွေးသွေးရှိလှသည်။
 သို့သော်...
 စိတ်တိုင်းကျကည် ခိုခန်း၏ ဧည့်ခန်းမအတွင်းရှိ လေဆူ
 များမှာအေးခဲသွေးသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရ၏။
 စွန့်ကမ်း၊ ယိစန့်နှင့် ယိကျင်းတို့၏ချစ်နှစ်များမှာ သွေး
 ဆုပ်ဖြူလျော်နေကြလေသည်။

အကြောင်းတား...
အခန်းအတွင်း၌ လှေထင်းစုန်ရောက်ရှိလာခြင်းကြောင့်
ပင် ပြန်၏။

လှေထင်းစုန်သည် မေးမေးမတ်မတ်ရပ်ကော စွန်ကမ်းတို့
သုံးယောက်အား စူးစူး ရဲရဲစိုက်ကြည့်နေသည်။

သူ၏အကြည့်ကြောင့် စွန်ကမ်းတို့သုံးယောက်၏ ရင်ဆံ
တွင်းထက်မြက်သောအခါ ကားလေးများဖြင့် ထိုးဆွနေသကဲ့
သို့ ခံစားနေကြရ၏။

အခန်းအစဉ်မှာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်းက လှမ်းခြ
ထေးသည်။

အဆန်ကြောမှ...
လှေထင်းစုန်က တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကို စတင် ပြိခဲ့
လိုက်၏။

'ကျုပ်ရဲခေးကို ပြန်ပေးပါ'
သူ၏စကားသံသည် ရေခဲကောင်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့်

အလား အေးစက်လှန်းလှည်း
ထိုစကားကြောင့် စွန်ကမ်းမှာ ရင်ထိတ်သွား၏။

'မင်း...မင်း...ဘာပြောတာလဲ'
လှေထင်းစုန်က ဟန်မူရာကင်းမဲ့သော မျက်နှာထားဖြင့်

ထပ်ပြောလိုက်သည်။
ကျုပ်ခေး ပြန်ပေးပါ'

စွန်ကမ်းက မသိသော နေ့ကဆုတ် ချိတ်၏။
ထူး...

သူသည် ထေးခြေအနက်ကို နားလည်သဘောပေါ်ထိသွား
ပြန်သည်။

တည့်ခိုခန်းသည် လှေထင်းစုန်နှင့်သွယ်သောကြောင့် လှေ
ထင်းစုန်အား ပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘောထားခဲ့၏။

သို့သော်...
လှေထင်းစုန်သည် သူတို့ထက်သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားကာ

အစပြုမှုကို ရိပ်မိသွားပြီဖြစ်သည်။
လှေထင်းစုန်က အေးတိအေးထိဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်၏။

'ခင်ဗျားတို့ယုတ်မပုံပေတို့ကို ကျုပ်သိပ္ပံ၊ ပြီး ကျုပ်ခေး
လို့ ပြန်ပေးပါ'

စွန်ကမ်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
'ခင်ဗျားခေးကို ကျုပ်ခိုးတာမဟုတ်ဘူး'

လှေထင်းစုန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။
ယံစန်းခွဲယံကျင်းတို့ ခိုးသွားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပ္ပံ

တယ်။ သူတို့ကို ခင်ဗျားပဲ ခိုးနိုင်လို့တမဟုတ်လား'
စွန်ကမ်းက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်သည်။

'မဟုတ်ပါဘူးဗျား၊ သူတို့သတင်းခွဲသုတို့ ခိုးယူလာကြ
တာပါ'

လှေထင်းစုန်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။
'မိပြင် ခင်ဗျားက ဘာကြောင့်ယူထားလတာလဲ'

စွန်ကမ်းက ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။
ကျုပ်လဲ လောဘရှိတာပဲဗျား၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ဝတ်စည်းကို

လိုချင်တာပေါ့'

လေ့ထင်းစုန်က နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

ကျုပ်စော့ရရင် သွားတော့မယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်
ထစ်ခါ ဝီကိုပြန်လာဦးမယ်၊ ကျုပ်ပြန်လာတဲ့အခါ လောင်း
အစားဝိုင်းတွေကို ဖျက်သိမ်းပစ်မယ်'

စွန်ကမ်က ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်သည်။

'လောင်းကစားဝိုင်းက ကျုပ်သဘောနဲ့လုပ်တာမဟုတ်
ပါဘူး။ သူများခိုင်းလို့လုပ်ရတာပါ'

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ ကျုပ်ခမ်းကို ပြန်ပေး
မလာ၊ မပေးဘူးလားဆိုတာသာပြောပါ၊ ကျုပ်ခမ်းကိုပြန်
မပေးချင်ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားအသက်ကိုအစားပေးရလိမ့်မယ်'

စွန်ကမ်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

'ပြန်ပေးပါမယ်ဗျာ'

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'အောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် အခုထုတ်ပေးပါ'

စွန်ကမ်က ပခုံးတစ်ချက်တုန်လိုက်သည်။

'ခင်ဗျားက ကျုပ်လက်ထဲမှာ ရှိမနေပါဘူး'

လေ့ထင်းစုန်၏မျက်နှာမှာ တင်းမာသွား၏။

သူက ရှေ့သို့လှုပ်တစ်ပြက်ခုန်တိုးကာ စွန်ကမ်၏သက်ကို
ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

သို့သော်.....

စွန်ကမ်က လျင်မြန်စွာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သေစွကြော့ခင်
လေ့ထင်းစုန်၏လက်မှ လွတ်ထွက်သွား၏။

သူ၏ရှေ့မှ စွန်ကမ်ကွယ်ပျောက်သွားသည်နှင့် လေ့ထင်း
စုန်က သူ၏ဆန့်တောင်ရှိ နေသော ယိခန်းအား ဖမ်းဆွဲထား
လိုက်သည်။

စွန်ကမ်မှာ ထိတ်သန့်တုန်လှုပ်သွား၏။
'မင်း.....မင်း'

သူ၏ကောားခဆုံးမီ လေ့ထင်းစုန်က တင်းမာခတ်ထန်
သေစွ လေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

'ကျုပ်ခမ်းကို တစ်မှာထားသလဲ'

စွန်ကမ်က အထစ်ထစ်အခေါ့ခေါ့ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

'မြေ...မြေတိုက်ခန်းတစ်မှာပါ'

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ကော့ခင်းပြီ၊ ကျုပ်ကို မြေတိုက်ခန်းရောက်အောင် လိုက်
ခိုပါ'

စွန်ကမ်က ယိခန်းကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်၏။

'မြေတိုက်ခန်းကို ဘယ်လိုသွားရတယ်ဆိုတာ သူ့ကို
တယ်'

'သူ့ကိုခေါ်သွားပါ'

လေ့ထင်းစုန်က မျက်နှာကိုမဲ့လိုက်သည်။

'မလိုချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့သုံးယောက်စလုံး လိုက်ခိုရမယ်။

ထမ်းမှားအကော့က်ကြုံမယ် မစဉ်းစားနဲ့၊ ကျုပ်က လက်နှေး
မှစမဟုတ်ဘူး'

စွန်ကမ်က ပခုံးတစ်ချက်တုန်လိုက်၏။

'ကောင်းပြီ... မြေတိုက်ခန်းထဲ သွားကြတာပေါ့၊
 ယိစန်း မင်းဆီမှာ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ဖောက်ခွဲရမယ်၊
 ယိစန်းမှာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်၊
 မြေတိုက်ခန်းနှင့်ပတ်သက်၍ စွန့်ကမ်းကသစ ထာဝန်ယူရ
 သည်၊
 စွန့်ကမ်းက သူ့အားအားကယ်ကြောင့် သေစွမ်းနေရပါ
 သနည်း၊
 ယိစန်းမှာ နားမာမာ ညီသော်လည်း နှုတ်မှ အယောင်
 ယောင်အမှားမှားဖြင့် လွတ်ခနဲ ဖြေလိုက်မိသည်၊
 'ရှိ... ရှိပါကယ်'
 စွန့်ကမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏၊
 'ကောင်းပြီ၊ ခါဖြင့်သွားကြစို့၊
 ပြောရင်း လူရှင်းနားသာ စင်္ကြံလမ်းကလေးအတိုင်း
 လျှောက်သွားသည်၊
 သူ၏အနောက်မှ ယိကျင်းလိုက်သွား၏၊-
 ယိကျင်း၏အနောက်မှ လေ့အင်းစုန်နှင့် ယိစန်းတို့ထံ လိုက်
 ပါသွားကြသည်၊
 ကြော့ပါဗျေ၊
 သူတို့သည် တည်းခိုခန်း၊ အနောက်ဘက်ရှိ ယိသန့်
 အဆောင်များရှိရာသက်သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏၊
 ယင်း ယိသန့်အဆောင်များ၏ အလယ်တွင် သေးငယ်
 ခဏာ အခန်းကလေးတစ်ခု ရှိနေသည်၊
 စွန့်ကမ်းက ယင်းအခန်းသို့ ညွှန်ပြလိုက်၏

'အဲဒီအခန်းထဲကဝင်မှ မြေတိုက်ခန်းကိုရောက်မယ်'
 လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်၊
 'ကောင်းပြီ... ခင်ဗျား၊ ခုက စင်သွားပါ'
 စွန့်ကမ်းက တံခါးကိုခွန်းခွင့်ကာ အတွင်းသို့လှမ်းဝင်
 သွား၏၊
 အခန်းထဲတွင် သေးသောပုံ အဖုံးတစ်ခုရှိနေသည်၊
 စွန့်ကမ်းက အဖုံးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏၊
 ထိုနေရာက...
 မယ်မကဲ့ အသံတစ်ချက်ပြုရင်း အောက်သို့လျှပ်တစ်ပြက်
 ခုန်ချလိုက်သည်၊
 တစ်ချိန်တည်းမှာမင်...
 ယိစန်းနှင့် ယိကျင်းတို့ကသည်း လေ့ထင်းစုန်ထက်တွင်းမှ
 ရုန်းထွက်လိုက်ကြသည်၊
 တစ်ထက်တည်းပင်...
 ယိကျင်းက လေ့ထင်းစုန်အား လျှပ်တပြစ် ဖိုက်ခိုက်
 လိုက်သည်၊
 လေ့ထင်းစုန်မှာ ခေါ်သထွက်သွား၏၊
 'မင်းတို့ သေချင်ကြပြီသင်တယ်'
 ပြောရင်း ယိကျင်း၏သိုက်ခိုက်မှုကို ခန္ဓာကိုယ်ထည့်၍
 ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ပြီ၊ ရုန်းထွက်နေသော ယိစန်းအား
 ဆောင်တုန်းပစ်လိုက်သည်၊
 လေ့ထင်းစုန် တုန်းပစ်လိုက်သောအချိန်ကြောင့် ယိစန်း
 မှာ အတွင်းဘက်သို့ လှုပ်စဉ်သွား၏၊

လှေထင်းစုန်က ခန္ဓာကိုယ်ကို ချားနေလှည့်လိုက်ပြီး ယို
ကျင်းအား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

‘ဝန်း...’

အသံနှင့်အတူ ယိုကျင်းမှာ လှေထင်းစုန်၏ လက်ခါး
တစ်ချက်မီက အဝေးသို့လှည့်စဉ်သွား၏။

ယိုကျင်းခံလိုက်ရသည့်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ယိုစန်း
မှစ၍ ခေါ်သခြေစပ်ခြင်း ထွက်သွားသည်။

‘မေသေတေစွ...’

ကြိမ်းဝါးရင်း လှေထင်းစုန်အား တစ်ဟုန်ထိုးခွန်အုပ်
တို့တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

လှေထင်းစုန်က ယိုစန်း၏တိုက်ခိုက်မှုအား အသေအယဇ
ရှေးတိမ်းပေးလိုက်ပြီး ခြေထောက်တစ်ချက် တန်ထုတ်
လိုက်သည်။

‘ဝန်း...’

အရှိန်ပြင်ခွန်အုပ်သာသော ယိုစန်းမှာ လှေထင်းစုန်၏
ခြေထောက်တန်ချက်မီပြီး ခြေကားရား လက်ထားရားဖြင့်
ထိကျသွား၏။

ယိုစန်းနှင့် ယိုကျင်းတို့ ပြန်မထသာမီမှာပင် လှေထင်း
စုန်က ပွင့်နေသောအံပုံးတံခါးမှတစ်ဆင့် မှောင်မည်းနေ
သော မြေတိုက်ခန်းအတွင်းသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်လေတေစွ၏။

လှေထင်းစုန်သည် မြေတိုက်ခန်းထဲသို့ ခိုလှုံလိုက်သည့် ခုန်
ဆင်းလိုက်၏။

လှေမြေတိုက်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် အပေါ်
ဘတ်မှအံပုံးတံခါးမှစ၍ ပိတ်သွားလေသည်။

မည်သို့က အံပုံးတံခါးကို ပိတ်လိုက်ပါသနည်း။
ယိုစန်းနှင့်ယိုကျင်းတို့ မပြန်နိုင်ချေ။

အကြောင်းတရား...

သူတို့သည် လှေထင်းစုန်၏လက်ချက်ကြောင့် အတွင်း
ခက်ရာ ရရှိသွားကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

ယင်းကြောင့်...

မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထိုကျနေရာမှထကာ အံပုံးတံခါးကို
ပိတ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

စွန်ကမ်း၏ ကြိုတင်စီစဉ်မှုများကြောင့်ပင် ပြစ်ပေလိမ့်
မည်။

အပေါ်ဘတ်၌ ယိုစန်းနှင့် ယိုကျင်းတို့အပြင် စွန်ကမ်း၏
အပေးထုတ်ယောက်ရှိနေမည်မှာ ကျိန်းသေပင် ဖြစ်သည်။

လှေထင်းစုန် တွေးတောနေစဉ်မှာပင် လေတိုးသံများ
ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်၏။

‘ဝှစ်...ဝှစ်’

တစ်ဆက်တည်းပင်...

ဆူဆူခင်ခင်သို့ လက်နှုတ်ပန်းဇွား မစ်လှင့်လာသည်ကို
လှေထင်းစုန်က ခံစားလိုက်ရသည်။

၁၇၈ နန္ဒကျော်သူ

လေ့ထင်စွန့်မှား အမှောင်ထုထဲတွင် မျက်စိကုန်သွား
 မရသေးပါချေ၊
 ယင်းကြောင့်...
 နံ့အားသို့ရန်ရှောင်ခြင်းမပြုဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့မှားထီ
 ချလိုက်ရ၏၊
 သို့သော်...
 မြေအောက်ခန်းထဲတွင် အမှန် စိတ်ဆီတိ ငြိမ်သက်နေ
 သဖြင့် သူ့လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း အသံထွက်ပေါ်လာသည်၊
 ယင်းသို့ အသံ ထွက်ပေါ်လာခြင်းအပင် ရန်သူအား
 လက်နက်ပုန်းဖြင့်ပစ်ခတ်ရန် လမ်းညွှန်ပေးနေကြသည့် ရှိ၏၊
 လက်နက်ပုန်းများသည် သူ့ထံသို့ အဆက်မပြတ်ပစ်လွှင့်
 ထားလေသည်၊
 လေ့ထင်စွန့် နဖူးပေါ်တွင် ချွေးမျှားစို့လေ၏၊
 ယခု...
 သူသည် ရန်သူ၏အထင်ချောက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းနေရ
 ပြီ မထုတ်ပါလား။

ရှောင်ရှမ်းသည် စွန့်ကမ်းနှင့် တွေ့ဆုံရန်အတွက် ညှဉ်းခန်းမှ
 သို့ လှမ်းလာခဲ့၏၊
 သူမသည် စွန့်ကမ်းအားတွေ့ပါက မိမိတို့အား အရင်ဆုံး
 စစ်ဆေး၍ သွားခွင့်ပြုရန် တောင်းဆိုမည်ဖြစ်သည်၊
 ညှဉ်းခန်းအနီးသို့ရောက်သောအခါ ညှဉ်းခန်းထဲမှစတမ်း
 သံများ ထွက်ပေါ်နေသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏၊
 စွန့်ကမ်းနှင့် လေ့ထင်စွန့်တို့ အချီအချာ ပြောနေကြသော
 စကားများပင်ဖြစ်သည်၊
 ထိုစကားများကြောင့် စွန့်ကမ်းသည် လေ့ထင်စွန့်၏
 ပစ္စည်းကို ခိုးယူဆားပြီး ရှိသမျှအပြစ်များအား လေ့ထင်
 စွန့်အပေါ်သို့ ပုံချရန်ရည်ရွယ်ထားကြောင်း၊ လေ့ထင်စွန့်
 အနိုင်ရရှိထားသော လေ့ထင်စွန့်စားဝိုင်းမှ ဝှေ့များကိုလည်း
 ပြန်လည်ရယူလိုကြောင်း စသည်ဖြင့် အကြမ်းဖျင်းနားလည်
 သဘောပေါက်လိုက်၏၊
 ရှောင်ရှမ်းသည် ညှဉ်းခန်းတွင်းသို့မဝင်ဘဲ အပြင်မှ တိတ်
 တဆိတ်ချောင်း၍နားထောင်နေမိလေသည်၊
 လေ့ထင်စွန့်ကို ထုတ်သွားကြသည်ကို တွေ့သောအခါ
 နောက်မှ ခြေရာခံ၍ လိုက်လာခဲ့၏၊
 လေ့ထင်စွန့်ကို မြေတိုက်ခန်းရှိရာအနီးထဲသို့ ဝင်သွား
 ကြသောအခါတွင်မူ သူမသည် လိုက်ဝင်ရန် မဝံ့ရဲစေရဘဲ
 အပြင်ဘက်ခပ်သွမ်းလှမ်းမှနေ၍ အခြေအနေကို အကဲခတ်
 ကြည့်နေလေသည်၊
 မကြာပါချေ။

အထူးတစ်ဖန်တိုက်ခိုက်နေသောအသံများကို ကြားလိုက်ရ၏။

ရှောင်ရှမ်းဇာ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

လေ့ထင်စန့်သည် လူကောင်၊ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ လူမ ဖြစ်ကြည်သွားပြီဖြစ်၏။

လူမ လှုပ်ရှားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် လူရိပ်သုံးခုက အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူများ၏ လှုပ်ရှားမှုမှ လျင်မြန်လှသောကြောင့် မည်သို့မည်ဝါဖြစ်ကြောင်း၊ သိကဲ့စွာ မတွေ့လိုက်ရပါချေ။ ထိုအချိန်တွင် အတွင်းပတ်မှထွက်ပေါ်လာသော တိုက်ခိုက်သံများ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ရှောင်ရှမ်းက အခြေအနေကိုသိလိုစိတ်ဖြင့် ပြင်းပြစွာဖြင့် အခန်းအနီးသို့ ချဉ်းထပ်သွားပြီး အတွင်းတစ်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ....

တည်းခိုခန်းတွင် စောင့်ကြပ်ရသော လူသန်ကြီး နှစ်ယောက်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

လေ့ထင်စန့်၊ စွန်အိမ်နှင့် နေ့ခင်းထပ်ဝင်ရောက်သွားကြသည်။ လူသန်ကြီးတို့ကိုလုံးစေ့တွေ့မြင်ရခြင်းမရှိတော့ချေ။

ရှောင်ရှမ်းမှာ အံ့သြသွားပြီး အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

အခန်း၏အလယ်တွင် အံ့ဖုံးတစ်ခုရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ရှောင်ရှမ်းမှာ သဘောပေါက်သွားသည်။

လေ့ထင်စန့်သည် အံ့ဖုံးတံခါးကိုဖွင့်ကာ အောက်ဘက်သို့ဆင်းကာသွားခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ယင်းသို့ တွေးမိသောကြောင့် သူမက အံ့ဖုံးတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

မှတ်တရတ်....

‘သေချင်ပြီလား’

စူးရှသောအော်ငေါက်သံနှင့်အတူ အခန်းအပေါ်ဘက်ထပ်တန်းပေါ်မှ လူရိပ်သုံးခု ခုန်ချလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူများသည် ကြမ်းပြင်နှင့်အခြေအထက် ထိတွေ့မိလိုက်သည်နှင့် ရှောင်ရှမ်း၏အားပိုင်းရံဘို့က ခိုက်ကြ၏။

ရှောင်ရှမ်းမှာလည်း မနေသာတော့ဘဲ ခါးဘင်ချိတ်ဆွဲထားမသာစားတို့ထုတ်ကာ ပြန်လည် သိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ယိုင်းကွက်သုံးလေးကွက်မျှ တိုက်ခိုက်ပြီးသည်နှင့် ထိုလူများမှာ လက်ရွှေ့စဉ် ကြေးစား လူသတ်သမားများ ဖြစ်ကြောင်း ရှောင်ရှမ်းက နားလည်လိုက်၏။

ယင်းကြောင့်....

သူမက သတိကြီးစူးထားရင်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်နေရလေသည်။

၁၈၂ နန္ဒကျော်သူ

ယင်းလျှို့ဝှက်စိတ်နုရင်းပင် သူမ၏ အံဖုံးတံခါးကို ဆွဲ
ပွင့်လိုက်၏။

ညိုသော်....

ထူးနှင့် တိုက်ခိုက်နေသော လူသုံးယောက် အနတ်
တစ်ယောက်၏ အံဖုံးတံခါးကို ပြန်လည်ပိတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှပင်....

မြေတိုက်ခန်းထဲမှ စူးရှသော အော်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်
လာ၏။

အေး....

ထိုအော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ရှောင်ရှမ်းမှာ
ရှင်ထိတ်သွားသည်။

ယင်းအသံသည် လေ့ထင်စွန့်၏အသံဖြစ်နေသည် မဟုတ်
ပါလော့။

မြေတိုက်ခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေ၏။

လေ့ထင်စွန့်သည်အလင်းမှ အမှောင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်
လစဉ်ရသောကြောင့် မျက်စိများပြာနေနေပြီ။ ဖတ်ဝန်း၊
ကျင်ကို ကောင်းစွာ မတွေ့မြင်ရပါချေ။

ထူးသည် စီထိုင်းသောစမြေပေါ်တွင် လူးလို့ခိုကာ လတ်
နက်ပုန်းများကို ရှောင်တိမ်းနေရ၏။

မည်သို့ဆိုစေ....

တစ်ချိန်ချိန်တွင် ထူ၏ခန္ဓာကိုယ်သို့ လက်နက်ပုန်းများ
လာရောက်ထိမှန်ခြင်း၊ ခံရမည်မှ ကျိန်းသေဖြစ်သည်။

ထိုသို့ တွေ့မိသည်နှင့် လေ့ထင်စွန့်၏ နဖူးပေါ်မှ ချွေး
များ စီးကျလာ၏။

ယင်းအချိန်မှာပင်....

အပေါ်ဘက်မှ အံဖုံးတံခါး ပွင့်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

အံဖုံးပွင့်သွားသောအခါ မြေတိုက်ခန်းထဲသို့ အလင်း
ရောင်များ ထိုးဝင်လာ၏။

ထိုအခါ....

မြေတိုက်ခန်း တစ်နေရာတွင် လူရိပ်တစ်ခု ရှိနေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ယင်းလူမှာ စွန်ကပ်ပင် ဖြစ်လေမိမ့်မည်။

ရုတ်တရက်....

လေ့ထင်စွန့်၏ ခေါင်းထဲတွင် အကြံဉာဏ်တစ်ခု ပေါ်
ပေါက်လာ၏။

ထိုအကြံဉာဏ်ပေါ်ပေါက်လေသည်နှင့် လေ့အင်းစု နံမှ
အချိန်မဆိုင်းတော့ချေ။

အား....

သူက လက်နက်ပုန်း ထိမှန်သွားဟန်ဖြင့် စူးစူးစူးစူး အော်
ဟန်တစ အသားငြိမ်နေလေသည်။

စွန်ကမ်းမှာ ဆော့ဝေသွားပုံရ၏။

လက်နက်ပုန်း ပစ်ခတ်မှုမှာ ရပ်တန့်သွားသည်။

လင်းအချိတ်....

လေ့အင်းစုနံက အကျီအိတ်ထဲမှ ငွေတုံးဘစ်တုံးကို နှိုက်
ယူလိုက်ပြီး စွန်ကမ်းရှိရာသို့ ပစ်ခတ်လှိုက်၏။

ဝိုး....

လေတိုးသံနှင့်အတူ ငွေတုံးကလေးများ စွန်ကမ်း၏နဖူး
တည့်တည့်သို့ ထိမှန်သွားလေသည်။

ခုတ်....

အား....

အချို့ခူး အစက်ကွဲသွားလေသံနှင့် စူးစူးစူးစူးအော်ဟန်
လိုက်သေးအသံများ ဆက်တိုက်ထွက်ခေါ်လာ၏။

ထိုးနှောလဲ....

မြေတိုက်ခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ....

လေ့အင်းစုနံက မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

တစ်ဖန်....

အကျီအိတ်ထဲတွင် အသင့်ပါလစေသော မီးခတ်ကျေခတ်
ထုတ်ယူကာ မီးထွန်းညှိလိုက်သည်။

ထိုအခါ....

မြေပေါ်တွင်လဲကျသေဆုံးနေသော စွန်ကမ်း၏အလောင်း
တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲမှာ တစ်ထက်တစ်ခဲ ပြင်းထန်လာ၏။
ရှောင်ရှမ်း၏အန္တရာယ်တွင် ဝက်ဆူသွားလေးချက်မျှ ရရှိ

အားပြုဖြစ်သည်။

ညီလော်....

လူမကအချို့အနားသေးထဲ ရန်သူ့သေ ဝေဘက်ကိုပြင်းပြင်း
နစ်ထန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ဆဲ ဖြစ်၏။

ရုတ်တရက်....

မြေတိုက်ခန်း အဖုံးတံခါး ပွင့်လာပြီး ထုတစ်ယောက်
ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူမှာ လေ့အင်းစုနံပင်ဖြစ်၏။

သူ၏လက်ထဲတွင် အနီရောင် ပိုးပင်ဖြင့် ရစ်ပတ်ထား
သော အထုပ်တစ်ထုပ် ပါရှိလေသည်။

ယခု....

လေ့ထင်းစုန်သည် သူ၏ ခေးမြေခင်ကို ပြန်လည်ရရှိခဲ့ပြန်
ပြန်၏။

ရှောင်ရှမ်းမှာ ဝမ်းသာသွားသည်။

ရှင်လွတ်လေးပြီလား။ ရှင်အပေါ်တစ်လခရင် လှင်ကြီး
စောင့်နေတဲ့လူတွေကို ကျွန်မဟန်ထားထားတယ်။ ရှင်ဘာ
မစိုးရိမ်နဲ့

လေ့ထင်းစုန်က ပြုံးလှိုက်၏။

ကျုပ်ကိုကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ လေ့ထင်း
ကစားဝိုင်းမှာပင်ကြိမ်၊ အခုဘစ်ကြိမ်ဆိုတော့ နှစ်ကြိမ်
ရှိပါပြီ။ ကျုပ်တစ်နေ့ကျရင် ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ပါမယ်။ က...
ခင်ဗျားနားလိုက်ပါဦး။ ဒီလူတွေကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ဆုံး
ပါမယ်။

စကားဆုံးသည်နှင့် တိုက်ပွဲတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

ရှောင်ရှမ်းနှင့် တိုက်ခိုက်နေသူသုံးယောက်မှာ စွန်ကန်
အကြောင်းကြားချက်ကြောင့် ရောက်ရှိလာကြသူများ ဖြစ်
သည်။

ထိုလူများသည် တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်၏ လက်ရွေးစ
ကြေးစား သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြသည်။

သို့သော်....

လေ့ထင်းစုန်က ထိုလူများအား မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်
ဆိုသည်ကို စိတ်မဝင်စားပါချေ။

သူစိတ်ဝင်စားသည်မှာ ထိုလူသုံးယောက်လုံး မြေပြင်
ပေါ်သို့ ထဲကျသွားစေရန်သာ ဖြစ်၏။

ထိုလူများသည် သူ့အားကူညီခဲ့သော မိန်းကလေးအား
ဧညှာမတာ ရက်စက်စွာတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည် မတုတ်ပါလား။
ယင်းကြောင့်...

သူက ထိုလူသုံးယောက်အား မြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်
ခိုက်လိုက်သည်။

သူ၏ပြင်းထန်သော တိုက်ခတ်မှုများကြောင့် ကြေးစား
သုံးယောက်မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြ၏။

သူတို့သည် လေ့ထင်းစုန်အား အနိုင်ရမည်မဟုတ်ကြောင်း
သဘောပေါက်ကြသည်။

ယင်းကြောင့်....

သူတို့က နောက်သို့ဆုတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြ၏။
သို့သော်....

လေ့ထင်းစုန်က နောက်သို့ ဆုတ်သွားရန်ပင် ခွင့်မပြုဘဲ
ပီတိဆို တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

လေ့ထင်းစုန်၏ တိုက်ခိုက်မှုကိုကြည့်ကာ ရှောင်ရှမ်းမှာ
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

လေ့ထင်းစုန်သာ မိမိတို့နှင့် ရန်သူဖြစ်ပါက ရင်ဆိုင်ရန်
အလွန်ခက်ခဲလိမ့်မည်ဟု သူမတွင်ဆုမိလိုက်၏။

သို့သော်....

၁၀၈ နန္ဒကျော်သူ

သူမတို့နှင့် လေ့ထင်းစုံနှံမှာ ရန်သူဖြစ်စရာ အကြောင်း မရှိပါချေ။

လေ့ထင်းစုံနှံအား သူမတို့က နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကူညီခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ရှောင်ရှမ်း၊ ယင်းသို့အတားအဆီးခန့်ခွင့်မှာပင်....

အား....

စူးရှသောအောက်ဟစ်အံ့တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ကြေးစားတစ်ခဲယာဇာန်မှာ မြေပေါ်သို့ ထဲကျသွားလေသည်။

ကျန်နှစ်ခဲယာဇာန်မှာ ထိတ်လန့်သွားပြီး နောက်သို့ပြိုင်ဘက် ခုန်ဆုတ်လိုက်ကြ၏။

သို့သော်....

လေ့ထင်းစုံနှံ၏ အလွတ်မခွေးဘဲ လိုက်လံ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့်....

အား....

အား....

အောက်သို့မျှား၊ ခက်သို့ နံ့သွက်ပေါ်လာပြီး ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ မြေပြင်ပေါ်သို့ အရပ်ကြိုပြုတ် ထဲကျသွားကြလေသည်။

ယခု....

မြေပြင်ပေါ်တွင် ထဲကျနေကြသူမှာ ငါးယောက်တိတိ နေပြီဖြစ်သည်။

ရှောင်ရှမ်းသည် လေ့ထင်းစုံနှံအား မယုံကြည်နိုင်စွေဖြင့် ကြည့်နေ၏။

သူမကို အသစစီးမှတိုက်ခိုက်ခဲ့သော ရန်သူသုံးယောက်အား လေ့ထင်းစုံနှံက တစ်ခဏအတွင်း အနိုင်ယူ တိုက်ခိုက်နိုင်စွတ်သည် မတုတ်ပါလား။

ယင်းကြောင့်....

ရှောင်ရှမ်းမှာ လေ့ထင်းစုံနှံအား အထင်ကြီးလေးစားတတ်များ ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

ရှင်က ဘယ်ဆိုလို့တုံး

လေ့ထင်းစုံနှံက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်၏။

'ကျုပ်ကိုကူညီခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ဝါတယ်ဗျာ'

ရှောင်ရှမ်းက လက်ကားပြုလိုက်သည်။

'ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါနဲ့ကျွန်မတို့ ဒီခန့်ရာကထုတ်သွားကြမယ်'

လေ့ထင်းစုံနှံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

'ကျုပ်တို့ သူ့လို့ မဖြစ်သေးဘူး'

ရှောင်ရှမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

လေ့ထင်းစုန်က ပြုံးလိုက်၏။

'ကျုပ်တို့ ဒီအတိုင်းထွက်သွားရင် လူဆိုတဲ့အဖြစ်တွေမှာပေါ့'

ရှောင်ရှမ်းမှာ နားမထည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

'ရှင်....'

လေ့ထင်းစုန်က တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့် ရှင်းပြလိုက်၏။

'ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဒီလိုပြဿနာတွေကို တည်းခိုခန်းမှာ ရှိနေတဲ့လူတွေ သဘောပေါက်အောင် ဖြေရှင်းပြီးမှ ထွက်ခွာလွှားလို့ ရမှာပေါ့၊ ဥပမာ ချင်းဝေလို့သူမျိုးပေါ့'

ရှောင်ရှမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

'ရှင်က သူ့ကိုရှင်းပြမယ်တုတ်လား'

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

'တုတ်တယ်၊ တည်းခိုခန်းမှာ တိုက်ခိုက်မှုတွေဖြစ်နေတာ ရယ်၊ စွန့်စစ်သေဆုံး သွားတာရယ်ကိုသာ လူတွေသိတုန်ရင်

အကြောင့် အခုလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ စုံခမ်းလာကြမှပေးတယ်'

ရှောင်ရှမ်းက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

'အို...ရှုပ်ပါတယ်၊ ဘယ်သူမှမသိအောင် ကျွန်မတို့ ဒီကိတ်ကဆိတ်ကလေး ထွက်သွားကြဘာပေါ့'

လေ့ထင်းစုန်က ပခုံးတစ်ချက် တုန်ပြသည်၏။

'ခင်ဗျား ဒီလိုထွက်သွားလို့ ရမယ်ထင်နေသလား'

ရှောင်ရှမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

လေ့ထင်းစုန်က အပြောပေးပါဈေး

ထိုဧည့်မှာပင်....

အပြင်ဘတ်မှ ပြောလွှားလွှားကြသေး ခြေထဲများဆူညံစွာ တပေါ်လာ၏။

မကြာပါဈေး

အခန်းတွင်းသို့ တည်းခိုသူများ ပြောလွှားဝင်ရောက်လာပြန်သည်။

အားလုံးသောလူများသည် အချင်းဆိုး အကျည်း ကန်လှစေ မြင်တိုင်းကြောင့် ထိုက်သန် တုန်လှုပ်သွားကြ၏။

သို့သော်...

သံမဏိခေးချင်စေမှော အတွေ့အကြုံရှင်ကုမ္ပဏီသူ ဖြစ်
သည့်အလျောက် လေ့တင်းစုန်အား စုံစမ်းမေးမြန်းလိုဖို့ထေ
သည်။

ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ

ရှောင်ရှမ်းက နှင်းခေါင်းရွှံ့ လိုဏ်၏။

ဘာဖြစ်ရမှလဲ။ သူတို့ကလူယုတ်မေးတုပေါ့

ချစ်စေတ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

လူယုတ်မေးတုဟုတ်လား။ ဝင်းက စာကြောင့် ဒီလို

ပြောရတယ်လဲ။ စုန်ကမိမိကော

ရှောင်ရှမ်းက လေ့ထင်းစုန်အား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

စုန်ကမိမိအကြောင်း ရှင်ပဲရှင်းပြလိုက်ပါ

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

စုန်ကမိမိကတေ့ သေသွားပါပြီ

ထိုစကားကြောင့် အားလုံးသေလူမျှားမှစ ထိုက်ပန်

တုန်လှုပ်သွားကြ၏။

ဟာ...

ဟယ်...

ဟင်...

လေ့ထင်းစုန်က တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ပြေး
လိုက်သည်။

ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဒေးလည် သဘောပေါက်အောင်
ရှင်းပြမယ်။ ပြီးမှ ကျုပ်ပြောတာဆို ဟုတ်မဟုတ် သူတို့ကို
မေးကြည့်ကြပေါ့

သူက ယိခင်းနှင့်ယိကျင်းတို့အားညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်
ခြင်း ဖြစ်၏။

ယိခင်းနှင့်ယိကျင်းတို့မှာ ခက်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိထားပြီး
သတိပဓိတ်မမြှင့်ပေးကြသည်။

သို့သော်...

အသက်မသေသေးသည့်အတွက် လေ့ထင်းစုန်က သူတို့
အား သက်သာအေးထောက်အသားအဖြစ် တင်ပြလိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။

သံမဏိခေး ချင်စေတ မေးပြီးညိတ်လိုက်သည်။

ကောင်းပြီ...ခင်ဗျား။ အရင်ရှင်းပြပါ

လေ့ထင်းစုန်က သတိပြင်းချလိုက်၏။

ယိခင်းနှင့်ယိကျင်းတို့ ကျုပ်ဆီကငွေတူနဲ့ အလွန်အမိုး
စာနဲ့တဲ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ခိုးယူသွားကြတယ်။ စုန်ကမိမိက
သောင်းကစားဝိုင်းမှာ ကျုပ်အနိုင်ရခဲ့တဲ့ငွေ တွက် ပြန်လို
ချင်တယ်။ ဒါကြောင့်သူတို့ဟာ ကျုပ်ကို သူခိုးဖြစ်အောင်
ဖန်တီးဖို့စီစဉ်ထားတယ်။ ပြီးတေ့မှ ကျုပ်ထံလုပ်ကြံပြီး ငွေ
တော့ပြန်ယူဖို့ ကြံစည်ထားတယ်။ ကျုပ်သိသာ မြန်ပေလို့
ပေါ့

ချင်စေတ ခြီးခြင်းခေးခေး ချင်ချိန်သော သေသံဖြင့်
မေးလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားပြောတာ အမှန်တွေချည်းပဲသား'
 လေ့ထင်းစုန်က ရှောင်ရှမ်းအား ညွှန်ပြလိုက်၏။
 'ခင်ဗျားမယုံရင် သူ့ကိုမေးကြည့်နိုင်ပါတယ်'
 ရှောင်ရှမ်းက ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်သည်။
 'ဟုတ်တယ်...သူပြောတာ အားလုံး အမှန်တွေပဲရှင်၊ စွန်
 အိမ်ထဲလူစုက အကောက်ကြဖို့ စီစဉ်နေတာတွေကို ကျွန်မ
 ကြားလို့ နောက်ကလိုက်ပြီး ချေခင်းခဲတာ သူ့ဘို့ပဲ ကျွန်မ
 ကိုတောင်စိုင်းပြီး လုပ်ကြံကြသေးတယ်လေ'
 ချင်ဝေက ရှောင်ရှမ်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်
 ကြည့်လိုက်၏။
 'ခင်ဗျားကဘယ်သူလို့ ဘယ်အဖွဲ့ကလဲ'
 ရုတ်တရက်....
 အခန်းအပြင်ဘတ်မှ စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ
 လေသည်။
 'သူဘယ်အဖွဲ့ကလဲ၊ ဘယ်ဂိုဏ်းကလဲဆိုတာ ရှင်သီစရာ
 မလိုဘူး၊ သူပြောတဲ့စကားကို အမှန်ပဲလို့ ရှင်သူဆရာမယ်'
 စကားသံမှာ ချိုလှုပ်သွားလာသော သံသည် အနိမ့်သံဆန်
 နေ၏။
 ယင်းကြောင့်....
 ချင်ဝေက စိတ်တိုသွားပြီး အသံသစ်ရာဘယ်သို့ လှည့်
 ကြည့်လိုက်သည်။
 ထိုအခါ...
 ချင်ဝေ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြုံးကျယ်သွား၏။

အကြောင်းကား...
 အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လာသော အသံရှင်မိန်းကလေးမှ
 အလွန် ချေမေ့လှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်
 သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။
 ထိုမိန်းကလေးမှာ ရှောင်ရှမ်း၏သခင်မလေးပင် ဖြစ်၏။
 သခင်မလေး၏နောက်မှ ရှောင်ဟုန်က ကပ်လျက်လိုက်
 ပါလာလေသည်။
 ချင်ဝေ၏မျက်နှာမှ ဖြူပပ်ဖြူချော်ဖြစ်သွား၏။
 'ပန်းမာလာစံအိမ် သခင်မလေး၊
 သခင်မလေးက သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
 'ကျွန်မ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာကိုသိရင် ကျွန်မပြောတဲ့
 စကားကို လက်ခံလိမ့်မယ်ထင်တယ်'
 ချင်ဝေက ပါးစပ်ပိတ်ထားသိုက်၏။
 သခင်မလေးက ရှောင်ရှမ်းကိုကြည့်ကာ ပြောပြလိုက်
 သည်။
 'ရှောင်ရှမ်း တို့သွားကြစို့'
 ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခဲလှည့်ကစား အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာ
 သွား၏။
 ရှောင်ရှမ်းက သူမ၏နောက်မှ ခပ်သွက်သွက်လိုက်ပါ
 သွားလေသည်။
 သခင်မလေးထွက်ခွာသွားမှ ချင်ဝေက လေထင်းစုန်
 ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။
 ထိုအခါ...

၁၉၆၆ နန္ဒကောင်သူ

လူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြုံးကျယ်သွေးလေသည်၊
အကြောင်းကား....

အခန်းလဲကင် လေ့ထင်စွန့်အား မတွေ့ရတော့သော
ကြောင့် ဖြစ်၏။

ညွှန်သည်များမှာ မကျေမနပ်ဖြင့် ဆူဆူညီညီဖြစ်လာကြ
သည်။

ချင်ခင်က ဆက်လက်ယမ်းပြလိုက်၏။
“တိတ်ဆူတို့ကို ကျုပ်ပြောစရာကောင်းလစ်ခွန်းရှိပါတယ်။
ခဏလေးလဲလည်းခံပြီး နားထောင်ကြပါ”

ထိုစကားကြောင့် ဆူညံနေသောအသံများ တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်လက်သွားကြသည်။

ချင်ခင်က ချောင်းဘစ်ချက်ဟန်ကာ ပြောလိုက်၏။
“ကျုပ်တို့ ခံစားရသူတို့ကို သတိရလေသော ပြုစုပေးပြီး
အဖြစ်မှန်ကို ခေးရမ်း လေ့ထင်စွန့်ပြောတာမှန်ရင် စွန့်ကပ်
တာ သေသင့်သေထိုက်တဲ့လူပဲ။ သူတို့သာအဖြစ်မရှိဘူးဆိုရင်
လေ့ထင်စွန့်ကို ကျုပ်တို့ကတိုင် လိုက်လံပြီး ဆုံးမပါမယ်လို့
ကတိပေးပါစား”

လူ၏ကောင်းစား၊ လူအများက သဘော ကျသွားကြ
သည်။

သူတို့သည် သတိလစ်နေသော ယိစန်းနှင့် ယိကျင်းတို့
သဘိရလေမှ အဖြစ်မှန်ကို စုံစမ်းမေးမြန်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
ကြလေတော့သည်။

ရှောင်ဟုန် ရှောင်ရှမ်းနှင့် သခင်မလေးတို့သည် အခန်း
ထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်၏။

သခင်မလေးက ရှောင်ရှမ်းအား အကဲခတ်ကြည့်တာ
မေးလိုက်သည်။

“ညည်း တယ်ဆိုပြန်လောတာလို့
ရှောင်ရှမ်းက သူမတွေကြိုခိုသောအဖြစ်အပျက်များကို
ပြန်လည်ပြောပြလိုက်၏။

သူ့အစီစဉ်အား ဆုံးသွားသောအခါ သခင်မလေးက
မျက်မှူးကြိုက်လိုက်သည်။

စွန့်ကပ်က လေ့ထင်စွန့်ရှဲ့ ပစ္စည်းကို ခိုးသွားတယ်။
ပြီးတော့ လေ့ထင်စွန့်ကို သူ့ခိုလှုံခုံပုံစံဖြင့် လေ့ထင်စွန့်
ရိုင်းမှာ ရှုံးထားတဲ့ငွေတွေကို ပြန်ရအောင်လုပ်ဖို့ စီစဉ်
ထားတယ်လို့လည်း

ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းညှိလိုက်၏။
“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သခင်မလေးကို သုတ်သင်ဖို့
ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူသတ်သမား သုံးယောက်ကိုယ်
ခေါ်ထားသေးတယ်”

သခင်မလေးက သူမအား စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်သည်။
“နောက်ဆုံးတော့ လေ့ထင်စွန့်က သူတို့ကိုအနိုင်ရရှိ
သူပဲလားဟုလည်း”

ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းညှိလိုက်ပြန်၏။
“ဟုတ်ပါတယ်”

သခင်မလေးက စူးစမ်းသောအထိဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းညှိလိုက်ပြန်၏။
“ဟုတ်ပါတယ်”

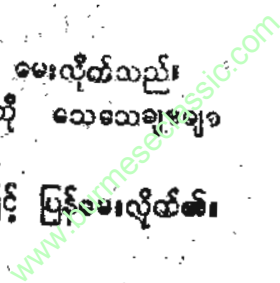
သခင်မလေးက စူးစမ်းသောအထိဖြင့် မေးလိုက်သည်။

'လှေထင်းစုန်ဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ'
 ရှောင်ရှမ်းက စော့စော့ဆဆဖြင့် ပြောလိုက်၏။
 'သူဟာ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့်
 သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်'
 ထိုစဉ်မှာပင်....
 ရှောင်ဟုန်၏ စော့စော့သံ ထုတ်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
 လိုက်ရလေသည်။
 'သခင်မလေး၊ ဒီမှာ...'
 သခင်မလေးနှင့် ရှောင်ရှမ်းတို့က အသံလာရာသို့ ပြေး
 သွားကြ၏။
 ထိုအခါ....
 စားပွဲပေါ်တွင် အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် စာတစ်စောင်
 တင်လျက်သား ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 သခင်မလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။
 'ဒါ တို့ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူကများအခန်းထဲ
 လာထည့်သွားတာလဲ'
 ရှောင်ဟုန်က ခေါင်းခါယမ်း လိုက်သည်။
 'မသိပါဘူး သခင်မလေး'
 သခင်မလေးက အမိန့်ပေးလိုက်၏။
 'စာကို ဖောက်ဖတ်ကြည့်စမ်း'
 ရှောင်ရှမ်းက စော့စော့တုယူကာ ဖောက်ဖတ်ကြည့်လိုက်
 သည်။
 စာထဲတွင်....

သခင်မလေး....
 ကျုပ်လောင်းကစားဝိုင်းက အနိုင်ရခဲ့တဲ့ငွေတွေ
 ကို ထားခဲ့ပါတယ်။ကျုပ်ကိုယ်စား ဒီငွေတွေကိုအများ
 စောင်းကျိုးအတွက် အသုံးချပေးပါ။ ကျုပ်က
 မကြာခင်သေရတော့မယ့် လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါ
 ကြောင့် အများကောင်းကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်ချိန်
 မရှိပါဘူး။ သခင်မလေးကပဲဦးစီးပြီး စီစဉ်ဆောင်
 ရွက်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်

လှေထင်းစုန်

စေတင်ပါသော အကြောင်းအရာများကြောင့် သခင်
 မလေးမှာ အံ့အားသင်သွား၏။
 သူက ရှောင်ရှမ်းအား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
 'အထုပ်ကို ဖြည့်ကြည့်စမ်း'
 ရှောင်ရှမ်းကအထုပ်ကို ဖြည့်ကြည့်လိုက်၏။
 ထိုအခါ....
 အထုပ်ထဲတွင် ငွေတုံးကလေးများ၊ ငွေလွှဲလက်မှတ်များ
 အထပ်လိုက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
 သခင်မလေးမှာ တော့ဝသွား၏။
 အတန်ကြာမှ....
 သူမက ရှောင်ရှမ်းအားကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။
 'ရှောင်ရှမ်း ညည်း လှေထင်းစုန်ကို သေသေချာချာ
 အကဲခတ်ခိုခဲ့လား'
 ရှောင်ရှမ်းက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ပြန်ပေးလိုက်၏။

'သခင်မလေးက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ'
 'သခင်မလေးက အရည်းဝယ် စဉ်းစား ဖိုဖိုသည်။
 'သုမ္မာ ရောဂါရှိဖို့ရသလား'
 ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။
 'ရို့ဘူး ထင်ပါတယ်'
 သခင်မလေးက ထပ်မံ ဖိုက်သည်။
 'သုမ္မာ အတွင်းဒဏ်ရာရတာပုံ ရှိသလား'
 ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြန်၏။
 'ရို့ပါဘူး'
 သခင်မလေးမှာ မျက်စေ့စင်ကြယ်သွားသည်။
 'ခါဖြင့် သူက ဘာကြောင့်မကြွရခင် သေရတော့မယ်လို့
 ရေးထားတာလဲ'
 ရှောင်ရှမ်းမှာ တော့စေတုရား၏။
 'ခါတွေ ကျွန်မလဲ မပြောတတ်ဘူး'
 သခင်မလေးက သက်ပြုံးချ ဖိုက်သည်။
 'အင်း... သူဟာ အတော်ကို စိတ်ဝင်စားရောကေစင်းတဲ့
 လူတစ်ယောက်ပါ က...တို့ပစ္စည်းတွေ သိမ်းကြ၊ တို့လဲ
 ခုချက်မျှင်း ခရီးထွက်ကြရအောင်'
 ရှောင်ရှမ်းက ဝေထုပ်ကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။
 'သခင်မလေးက တည်ကြည်လေးနုတ်သော မျက်နှာ
 ထားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
 'သု ပြောသလို အများအကျိုးအတွက် တစ်ခုခု လုပ်စေ
 ကြတာပေါ့'

ရှောင်ဟန်က ခင်မပြာလိုက်၏။
 'ကျွန်မတို့ ခရီးဆက်ခရီးမယ် ဟုတ်သား'
 သခင်မလေးက ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။
 'ဟုတ်တယ်သေ၊ ခရီးဆက်ပြီးမှ ဒီကိစ္စကို ဆောင်ရွက်
 ရမှစေပါ'
 ရှောင်ဟန်နှင့် ရှောင်ရှမ်းတို့က မါဖေပိတ်ထားလိုက်
 ကြ၏။
 သို့သော်...
 သုမတို့၏ လတ်မျှားတမူ ပစ္စည်းများကို လျှင်မြန်စွာ
 သိမ်းဆည်းလိုက်ကြသည်။
 ထိုနောက်...
 သုံးယောက်သား တနှိုးခိုခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။
 ရှောင်ဟန်က တည်းခိုခန်းအပြင်ဘက်တွင် လှပသော
 မြင်းလှည်းကို အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီး ပြစ်သည်။
 တည်းခိုခန်းတွင်းရှိလူများက သုမတို့အား ဟန်တားခြင်း
 မပြုဝံ့ကြပါချေ။
 သခင်မလေး၊ ရှောင်ဟန်နှင့် ရှောင်ရှမ်းတို့က မြင်းလှည်း
 ပေါ်သို့ ခပ်ဘည်တည်ပင် ယက်သွားကြ၏။
 ထိုနောက်...
 မြင်းလှည်းအား မြို့ပြင်သို့ဦးဘည်ကာ မေမင်းနှင့်သွား
 ကြလေတော့သည်။

သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မြင်တွေ့ခြင်း မရှိဘဲ သူတို့နှစ်ဦး ဆုံ့ဆွေခဲ့ကြပုံများကို မြင်ယောင်နေမိကြခြင်း ဖြစ်၏။

အတန်ကြာမှ....

လှေထင်းစုန်နှင့် ဆင်းခေ့ ရန်တို့မှာ သတိဝင်လာကြသည်။

ဆင်းခေ့ ရန်သည် လှေထင်းစုန်နှင့်ပတ်သက်၍ရင်ကဲတွင် ဖော်ပြနိုင်သော ခံစားချက်များ၊ ခံစားရသော်လည်း မိမိနှင့် လူ့ဆေးကိုယ်ဆေး ရင်ဆိုင်ရမည့်သူဖြစ်ကြောင်း၊ သိလိုက်ရသောစုအခါ စိတ်ကိုအတတ်နိုင်ဆုံး ချုပ်စည်းထားလိုက်၏။ သို့သော်....

လှေထင်းစုန်ကမူ ကြိုညှိမဟုတ်ပါချေ။

သူ့အနေဖြင့် ဆင်းခေ့ ရန်နှင့် တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုလိုချေ။ သူသည် ဆင်းခေ့ရန်၏လတ်ချက်ဖြင့် အသေခံရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

ဆင်းခေ့ ရန်က လှေထင်းစုန်ကိုနှိတ်ကြည့်ကာပြောဆိုလာသည်။

ကဲ....ကျွန်မတို့ရန်ကြော့ ပြေရှင်းရအောင် ခွင့်ခွဲခေးကို ထုတ်ပေးတော့

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လူမက နောက်ကျောတွင် လှေထင်းစုန်ထားသောခေ့ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

လှေထင်းစုန်၏ ခေးရောင်မှ ဝင်းလယ်သွေး၏။

အခန်း (၂)

လေလွင့်သိုင်းသမား

လဝန်းသည် တောင်ကင်အသယ်ပဟိုသို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

ရှုန်းမြမြလှေရောင်သည် လေးကကြီးတစ်ခုလုံးအား လှမ်းခြုံထားသည်။

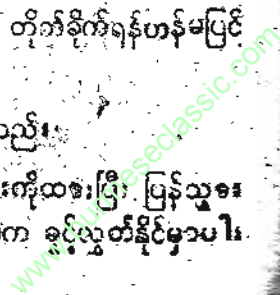
လှေရောင်အောက်တွင် လှေထင်းစုန်နှင့် ဆင်းခေ့ ရန်တို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေကြ၏။

သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်တေးခင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

သို့သော်....

ဆင်းဝေ ရန်က ဆင်းကံဝင့်ကား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်
 လိုက်လည်း
 သို့သော်...
 လေ့ထင်းစုန်ကမ္ဘာ တုတ်တုတ်မျှပင် ဗလုပ်ပါချေး
 ဆင်းဝေ ရန်မှာ ထာဝာသင့်သူ၏။
 ရှင်ခင်းကို မထုတ်သေးဘူးလား
 လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ တိုက်ခိုက်ချင်ဘူး
 ဆင်းဝေ ရန်က မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်၏။
 'ဘပြစ်လို့လဲ'
 လေ့ထင်းစုန်က သစ်ပြင်းချလိုက်သည်။
 'ကျုပ် ခင်ဗျားကို မသိဘိန်ပါဘူး။ ခင်ဗျားခွဲတိုက်
 ခိုက်မှုအောက်မှာပဲ အသက်အသေခံပါမယ်'
 ထိုစကားကြောင့် ဆင်းဝေ ရန်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တုန်ခါ
 သွား၏။
 မည်သို့ဆို...
 လူမအာနာဖြင့် လေ့ထင်းစုန်နှင့် တိုက်ခိုက်ရန်ကိစ္စအား
 ချောင်လွဲ၍ ခုန်ပါချေး
 ယင်းကြောင့်...
 သူမက စံကိုတင်းတင်းကြိုက်လိုက်သည်။
 'ရှင်က ကျွန်မနဲ့ ရင်မဆိုင်ရဲဘူးလား
 လေ့ထင်းစုန်က ပါးစပ်ပိတ်ဆေးလိုက်၏။
 ဆင်းဝေ ရန်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'တားလဲ...ရှင်ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ကျွန်မကို ဖျင့်နိုင်
 လား'
 လေ့ထင်းစုန်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တုန်ခါသွား၏။
 သို့သော်...
 သူက မည်သည့်စကားမှ ပြန်မပြောချေ။
 ဆင်းဝေ ရန်မှာ ခေါသထွက်လာ၏။
 ယင်းကြောင့်...
 သူက နှုတ်ခမ်းကိုခွဲကာ ပြောလိုက်၏။
 ရှင် ကျွန်မကိုကြောက်စရာမဟုတ်လေ။ ဇာကယ်
 တောမှ ရှင်ဆရာက ကျွန်မဆရာမ နိုင်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကြိုတင်
 သိထားပြီးသားပဲ။ ရှင်ဆရာရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ယန်ပြု လေ
 ကြားရုံသက်သက်ပဲ ရှိဟယ်ဟေ့မလား
 သူမက လေ့ထင်းစုန် မခံချင်ဖြစ်လားစရာပဲ တခင်သက်
 သက် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
 လေ့ထင်းစုန်မှာ မိမိ၏ဆရာအား ထိခိုက်ပြောဆိုလာ
 သောကြောင့် ခံပြင်းလစေ၏။
 သို့သော်...
 သူက ယခုတိုင် ဆင်းဝေ ရန်အား တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်မပြင်
 သေးပါချေ။
 ဆင်းဝေ ရန်က မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။
 'ရှင်ကြောင့်တယ်ဆိုရင် ရှင်ရဲ့ခင်းကိုထမ်းပြီး ပြန်သွား
 ပါ။ ဒါဆိုရင် ရှင်ဆရာကို ကျွန်မဆရာက ခင်လွတ်နိုင်မှာပါ။

လှည့်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်လေးထဲကလဲ ကျွန်မဆရာက ခွင့်လွှတ်ခဲ့လို့ ခွင့်ဆရာ အသက်ရှင်ခန့်ရတာပဲ

ထိုစကားကြောင့် လေ့ထင်းစုန်၏ဦးခေါင်းမှာ ဆတ်ခနဲ ထောင့်ထလာ၏။

'အယ်လို့...ခင်ဗျားဆရာက ခွင့်လွှတ်လို့လို့ ကျုပ်ဆရာ အသက်ရှင်ခန့်ရတာ ဟုတ်လား'

ဆင်းဝေ ရန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
'ဟုတ်တယ်'

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်းလိုက်၏။
'မဖြစ်နိုင်ဘူး...လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်ဆရာ့ရဲ့ သိုင်း ပညာကို ကျုပ်ယုံကြည်တယ်'

ဆင်းဝေ ရန်က ရယ်မောလိုက်သည်။
'ဒါဖြင့် ရှင်ဘာကြောင့် မတိုက်ခိုက်ချင်ရတာလဲ'

လေ့ထင်းစုန်က ဆတ်ဖြိုင်းချလိုက်သည်။

'ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ မတိုက်ချင်တာဟာ ကျုပ် ခင်ဗျား အပေါ် သံသယစဉ်ရှိနေလို့ပါ'

ထိုစကားကြောင့် ဆင်းဝေ ရန်၏ မျက်နှာမှာ ပန်းနု ရောင်သမ်းသွားသည်။

'ရှင်...ရှင်ဘာပြောတာလဲ'

လေ့ထင်းစုန်က စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်ကာ ပြောလိုက်၏။

'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားကိုပါ မြင်တွေ့လိုက်ရ တည်းက ချစ်ခင်စွဲသန်းခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် မတိုက်ခိုက်ချင်ဘူး'

ဆင်းဝေ ရန်မှာ တွေဝေသွား၏။
အတန်ကြိုမှ...

ထူးကဲ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းကာ ပြောလိုက်၏။
'မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မကိုမတိုက်ခိုက်လို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မဟာ ဆရာတွေ့ရုံကိုယ်စား ဒီခေတ်အချိန်မှာ ဆယ်နှစ် အကောလက ရန်ကြေးကို ခြေရှင်းရလိမ့်မယ်။ ထံထယ်လို့ သာ ရှင်က တိုက်ခိုက်ဖို့ငြင်းဆန်ခဲ့ရင် ရှင်ဆရာက တစ်သင်္ဘော သုံး သူများအပြော ခံရတော့မှာပဲ'

ထိုစကားကြောင့် လေ့ထင်းစုန်မှာ ခံပြင်၊ သွားသည်။
သူ၏ဆရာသည် သူ့ကြောင့် တစ်ပါးသူ၏ စော်ကား ခြင်း ခံရမည်ကို လုံးဝမလိုသေးပါချေ။

ထို့ကြောင့်...
သူက သေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

'ခင်ဗျားမကျေနပ်ရင် ကျုပ်ကို ကြိုက်သလိုပြောနိုင်ပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မဲ့ဆရာကိုတော့ မစော်ကားပါနဲ့ ဟု'

ဆင်းဝေ ရန်က ရယ်မောလိုက်သည်။

'ကျွန်မ ရှင်ဆရာကိုစော်ကားတာဟုတ်ဘူး၊ ရှင်အား ကျွန်မ ရှင်ဆရာသိက္ခာကျမှုကတော့ ကျိန်းစေပဲ'

လေ့ထင်းစုန်က မျက်မှောင်ကြိုက်လိုက်၏။

ရှင်က ကျွန်မကိုရင်မဆိုင်ဘူးဆိုရင် ရှင်ဟာ အသုံးမကျ
ထွက်ပည့်ကစားယာဝါဒဖြစ်သွားမှာပေါ့

လေ့ထင်းစုန်က ပါပေပိတ်ယားလိုက်သည်။

ဆင်းဝေ ရန်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

အထူးစင်ဆုံးက ရှင် ကျွန်မနဲ့ဆိုင်ပေဒဟာ့

လေ့ထင်းစုန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ယခု....

သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပြည်သားစွာ ချလိုက်ပြီ
ဖြစ်၏။

ယူ၏ဆရာ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ မကျဆင်းစေရန်နှင့် ဆရာ၏
စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်သည့် တပည့်ကောင်း
ထစ်ယောက် ဖြစ်စေရန်အတွက် ဆင်းဝေ ရန်နှင့် ရင်ဆိုင်
တိုက်ခိုက်ရကောမည်ဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ....

ဤတိုက်ပွဲတွင် ရှုံးနိမ့်ရမည့်သူမှာ သူသာဖြစ်၏။

ရှုံးနိမ့်ပြီးနောက် သူ့အနေဖြင့် အသက်ရှာ နေထိုင်ရ

မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

သို့သော်....

တစ်ပါးသူ၏လက်ချက်ဖြင့် သေခြင်းထက် မိမိချစ်ခင်
မြတ်နိုးရသောမိန်းကလေး၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးရသည်
ပိုကောင်းသည်မဟုတ်ပါလား။

လေ့ထင်းစုန်က လေးတူစွာ ပြောလိုက်သည်။

တော့ပဲပြီ...ကျုပ်ခင်ဗျားနဲ့ရင်ဆိုင်ပါ့မယ်

ပြောပြီးသည်နှင့် ထုတ်ထုမှ အနီရောင် ပိုးဝါးအား
ဖြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ....

အတွင်းဘက်မှ ခေးတစ်ချောင်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျောက်စိမ်းမျှား စိဖြယ်ထားသော ဓားမြှောင်ပင်ဖြစ်
သည်။

လေ့ထင်းစုန်က ခေးမြှောင်ကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။

'ကျုပ် ဒီခေးမြှောင်နဲ့ပဲ ယှဉ်ပြိုင်ပါ့မယ်'

စကားဆုံးသည်နှင့် ခေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ခေးအိမ်ထဲမှခေး ထုတ်ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
စိမ်းဖန့်ဖန့် အလင်းရောင်နှင့်အတူ အေးစိမ့်သော အငွေ့
အသက်က ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သို့ လွှမ်းခြုံ ပျံ့နှံ့သွားလေ
တော့သည်။

အေးစိမ့်သောလေက ခေးသွားပမာထက်မြတ်လှ၏။

သို့သော်....

လေ့ထင်းစုန်နှင့် ဆင်းဝေ ရန်မှစမူ ချမ်းအားမှုကို ခေး
ကြရဟန်မတူချေ။

သူတို့သည် ခေးကိုယ်စီကိုင်အောင်အာ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် မျက်တောင်မဆတ်စိတ်ကြည့်နေကြတော့သည်။

ယခု....

ဆရာနှစ်ယောက်၏ ဂုဏ်သိက္ခာသည် သူတို့နှစ်ယောက်
အပေါ်တွင် မူသည်ချေပြီဖြစ်၏။

ရုတ်တရက်....

ဆင်မသေးက ခားကိုဝေ့ ယမ်းလှိုက်၏။

'ကဲ....ခချိန်အစပြီး ကျွန်ဆရာရဲ့ ထက်မြတ်တဲ့သိုင်းလွတ်
တွေကို ဖော်ထုတ်တိုက်ခိုက်တော့မယ်၊ ရှင် သတိယခု ထား၊
နေပေခထူး'

စကားဆုံးသည်နှင့် ရှင် သို့ ခုန်ထွက်တာ လေ့ထင်းစွန့်
ထား တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သို့သော်....

လေ့ထင်းစွန့်က ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုပါချေ။

လူ၏ခေးကိုကိုင်ရင်း ကျောက်ရုပ်ထစ်ရုပ်ပမာ မလှုပ်
မယှက်ရပ်ခနဲလေသည်။

ယင်းကြောင့်....

လျှပ်တစ်ပြက်ရောက်ရှိလာသော ဆင်းဝေ့ ရန်၏ စံး၊
ချစ်အား၊ ရွှောင်တိမ်းနိုင်ခြင်းမရှိပါချေ။

'အင့်....'

မထဲမကဲ့အသံနှင့်အတူ လေ့ထင်းစွန့်မှာ နေ့စဉ်သို့ ခြေ
ထစ်လှမ်းဆုတ်သွားရ၏။

လေ့ထင်းစွန့်၏ ဝဲဘက် လက်မောင်းတွင် ခားဖတ်ဆု
ထစ်ချက် ရရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

စက်ဆုမှ ခဲသွားများစီးကျလှ၏။

လေ့ထင်းစွန့်မှာ အလွန်တုံ့ပြန်သွားသည်။

ဆင်းဝေ့ ရန်၏ ခဲခားချက်သည် ယေ့ကြည်နိုင်လောက်
အောင်ပင် လျင်မြန်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

လေ့ထင်းစွန့်က ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုသော
ကြောင့် ဆင်းဝေ့ ရန်က တိုက်ခိုက်မှုကို ချစ်ချင်၊ရပ်တန့်
လိုက်၏။

သူမက လေ့ထင်းစွန့်အား၊ မျက်မှစင်ကြုတ်ကာ မေး
လိုက်သည်။

'ရှင် အကြောင်း မရခံတားလဲ'

လေ့ထင်းစွန့်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ဆင်းဝေ့ ရန်က ထပ်မေးလိုက်သည်။

'ရှင် သေရမှာမကြောက်ဘူးလား'

လေ့ထင်းစွန့်က ဆက်ပြင်းချလိုက်၏။

'ခင်ဗျာ၊ ဆက်ပြီးတိုက်ခိုက်ပါဗျာ'

ပြောပြီး ခဲခားကို ဝေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်
သည်။

ဆင်းဝေ့ ရန်က ခဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

'တောခင်းပြို...ရှင် သတိထားပါ'

စကားဆုံးသည်နှင့် လေ့ထင်းစွန့်အား လျှပ်ထစ်ပြစ်
တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

သို့သော်....

လေ့ထင်းစွန့်က ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြု ခင်
အာကွယ်ခြင်းလည်းမပြုဘဲ ပြိုင်သယ်မြဲငြိမ်ဆန်နေ၏။

'ရဟိ'

၂၀၂ နန္ဒကျော်သူ

သု၏ယာဘက်လက်မောင်းတွင် ခံ၊ခက်ရာ တစ်ချက်
ရရှိသွားပြန်ပြီ ဖြစ်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဧလူထင်းစုန်မှာ မျက်နှာပျက်သွား
၏။

အကြောင်းကား....

ဆင်းဝေ ရန်က သူ့အား အသေမသတ်ဘဲ တမင်ညှစ်ကာ

ခံးရှိုက်လျှော့ချလိုက်ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့်....

သု၏ လက်မောင်းတွင် ဒဏ်ရာ ရရှိသွားသော်လည်း

အသက်သေဆုံးခြင်း မရှိခဲ့ပါချေ။

ဆင်းဝေ ရန်က သူ့အား မကျေမနပ်ဖြင့်ကြည့်လိုက်၏။

'ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ'

လေ့ထင်းစုန်က မည်သို့မျှတုံ့ပြန်ခြင်းမပြုဘဲ ငြိမ်သက်

နေသည်။

ဆင်းဝေရန်က နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

'ကောင်းပြီ...ရှင်အရှုံးပေးတယ်ဆိုရင် ကျွန်မက ထုတ်

သွားရမှာပေါ့'

ပြောရင်း ခားကိုပြန်လည်သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

ထို နေ့အထိ....

နေရာမှချာနေလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွား၏။

လေ့ထင်းစုန်မှာ မနေသာတော့ပါချေ။

သူက ကမန်းကတန်း ဟန်တားလိုက်သည်။

'ရပ်လိုက်'

ဆင်းဝေ ရန်က သူ့အားလုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ကျေစခိုင်း
ထုတ်ခွာသွား၏။

လေ့ထင်းစုန်က ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် အော်ဟစ်
ပေးမြန်းလိုက်သည်။

'ခင်...ခင်ဗျား ဘယ်သွားမလို့လဲ'

ဆင်းဝေ ရန်က လှည့်ပင်ကြည့်ချေ။

လေ့ထင်းစုန်က အော်ခေါ်လိုက်၏။

'ထခင်မလေး'

ဆင်းဝေ ရန်၏ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲရပ်တန့်သွားသည်။

လေ့ထင်းစုန်က နေ့စက်မှ ခြူးလိုက်သွားရင်း မေးလိုက်

သည်။

'ခင်ဗျား ထွက်သွားမလို့လား'

ဆင်းဝေ ရန်က သူ့အား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

'ကျွန်မ ထွက်သွားဖို့ပဲရှိဘူးတယ် မဟုတ်လား'

သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဖော်မပြနိုင်သော ဟန်မူရာ

များ ပေါ်ပေါက်နေ၏။

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းကိုတင်တင် ခါသမ်းလိုက်သည်။

'ခင်ဗျား ထွက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး'

ဆင်းဝေ ရန်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

လေ့ထင်းစုန်က ဟန်မူရာကင်းမဲ့သော မျက်နှာထမ်းဖြင့်

ပြောလိုက်သည်။

'ခင်ဗျား ထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကိုသတ်ပစ်ခဲ့ပါ'

ဆင်းဝေ ရန်က မွဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

'ကျွန်မတို့ခင်မိမိတို့လူကို သတ်မယ်များထင်နေသလား၊ တွန်း...ဝေးပါသေးဘယ်၊ ရှင့်ဆရာတကော စည်းကမ်းချစ်တွေ ပြောမပြခဲ့ဘူးသေး'

လှေထင်းစုန်စာ သတ်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဆင်းဝေ ရန်သည် ရန်သူအပေါ်တွင် တစ်ဖက်သတ် အနိုင်မယူလိုသော စာနာစာညှိ စိတ်ထားရှိသူပင် မဟုတ်ပါလား။

လှေထင်းစုန်က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။

အထန်ကြွမ...

သူ၏ ဦးခေါင်းထဲတွင် အကြံဉာဏ်တစ်ခု ရရှိသွားသည်။ ထိုအကြံဉာဏ်မှာ ဆင်းဝေ ရန်နှင့်တိုက်ခိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်မှုအချိန်ကတည်း အမြင့်ဆုံးအချိန်သို့ရောက်မှ အလျှော့ပေးရန်ပင်ဖြစ်၏။

ဆိုအခါ...

အချိန်အမြင့်ဆုံး တိုက်ခိုက်မှုအတွက် အားကုန်ထုတ်သုံးနေသော ဆင်းဝေ ရန် အနေဖြင့် တိုက်ခိုက်မှုကိုအချိန်မီ ရပ်တန့်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

လှေထင်းစုန်က ဆင်းဝေ ရန်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ခင်ဗျားထွက်သွားစရာမလိုတော့ပါဘူး။ ကျုပ်ခင်ဗျားနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မယ်။ ကျုပ်ဆရာရဲ့ သိုင်းလည်းစွမ်းကြီးတယ်လို့ထင်တယ် မြင့်မားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိရမေမယ်'

ဆင်းဝေ ရန်၏ မထိခိုးအစုံနှင့် နဖူးပေါ်သို့ မြင့်တက်သွား၏။

'ရှင်တကယ်ပြောတာလား'

လှေထင်းစုန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

'တကယ်ပါ'

ဆင်းဝေ ရန်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။

'ကျွန်မလက်ချက်နဲ့ရှင်ဆေးသွားရင် ကျွန်မ စိတ်ထောင့်မှ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့သေကိုယ်သေ မတုတ်ဘဲ အနိုင်ရအောင် ပေါ်ရဲလေးကံသာ ယှဉ်ပြိုင်ကြတာပေါ့ကဲ... ရှင် ဘယ်လိုသဘောရသလဲ'

သူ၏ကောင်းကို လှေထင်းစုန်က သဘော တူလိုက်သည်။

'ကျုပ် သဘောတူပါတယ်'

ဆင်းဝေ ရန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

'ကောင်းပြီလေ။ ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ ယှဉ်ပြိုင်ကြတာပေါ့'

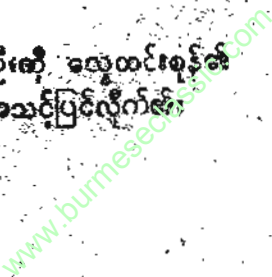
ပြေးပြီ။ လှေထင်းစုန်နှင့် မျတ်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

ထိုနေ့က...

လက်ကို ရွှေသို့ဆန်ထုတ်ကာ ခဲးဦးစီ၊ လှေထင်းစုန်၏ ရင်ထဲသို့ ချိန်ရွယ်ကာ တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်၏။

ရုတ်တရက်...

'ယခု...'

၂၁၆ နန္ဒကျော်သူ

လွေထင်းစုန်က ငြာသံတစ်ချက်ဝေးကော ရွှေ့သို့ခုန်တို့
သွားပြီး ဆင်းဝေ ရန်အား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဆင်းဝေ ရန်ကလည်း ဓားကိုဝှေ့ ယမ်းကစ ပြန်လည်
တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိပ်တန်းအဆင့်မြင့် သိုင်းယမေ
များ၏ တပ်ညွှန်များ ဖြစ်ကြပေသည်။

ယင်းကြောင့်...

သူတို့ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့် အလွန်ပြင်းထန်ပြီး
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသည့် တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်
လာ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အလွန်ဆန်းပြားပြီး ထက်မြက်
သော သိုင်းကွက်များကို အသီးသီး ဖော်ထုတ်လိုက်ကြ
သည်။

အချိန်များ စာရွှေရွှေ ကုန်ဆုံး သွားသည်နှင့်အမျှ
တိုက်ပွဲမှ တစ်စောက်တစ်စ ပြင်းထန် လာလေအားသွယ်သည်။

ညွှန်လေးပြီ ဖြစ်၏။

လေးရောင်မှာ ပို၍အားကောင်းလာသည်ဟု ထင်မှတ်
ရသည်။

လေးရောင်သည် မရတနာဘောင်ခြေရှိ သစ်ပင်ချုံနှယ်များ
ပေါ်သို့ ဖြာကျနေ၏။

ရုတ်တရက်....

သစ်ပင်ချုံနှယ်အချို့ မှာ လေမတိုက်ဘဲ လှုပ်ရှား သွားကြ
သည်။

မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ပါနည်း။

သေချာစွာ ကြည့်ရှုမည်ဆိုလျှင် လူတစ်ယောက်သည်
သစ်ပင် ချုံနှယ်များကို ကိုးခဝဲကာ ဘောင်ပေါ်သို့ တက်
လာသည်ကို မိတူမြှုပ်နှံသည်ဖြစ်၏။

ထိုလူသည် အသက်သုံးဆယ်ဝါးနှစ်ခန့်ရှိပြီး မီးခိုးရောင်
ထဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သို့သော်....

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ရွှေးများ စိုရွှေနေပြီး ထဝတ်အစား
များ ညစ်နမ်းပေကျ လျှပ်ရှိ၏။

ယင်းကြောင့်...

ထိုလူသည် ခရီးဝေးမှ လာရသူဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်
ပေသည်။

ထူးခြားသည်မှာ....

လူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် မီးရိမ်ပုပန်သည့် အရိပ်အယောင်
များ ထူးဆန်းစွာ ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဃုသည် တစ်စုံတစ်ခုအတွက် အလွန်အမင်းစိုးရိမ်ပူပန်
 ကြေငြိမ်းနေပုံရသည်။
 အကြောင်းတရား.....
 ယူ၏နှုတ်မ.....
 ငါမိမ့် မိပါမလော့၊ သူတို့ကိုအချိန်မီ တရားဆီးနိုင်ပါ့
 မလော့။

တုတတုတ်တုတ် ရေလှော်နေခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်၏၊
 ကြိုသို့ဆိုလျှင်.....
 ထိုလူသည် မည်သူဖြစ်ပါသနည်း၊
 မည်သူ့အတွက်ကြေငြိမ်း စိုးရိမ်ကြေငြိမ်းကြခြင်းစွာ
 ဖြင့် မရဏတောင်ပေါ်သို့ တက်လေ့နေပေပါသနည်း။

ညသည် တစ်စထထတစ်စ အိုမင်းရင့်ရော်လာ၏၊
 မရဏတောင်ထိပ်မှ တိုက်ပွဲမှာလည်း တစ်စထထတစ်စ
 ပြင်းထန်လာသည်။
 လှေထင်းစုန်နှင့် ဆင်းဝေ ရန်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့်
 တစ်ယောက် ထိုသမိမိ တိုက်ခိုက်နေကြ၏၊
 သူတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် သိုင်းပညာထူးချွန်ထက်မြက်
 ကြသူများ ဖြစ်ကြပေသည်။
 ဝမ်းကြောင့်.....

သိုင်းကုတ်တစ်ကုတ်မှာလျှင် (သို့မဟုတ်)ပေါ့ဆပီလျှင်
 ထချိန်မရွေး တသက်အဆုံးသွားနိုင်သော အခြေအနေတွင်
 ချောက် ရှိနေကြ၏၊

လှေထင်းစုန်၏ ခမ်းကုတ်များမှာ အလွန်ကြောက်မက်
 ဖွယ် ကောင်းထေရင်စင် ပြင်းထန်လှပေသည်။
 ဆင်းဝေ ရန်မှာ လှေထင်းစုန်အား စေတစေတကကဲ့သို့
 အထင်မအသးဝံ ဘော့ပါချေ။

သူမသည် စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ လှေထင်းစုန်၏ သိုင်းညာ
 အား ချီးကျူးမိ၏။
 မည်သို့ဆိုစေ.....

လူမကနေဖြင့် လှေထင်းစုန်အား ပြတ်ပြတ်သားသား
 အနိုင်ယူတိုက်ခိုက်မည်သာ ဖြစ်သည်။
 သို့မှသာ သူမ၏ အပြန်ခရီးတွင် မျက်နှာပန်းလှမည်
 မဟုတ်ပါလော့။

ဆင်းဝေ ရန်အကြိမ်ကစ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပြန်လည်
 တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
 တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ခေးသံများထူညာ
 စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

'ခြင်.....'
 'ခြင်.....'

တိုက်ခိုက်မှုအရှိန် အမြင့်ဆုံးအချိန်သို့ ရောက်ရှိလာပြီ
 ဖြစ်၏။

လေ့ထင်းစုန်မှာ အထက်စီးသို့ မသိသာ ရောက်ရှိလာ သည်။

သုမ၏ဘေးကွက်များက ဆင်းဝေ ရန်၏ အသက်အန္တရာယ် ၏ ခြိမ်းခြောက်နေကြ၏။

ဆင်းဝေ ရန်၏ နဖူးပေါ်တွင် ချွေးများစိုရွဲလာသည်။ သူ့က အပြင်းထန်ဆုံး သိုင်းကွက်များကို ရောက်ပေး တိုက်ခိုက်ဆို၏။

သို့သော်... သူမ၏ ကိုက်ခိုက်မှုမှာ ထိုရောက်မှုမရှိပါ။

ယင်းကြောင့်... သူ့က နေဒက်သို့ဆုတ်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင်... လေ့ထင်းစုန်၏ ဓားမြှောင်က သုမ၏ရင်ဝဲသို့ တိုးဝင် လာလေသည်။

ဆင်းဝေ ရန်မှာ ရင်ထိတ်သွား၏။ သူမက အင်္ကျီအိတ်ထဲကို လက်နှိုက်ကာ လက်နက်ပုန်း များကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီ။ လေ့ထင်းစုန်အစား ပစ်ပေါက်ရန် ဖန်ပြင်လိုက်သည်။

ယခု... သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် သေခေးရှင်ခေး အခြေ အနေသို့ ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်၏။

ဆင်းဝေ ရန်၏ လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်ပေါက်ရန်နှင့် ခဏခဏ ဝင်ရောက်သွားမည်ဖြစ်သည်။ ထိုနည်းတူစွာပင်... ဆင်းဝေ ရန်ကလည်း ခဏခဏ ရန်သူများသည့်တိုင် လေ့ ထင်းစုန် လိုကျသွားစေရန် လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်ခတ် မည်သာ ဖြစ်၏။

ယင်းအခိုက်... 'ရပ်လိုက်...'

ကျယ်လေးစင်သော ဟန်အားသံနှင့်အတူ လေ့ထင်းစုန်နှင့် ဆင်းဝေ ရန်တို့အကြားသို့ လူရိပ်တစ်ခု ကျရောက်လာ သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင်... ထိုလူရိပ်က လေ့ထင်းစုန်နှင့် ဆင်းဝေ ရန်တို့အား တွန်း ထုတ်လိုက်၏။

ထိုနည်းတူစွာပင်... 'ရပ်လိုက်...'

ကျယ်လေးစင်သော ဟန်အားသံနှင့်အတူ လေ့ထင်းစုန်နှင့် ဆင်းဝေ ရန်တို့အကြားသို့ လူရိပ်တစ်ခု ကျရောက်လာ သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင်... ထိုလူရိပ်က လေ့ထင်းစုန်နှင့် ဆင်းဝေ ရန်တို့အား တွန်း ထုတ်လိုက်၏။

'ရုပ်...'

'ရုပ်...'

ကျယ်လေးစင်သောအသံနှင့်အတူ လေ့ထင်းစုန်နှင့် ဆင်းဝေ ရန်တို့မှာ အဝေသို့ လွင့်စဉ်သွားကြသည်။

ချက်ချင်းပင်... သူတို့နှစ်ယောက်က မြေပေါ်မှ လှူးလိမ့်ထ လိုက်၏။

ထို့ နောက်...

လူတို့အား ကြားဝင်ဟန်အားလုံးအား ကြည့်လိုက်ကြသည်။
 ထိုအခါ...
 အသက် သုံးဆယ်ငါးနှစ်ခန့်ရှိ မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို ခြင်္သေ့တူလိုက်ရ၏။
 ထိုလူ၏မျက်နှာမှာ တည့်ကြည့်ခန့်ညားလွန်းလှသည်။
 လှေထင်းစုန်က မျက်မှောင်ကြွယ်ကား မေးလိုက်၏။
 'ခင်ဗျား၊ ဘယ်သူလဲ။'
 ဆင်းဝေ ရန်ကလည်း မကျေမနပ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။
 'ရှင် ဘေးကြောင့် ကျွန်တို့ကိုစွဲမှာ ဝင်ရုပ်ရအားလုံး မီးခိုးရောင်ဝတ်လူက လက်ကားပြုလိုက်၏။
 ထိုအခါ...
 စည်ငြိမ်သောဟန်မူရာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
 'ကျုပ်က မင်းအိုနှစ်ယောက်ခွဲအသက်ကို ကယ်တင်ဖို့ ရောက်လာတာပါ။
 လှေထင်းစုန်မှာ အံ့အားသင့်သွား၏။
 'ဗျား...ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့အတွက် ရောက်လာတာ စာဖတ်လား။
 မီးခိုးရောင်ဝတ်လူက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။
 'ဟုတ်ကယ်'
 လှေထင်းစုန်က ခေါင်းကိုခါယမ်းကာ ပြောလိုက်၏။
 'ကျုပ်...ခင်ဗျားကို မသိဘူး။'
 ဆင်းဝေ ရန်ကလည်း ဝင်ပြောလိုက်သည်။

'ဟုတ်ကယ်...ကျွန်မလဲ ရှင်ကိုမသိဘူး။'
 မီးခိုးရောင်ဝတ်လူက ပြုံးလိုက်၏။
 'မင်းတို့က ကျုပ်ကိုမသိဘဲမယ့် ကျုပ်ကတော့ မင်းတို့ကို သိတယ်ကွဲ့'
 တစ်ဆက်တည်းမင်း...
 လူက လှေထင်းစုန်ကားကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။
 'မင်းက မေတ္တာရွှင်သိုင်း ဘေးခွဲအသက် မဟုတ်လား။'
 ထိုစကားကြောင့် လှေထင်းစုန်မှာ ဝါးစပ်အယောင်အား ပြန်သွား၏။
 လူက မီးခိုးရောင်ဝတ်လူကား မယ့်ကြည့်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။
 'ခင်...ခင်ဗျား'
 မီးခိုးရောင်ဝတ် လူက ဆင်းဝေ ရန်ကလည်း လှည့်လိုက်သည်။
 'မင်းကရာ နှင်းတောင်ခြေစီခွဲကပည့် မဟုတ်လား။'
 ဆင်းဝေ ရန်ကလည်းအစုံမှာ ဝိုင်းစက် ပြုံးကျယ်နေသည်။
 မီးခိုးရောင်ဝတ်လူက ဆက်ပြောလိုက်၏။
 'မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ မေတ္တာရွှင်သိုင်း ဘေးခွဲ နှင်းတောင်ခြေစီခွဲ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်ကရန်ကြားကို ထားပြီး ပြေရှင်းကြတာမဟုတ်လား။'
 လှေထင်းစုန်နှင့် ဆင်းဝေ ရန်ကလည်း အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

လေ့ထင်စွန့်က မီးခိုးရောင်ဝတ်လူကို အကဲခတ် ကြည့်
ကာ မေးလိုက်၏။

'ခင်ဗျားရွဲနာမည်ကို သိပါရစေခင်ဗျာ'

မီးခိုးရောင်ဝတ်လူက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်
ပြောလိုက်သည်။

'လေလွင့်သိုင်းသမားပါ'

လေ့ထင်စွန့်၏မျက်ခုံးများမှာ နဖူးပေါ်သို့ နှင့်တတ်
လွှားကြ၏။

'လေလွင့်သိုင်းသမား ဟုတ်လား'

မီးခိုးရောင်ဝတ်လူက ခေါင်းညှိတ်လှိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်'

ချွတ်ချင်းပင်....

လေ့ထင်စွန့်က လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်၏။

ကျွန်တော် ဆရာက လေလွင့်သိုင်းသမားကို မကြာခဏ
ချီးကျူးပြောဆိုတတ်ပါတယ်။ နားမည်ကို ကြားဖူးပေမယ့်
လူကို မမြင်ဘူးလို့ မသိဘဲကို ခင်လွတ်ပါ။

ဆင်းဝေ ရန် မှာလည်း ကြောင့်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား
သည်။

လေလွင့်သိုင်းသမားအား ဆရာဖြစ်သူ နှင်းတောင်ဒေဝီ
၏ပါးစပ်ဖျားမှ မကြာခဏဆိုသလို ချီးကျူးပြောဆိုခဲ့သည်
ကို သူမ မှတ်မိနေ၏။

နှင်းတောင်ဒေဝီ၏ပြောပြချက်အရ လေလွင့်သိုင်းသမား
သည် သိုင်းလေခဏတွင် ခြေသလုံးအိမ်တိုင် လှည့်လည်တော

မတောင်းတူပယ် ကောင်းသူတယ်လေ ချီသူတစ်ယောက်ဖြစ်
ကြောင်း သိရှိခဲ့ရ၏။

ယင်းကြောင့်....

ဆင်းဝေ ရန်မှာ မနေသာတော့ဘဲ လက်နှစ်ဖက်ကို
ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

'လေလွင့်သိုင်းသမားကို ဂါရဝပြုပါဘယ်၊ မသိလို့ပြော
ဆိုမိတာကို ခင်လွတ်ပါရှင်'

လေလွင့်သိုင်းသမားက လက်ကာပြုလိုက်၏။

'ကိုစွမရှိပါဘူးကွယ်၊ မင်းတို့ကမှ ကျုပ်ကိုမသိကြဘဲ'
သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ခုလိုအချိန်မီ ဟန့်ဘားနိုင်ခဲ့တဲ့
အတွက် ကျုပ် ဝမ်းသာလို့ဆော်ပါဘူး။ မင်းတို့နှစ်ယောက်
ထဲက တစ်ယောက်ယောက်သာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့ရင်
ကျုပ်တစ်သက်လုံး စိတ်ပြေလို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။

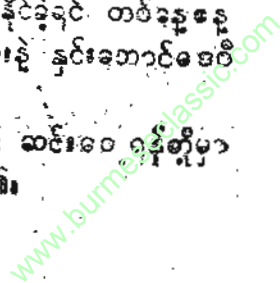
ဆင်းဝေ ရန်က နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် မေးလိုက်၏။

'ခါထက် ရှင်က ဘာကြောင့် ကျွန်မတို့ရဲ့ ယဉ်ပြုပွဲကို
ဟန့်တားရတာလဲ'

လေလွင့်သိုင်းသမားက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

'မင်းတို့ကို အချိန်မီ မဟန့်တားနိုင်ခဲ့ရင် တစ်ခုခု
စာခံချိန်ချိန်မှာ မေတ္တာရှင်သိုင်းသမားနဲ့ နှင်းတောင်ဒေဝီ
တို့ နောင်တရနေကြမှာစိုး ရိမ်လို့ပါ။'

ထိုစကားကြောင့် လေ့ထင်စွန့်နှင့် ဆင်းဝေ ရန်တို့မှာ
ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြ၏။

‘ဗျာ’

‘ရှင်’

အတန်ကြာမှ...

ဆင်းဝေ ရန်က ဗျာဏ်ခမ္ဘာကြိုက်လိုက်သည်။

‘ကျွန်မဆရာက နှောင်ကရလိမ့်မယ် ဟုတ်လား’

လေလွင့်သိုင်းသမားက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဇာတ်ဆယ်’

ဆင်းဝေ ရန်က နှောင်မည်နိုင်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

လေလွင့်သိုင်းသမားက တည်ကြည်သော ဗျာဏ်ခမ္ဘာ

ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘ရှင်းပါတယ်၊ သူတို့က ရန်သူတွေမှ မဟုတ်ကြဘူးကွယ်’

သူ၏စကားအား ဆင်းဝေ ရန်ကမှ လက်ခံနိုင်အောင်

ပင်ဖြန်သွားသည်။

သူမက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

‘ရှင်ပြောတာ မှားနေပြီရှင်’

လေလွင့်သိုင်းသမားက သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဆင်းဝေ ရန်က သက်လက်စွာ ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်မဆရာနဲ့ မေတ္တာရှင်သိုင်း သမားတို့က နှန်သူတွေ

ပါ။ ကမ္ဘာ့ရန်လိုဆိုရင် မမှားပါဘူး။ ကျွန်မ ဆရာက

မေတ္တာရှင် သိုင်းသမားကို သတ်ဖမ်းချင် လောက်အောင်

မုန်းတီးနေပါကွယ်’

လေလွင့်သိုင်းသမားက ပြုံးလိုက်သည်။

သူက လေ့ထင်းစုန်အား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

‘မင်းဆရာကတော့’

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ဆရာက ဘာမှ ပြောမပြောပါဘူးဗျာ’

လေလွင့်သိုင်းသမားက ထပ်မေးလိုက်၏။

‘နှင်းတောင်ခေတ် ဆိုတာတော့ မင်း ကြားဖူးသလား’

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဇာတ်ကု၊ ဆရာပြောသလို ကြားဖူးပါတယ်’

လေလွင့်သိုင်းသမားက ဗျာဏ်ခမ္ဘာကြိုက်လိုက်၏။

‘နှင်းတောင်ခေတ်ဟာ မင်းဆရာရဲ့ ရန်သူဆိုတာ မင်း

သိဘူးပေါ့’

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘မုန့်ပါတယ် ကျွန်တော်မသိပါဘူး’

လေလွင့်သိုင်းသမားက ထောင့်ကြည့်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘နှင်းတောင်ခေတ်က သူ့တပည့်ကို ရန်သူတယ်သူတယ် ခေါ်

ထား ပြောပြခဲ့တယ်၊ မင်းဆရာကတော့ မင်းကို ရန်သူ

တယ်သူတယ်ခေါ်ဆိုတာ ပြောမပြောဘူး ခါဘာသတင်းပေး

မဆန်းလိုက်တာ’

လေ့ထင်းစုန်က မချီမြို့ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ဒီထက်ထူးဆန်းတာ ပြောပြချင်ပါ’ မေး

မယ်’

လေလွင့်သိုင်းသမား၏ မျက်ခုံးအစုံမှ အပေါ်သို့ မြင့်
အထိသွား၏။

‘ဟေ...ပြောစမ်းပါဦး’

လေ့ထင်းစုန်က ဆင်းဝေ ရန်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။

ပြီးမှ...

တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်တော် ဒီမရကတောင်ထိပ်ကို လောခင် ဆရာက
တောင်းတစ်ခွန်း မှကြားလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီမှာကြားချက်
ကလေးစု ရန်သူနဲ့ရင်ဆိုင်တွေ့တဲ့အခါမှာ အသားစီးရအောင်
တိုက်ခိုက်ရမယ် ဆိုတာပါပဲ’

လေလွင့်သိုင်းသမားက နှမ်းတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

‘သိုင်းလော ယှဉ်ပြိုင်တဲ့ခရာမှာ ကိုယ်ကအသားစီး
အောင်၊ အနိုင်ရအောင် - ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ရမှပဲပေါ့
ဒါဘာထူးဆန်းလို့လဲ’

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဆန်းပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဆရာက အသားစီးရချိန်မှာ

အရှုံးပေးဖို့ ပြောလိုက်ပါတယ်’

ထိုစကားကြောင့် လေလွင့်သိုင်းသမား၏ မျက်လုံးအ

မှာ ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

‘ဟေ...’

သက လေ့ထင်းစုန်အား မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်
လိုက်၏။

‘မင်းတကယ်ပြောတာလေ၊’

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘တကယ်ပြောတာပါ’

လေလွင့်သိုင်းသမားက မျက်စမှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

‘သူ့အကယ်သေ ယှဉ်ပြိုင်ကြတဲ့အခါ ကိုယ်ကအရှုံး

ပေးလိုက်ရင် ရန်သူလက်ချက်နဲ့ သေရမယ်ဆိုတာ မင်းမသိ
ဘူးလား?’

လေ့ထင်းစုန်က မချိပြီးပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ရန်သူ

လက်ချက်နဲ့သေရမယ်ဆိုရင်တောင် ဆရာစကားကို မြေဝယ်

မကျ နားကောင်ပါမယ်’

လေလွင့်သိုင်းသမားမှာ အံ့အားသင့်သွား၏။

‘ဟေ...မင်းက ဆရာစကားကို နားထောင်မယ် ဗျာတ်

လား၊ မေတ္တာရှင် သိုင်းသမားမှာ မင်းလိုတပည့်မျိုးရှိဘာ
မှက်ယူစရာပဲ’

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဆင်းဝေ ရန်မှာမူ မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

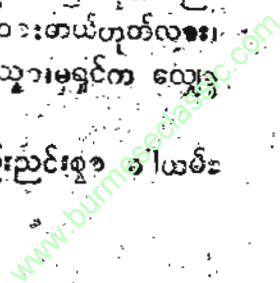
သူမက လေ့ထင်းစုန်ကို စိုက်ကြည့်ကားပြောလိုက်သည်။

‘ရှင်က အလျှားပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ဟုတ်လား၊

ရှင်က ကျွန်ခွဲရင်ဝကို ထိုးပောက်သွားမှရှင်က လျှော့
ပေးမှာလား’

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းကို ပြည်းညင်းစွာ ခါယမ်း

လိုက်၏။

'မတုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့အချိန်မီရင်တင်နဲ့ပို့ ကြီးစားခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားလက်ချက်နဲ့ ကျုပ်သေပါစေ၊ ကျုပ်လက်ချက်နဲ့တော့ ခင်ဗျားအသက် မသေစေရပါဘူး။'

ဆင်းဝေ ရန်က နှုတ်ခမ်းကို မှဲလိုက်သည်။

ရင်ကိုကျွန်ုပ် ကြော်ငြာနေမယ်မှာ၊ ထင်နေသလောက် မလေ့လင့်သိုင်းသမားတ လက်ကပြလိုက်၏။

'တောင့်ကြပ်ပါတော့၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေလို့ မပြုသေးဘူး။ မင်းတို့မှာ ရှေ့ဆက် လုပ် စ ရာ ကိစ္စ တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။'

လေ့ထင်းစိုက်က သူ့အား ကြည့်လိုက်သည်။

'ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ယှဉ်ပြိုင်မှုကို ရပ်တန့်လိုက်ရမှာပေါ့။'

လေ့လင့်သိုင်းသမားက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်တယ်။'

ဆင်းဝေ ရန်က မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'မဟုတ်ဘူး။'

လေ့လင့်သိုင်းသမားက သူ့အား မျက်မှောင်ကြုတ်ကစ ကြည့်လိုက်၏။

'မင်းက ဆစ်ပြီးယှဉ်ပြိုင်ချင်သေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်တယ်။'

ဆင်းဝေ ရန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တို့ အနိုင်အရှုံးမှ မပေါ်သေးဘဲ လေ့လင့်သိုင်းသမားက မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။'

'အနိုင်အရှုံးပေါ်တဲ့အထိ ယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုရင် မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သေကုန်ကြလိမ့်မယ်။'

ထိုစကားကြောင့် ဆင်းဝေ ရန်က မျက်နှာဖျတ်သွားသည်။

လေ့လင့်သိုင်းသမားက ဆက်ပြောလိုက်၏။

'မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ လက်ရည်ညီမျှပါတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ပြိုင်ပွဲဟာ သရေပွဲပေါ့။'

ဆင်းဝေ ရန်က ခေါင်းကိုတင်တင် ခေါ်ယမ်းလိုက်သည်။

'ခင်ပြင်ဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့အနိုင်မရရင် သေမှဖြစ်မယ်။'

လေ့လင့်သိုင်းသမားမှာ အံ့အမေးသင့်သွား၏။

'ဘာ ဖြစ်လို့လဲ။'

ဆင်းဝေ ရန်က လေ့လင့်သိုင်းသမားက ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်ုပ်အရာက အနိုင်ရတာ ပြန်မလာရဘူးလို့ မှုခအားလိုပေါ့။'

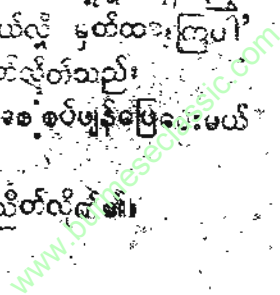
လေ့လင့်သိုင်းသမားက တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်၏။

'စိတ်ချ၊ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်ကယ်တိုင် ခြေရှင်းပေးပါ့မယ်။ အတ္တေရှင် သိုင်းလမားနဲ့ နှင်းတောင်စေတီတို့ရဲ့ ရန်ကြောဟာ မကြားခင်ပြေအေးသွားတော့မယ်လို့ မှတ်ထားကြပါ။'

လေ့ထင်းစိုက်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

'ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ကြားဖြတ်ခေတ်ပျက်ပြေပေးမယ်ပေါ့။'

လေ့လင့်သိုင်းသမားက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်တယ်'

လူထုစုန်းက သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

'ဒါဖြင့် လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်လောက်တုန်းက ဘာကြောင့် ကြားဝင်ပြီး ခေပေဖျန်ဖြောပေးခဲ့တာလဲ၊ အဲဒီကတည်းက သာဖျန်ဖြောပေးမယ်ဆိုရင် အခုလိုဖြစ်လာမှာတော့မဟုတ်ဘူး'

လေလွင့်သိုင်းသမားက သတ်ပြင်းချလိုက်၏။

'ရှင်...ရှင်...ပြောရခင် ဒီကိစ္စ ဖြစ်ပွားစကားက သူ့က ကျုပ် ခေပေဖျန်ဖြောပေးမလို့ပါ၊ ဒါပေးမယ့် အဲဒီ အချိန်မှာ မေတ္တာရှင် သိုင်းသမားဟာ သိုင်းသမားကထဲက ပျောက် ချင်းမယ့် ပျောက်ကွယ်သွားတယ်၊ သူ့ကို နေရာအနံ့ လိုက် ရှာပေးမယ့် မေတ္တာခံရသူနာ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ဆယ်နှစ် လုံးလုံးစောင့်နေခဲ့ရတာပါ'

သူက စကားကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ...

လူထုစုန်းတို့အားတစ်ချက်ကြည့်တာဆက်ပြောလိုက်၏။

'မင်းတို့ရဲ့ပြဿနာကို ကျုပ် ဖြေရှင်းပေးပါ့မယ်၊ ကျုပ် ရဲ့စကားကို ဖတ်ခံကြပါ'

လူထုစုန်းက ချစ်ချင်ပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ကျွန်တော် သဘောတူလက်ခံပါတယ်'

ဆင်းဝေ ရန်မှ... တွေဝေနေမိ၏။

လေလွင့်သိုင်းသမားက သူ့အား အကဲခတ် ကြည့်ခွ လိုက်သည်။

'မင်းဆရာ ဆုမှာကို မင်းက ကြောက်နေတာ မဟုတ်လား'

ဆင်းဝေ ရန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။ လေလွင့်သိုင်းသမားက ပြုံးလိုက်သည်။

'မင်းဆရာ အတွက် ငါ့တာဝန်ထားပါ၊ ငါ သူ့ကို ပြောပေးပါ့မယ်'

ဆင်းဝေ ရန်က မဝံ့မရဲဖြင့် ရမ်းလိုက်၏။ 'သူ...သူ...လက်ခံပါ့မလား'

လေလွင့်သိုင်းသမားက ရယ်မောလိုက်သည်။ 'ကျုပ်က သူ့တို့ရဲ့ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးမှာပဲ၊ သူက ဘာကြောင့်လက်ခံနိုင်မှာလဲ'

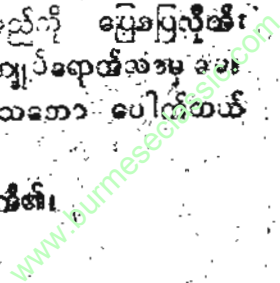
ဆင်းဝေ ရန်က သတ်ပြင်းချလိုက်၏။ 'ကောင်းပြီလား၊ ရှင်တာဝန်ယူတယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်ခ ဆက်ပြီးမယှဉ်ပြိုင်တော့ပါဘူး'

လေလွင့်သိုင်းသမား၏မျက်နှာမှာ ပြုံးရွှင်သွား၏။ သူက လက်တစ်ချက်ခတ် ယမ်းပြကွာ ပြောလိုက်သည်။

'အေး...ဒီလိုမှပေါ့၊ ကဲ...ခင်အခုပြန်နှင့် တို့အားကိုး က လိုက်သင်ခဲမယ်'

'မင်းဆရာကမေးရင် ကျုပ်အခုဆင်ကို ပြောပြလိုက်၊ ကြောခင်ကျုပ်ရောက်လာသိခဲမယ်၊ ကျုပ်ရောက်သိမှခဲမ မြန်းဖို့ပြောလိုက်၊ ကျုပ်ပြောတာ သဘော ပေါက်တယ် မဟုတ်လား'

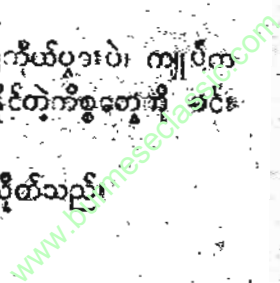
ဆင်းဝေ ရန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ကေ့ဝင်းပြီ...ခါဖြင့် ကျွန်တို့အားမယ်
 စကားဆုံးသည်နှင့် သူမက လေ့ထင်စွန့်ကို လှမ်းကြည့်
 လိုက်သည်။
 ထိုအခါ...
 လေ့ထင်စွန့်က ရှမ်းလဲ တော့ဇာတ်ပသော မျက်စိနိုးအစုံ
 ဖြင့် သူ့အားစိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
 ဆင်းခဝ ရန်၏မျက်နှာမှ နီရဲသွားသည်။
 သူမက ခေါင်းငုံ့စိုက်ပြီး မတရားစကားကို သို့ မပြောဆင်း
 သွား၏။
 လေ့ထင်စွန့်နှင့် လေ့လွင့်သိုင်းသမားမှ ဆင်းခဝ ရန်
 ၏ နောက်ကျောကို ဝေးဝေးကြည့်ရင်း တွန်းရစ်ခဲ့သေး
 တော့သည်။

ဆင်းခဝ ရန်သည် မရုဏတောင်ထိပ်မှ သူ့ကိုခွာသွားပြီ
 ဖြစ်၏။
 ထိုအခါ...
 လေ့ထင်စွန့်က လေ့လွင့်သိုင်းသမား၏သို့ လှည့်လိုက်
 ထည်။
 'သူ ပြန်သွားပြီ'
 လေ့လွင့်သိုင်းသမားက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'အေး...ဟုတ်တယ်၊ သူ့အရာဆီ သူ ပြန်သွားရမှာ
 ပေါ့'
 လေ့ထင်စွန့်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 'ခါဖြင့် ကျွန်တော်လဲ ပြန်တော့မယ်'
 လေ့လွင့်သိုင်းသမားက ခေါင်းခါဆမ်းလိုက်၏။
 'မင်းပြန်လို့ မဖြစ်သေးဘူး'
 လေ့ထင်စွန့်မှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။
 'ဟု'
 လေ့လွင့်သိုင်းသမားက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။
 'မင်း ပြန်သွားရင် မင်းဆရာနဲ့ နှင်းတောင်ဒေဝီတို့ရဲ့
 ရန်ကြော့ကို ကျွပ်က တယ်လီမြေခွင်းနီမှာလဲ'
 လေ့ထင်စွန့်က မျက်မှောင်ကြက်လိုက်သည်။
 'ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်နေလို့သေး'
 လေ့လွင့်သိုင်းသမားက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 'ဟုတ်တယ်'
 လေ့ထင်စွန့်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။
 'တယ်လိုပတ်ထက်တာလဲ'
 လေ့လွင့်သိုင်းသမားက တညီကြည့်လေ၊နက်သော မျက်
 နှာထူးဖြင့် ပြောလိုက်၏။
 'မင်းဟာ မေတ္တာရှင်သိုင်းသမားရဲ့ကိုယ်ပွားပဲ၊ ကျုပ်က
 စွာကို ရှာမတွေ့တဲ့အတွက် မအဖြေခွင်းနိုင်တဲ့ကိစ္စတွေကို ခင်း
 ကိုအသုံးပြုပြီး ဖြေခွင်းရလိမ့်မယ်'
 လေ့ထင်စွန့်က မျက်ခုံးပင့်ကြည့်လိုက်သည်။

'ဘယ်လိုဖြေရှင်းမှာလဲ'
 လေလွင့်သိုင်းသမားက ပြုံးလိုက်၏။
 'မင်းနဲ့ကျုပ် နှင်းတောင်ဒေဝီကို သွားတွေကြတော့ပေါ့'
 လေ့ထင်းစုန်၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြုံးကျယ်သွားသည်။
 သူက မဝံ့မရဲလေသဖြင့် ပြောလိုက်၏။
 'ဖြစ်ပါ့မလား၊ နှင်းတောင်ဒေဝီက ကျွန်တော်ကို
 သဘောကျမှယ်မထင်ဘူး'
 လေလွင့်သိုင်းသမားက ဆက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 'အေး...ဒါဘာ့အမုန်ပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းသေ ဉာဏ်
 ကိုသည်းချက်တတ်လို့တစ်ယောက်ဖြစ်ရင် နှင်းတောင်ဒေဝီနဲ့
 စိတ်သား ပြောစဉ်းသွားနိုင်လိမ့်မယ်'
 လေ့ထင်းစုန်က တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိလိုက်၏။
 'ကျွန်တော် ကို တစ်ခုလေးစက်ခေးခူးပြောပါ'
 လေလွင့်သိုင်းသမားက မောင်းညိတ်လိုက်သည်။
 'မေးပါ။'
 လေ့ထင်းစုန်က သူ့အားစိုက်ကြည့်တာ ခေးလိုက်၏။
 'ကျွန်တော် ဆရာနဲ့ နှင်းတောင်ဒေဝီတို့ဟာ ဘာကြောင့်
 ခုန်သူတွေဖြစ်နေကြတာလဲဗျ'
 လေလွင့်သိုင်းသမားက မျက်မှောင် ကြိုက်လိုက်သည်။
 'ဒီကိစ္စကို မင်းဆရာက မင်းကိုပြောပြဘူးလား'
 လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းခါယမ်းချိုက်သည်။
 'ပြောပြပါဘူးခင်ဗျာ'
 လေလွင့်သိုင်းသမားမှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ညည်းညူလိုက်၏။
 'အင်း...တယ်လို့ထူးဆန်းပါလား၊ ဒါက ဘာသဘော
 လဲ'
 လေ့ထင်းစုန်က ထူးပြားလေးမည်စကားများအား ငြိမ်
 သတ်စွာ နားစွင့်နေလေသည်။
 'အတန်ကြာမှ...'
 လေလွင့်သိုင်းသမားက သတ်ပြင်ချတာ ပြောလိုက်၏။
 'တကယ်တော့ မင်းဆရာ မေတ္တာရှင် သိုင်းသမားနဲ့
 နှင်းတောင်ဒေဝီတို့ဟာ ရန်သူတွေ မဖြစ်ခင်က အင်မတန်
 ချစ်တဲ့ချစ်သူတွေပဲ'
 ထိုစကားကြောင့် လေ့ထင်းစုန်မှာ ပါးစပ်အဟောင်း၊
 သားဖြစ်သွားသည်။
 'ဗျာ...'
 သူက လေလွင့်သိုင်းသမားအား မယုံ့ရဲဖြင့် ကြည့်လိုက်
 သည်။
 'သူတို့ဟာ ဆရာတူတပည့်တွေပဲကွယ်၊ သူတို့က နှစ်
 ယောက်သားလက်ချင်းတူပြီ၊ သိုင်းသမားကထဲက မကောင်၊
 မှုတွေကို တွန်းလှန်တိုက်ဖျက်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့
 မှာတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စနမ်းမီးကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့
 တစ်ယောက် အလွန်မုန်းတီးတဲ့ရန်သူတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတော့
 တာပါပဲ'
 လေ့ထင်းစုန်မှာ သိချင်လိုစိတ်များ ပြင်းပြလာလေ၏။

'ကျွန်တော်က အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို သိခွင့်ရှိရင် သိပါရမေစေရဦး'

လေလွင့်သိုင်းသမားက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

'အင်း...ကေခင်းပြီ၊ ကျုပ်ပြောပြမယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်တာထက်ပိုက လူယန်းမြို့မှ အလွန်ကျော်ကြားတဲ့ သိုင်းသင်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိခဲ့တယ်၊ အဲဒီသိုင်းသင်တန်းကျောင်းရဲ့ နာမည်က ပျံလွှား သိုင်းသင်တန်းကျောင်းပဲ'

ထူးကဲကျော်ရပ်ကလေးလေးစုန်အား တစ်မျက်ကြည့်လိုက်သည်။

လေလွင့်စုန်က 'စိတ်ဝင်စားစွာ နားဆောင်နေသည်ကို တွေ့မှ...'

ပျံလွှားသိုင်းသင်တန်းကျောင်းရဲ့ ဆရာ စီးမာတူးဟန် အလွန် ကြည့်ညို လေးစားစရာကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေါ့၊ သူ့မှာ တပည့်လေးယောက် ရှိခဲ့တယ်၊ အဲဒီအပည့်တွေရဲ့ နာမည်ကတော့ ဝမ်းကျင်းဟုန်း၊ နန်းတုန်းယင်း၊ ကျွေမင်း၊ ပုန်း စုမာဝမ်းမေတို့ပဲ'

ဟု အစချီကာ လွန်ခဲ့သည့်ဆယ်နှစ်ကျော်မှ ပျံလွှားသိုင်းပင်တန်းကျောင်းတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ကြေကွဲ လွှမ်းမေ့မယ်၊ ဓဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်ကို ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၃)

နှင်းကောင်ဖေဝီနှင့် မတူဆုံခြင်း

ညဘစ်ညစ်နားမှာပင်မီ ရှိဆုံးအချိန်များ ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

လဝန်းသည် အနောက်ဘက် မိုးကောင်းကင်ညို တစ်ခုထက်တစ်စနိမ့်ကျသွားသည်။

ကြေကွဲဖွယ်အတိတ်ဇာတ်သစ်ကို ပြောပြနေသည့် လေလွင့်သိုင်းသမား၏စကားသံများမှာ ရပ်တန့်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဓေတ္တဗျ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသည်။

အတန်ကြမှ...

လေလွင့်စုန်က တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်၏။

'အဲဒီ ပျံလွှားသိုင်းသင်တန်းကျောင်းရဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ ကျွန်တော် ဆရာနဲ့ နှင်းတေ့ခင်ခေတ်တို့ရဲ့ ရန်ငြိုးနဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေလို့လဲ'

လေလွင့်သိုင်းသမားက ပြုံးလိုက်သည်။

'မင်း တော်တော် အံ့သေးတော့ပဲ၊ မင်းဆရာ မေတ္တာရှင်သိုင်းသမားဟာ ကျွဲမင်းပေ၊ နှင်းတောင်ခေတ်ဟာ စုမမာဝမ်းမေပေါ့'

လေ့ထင်းစုန်မှာ ဘာသင့်သွား၏။

'ဒီအကြောင်းတွေကို ခင်ဗျားက ဘယ်လိုသိနေတာလဲ'

လေလွင့်သိုင်းသမားက သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

'ကျုပ်ဟာ ပျံလွှားသိုင်းသင်တန်းကျောင်းက သင်တန်းသားလေးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပေါ့'

လေ့ထင်းစုန်မှာ ပို၍အံ့သရသွား၏။

'ဝါ... ဝါဖြင့်...'

လူ၏စကား၊ မဆုံးမီမှာပင် လေလွင့် သိုင်းသမားက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်... ကျုပ်တဝမ်းကျင်းဟုန်ပဲ'

လေ့ထင်းစုန်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

'ဗျာ...'

'လေလွင့်သိုင်းသမားက ပြုံးလိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ မင်းဆရာက ကျုပ်ကို လေလွင့်သိုင်းသမားလို့ခေါ်တာ နှုတ်ကျိုးနေပြီဆိုတော့ မင်းကမသိဘူးပေါ့'

လေ့ထင်းစုန်က မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

'ဦးပြောသလိုဆိုရင် ကျွန်တော် ဆရာဟာ ကတိမေဉ်နဲ့ ဖြစ်ပြေးသွားသလို ဖြစ်နေတာပေါ့'

လေလွင့်သိုင်းသမားက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်လေ'

မလွဲထင်းစုန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

'မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် ဆရာဟာ ကတိမေဉ်တို့ ဝှားမျိုး မဟုတ်ဘူး'

လေလွင့်သိုင်းသမား(ဝါ)ဝမ်းကျင်းဟုန်က ပြတ်သားသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'ကျုပ်ယုံကြည်တယ်'

လေ့ထင်းစုန်က မျက်ခုံးပင့် ကြည့်လိုက်၏။

'ဝါဖြင့်...'

'ဝမ်းကျင်းဟုန်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

'ကျုပ်နားလည်တယ်၊ အဖက ရှင်လွှားတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ အခုတော့ ရှင်းသလောက် ဖြစ်နေပါပြီ'

လေ့ထင်းစုန်က သတ်ပြင်းချလိုက်၏။

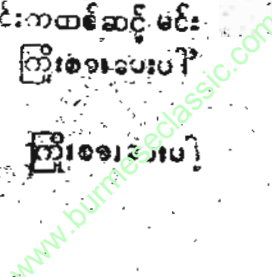
'ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော် ကို ရှင်းပြပါလော့၊ ခင်ဗျာ'

ဝမ်းကျင်းဟုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'စိတ်ချ၊ မင်းကိုကျုပ်ရှင်းပြမယ်၊ မင်းကတစ်ဆင့် မင်းဆရာနဲ့ စုမာဝမ်းမေတို့ ပြေလည်အောင် ကြိုးစားပေးပါ'

လေ့ထင်းစုန်မှာ ဝမ်းသာသွား၏။

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်အဘတို့ဆုံ ကြိုးစားပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်'

ဝမ်းကျင်ဟုန်က တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်
ပြောလိုက်သည်။

ထေးစင်ပြို ဒါဆိုလဲ ကျုပ်ပြောပြရမှာပေါ့၊ ကျုပ်
တို့ဟာ ဆရာကြီးစီမံကွပ်ကဲသော သေဆုံးပြီးတဲ့အခါ ပျံလွှား
သိုင်းသစ်တန်းကျောင်းမှာပဲ စုရုံးနေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေ
မယ့် သုံးခုစလုံးကတော့ ကြာတဲ့အခါမှာ နန်းကုန်းသစ်ဆွန်
ခွေသွေးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွေးမင်းပေလဲ ပရိသတ်
ဘူး...

လွေထင်းစုန်က စကားထောက် မေးလိုက်၏။

‘ဦးနုစုမာဝမ်းမတို့ပဲ ကျန်ခဲ့တယ် ဆိုပါအကု’

ဝမ်းကျင်ဟုန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ထိုနှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပြီး ပြဿနာကို အဖြေရှာကြတယ်။ အဲဒီ
အခါမှာ တို့သတိပြုမိခဲ့တဲ့ အချက်တွေကို သွေးတော့
တယ်’

လွေထင်းစုန်မှာ စိတ်ဝင်စားလှ၏။

‘တာမျှမလဲ’

ဝမ်းကျင်ဟုန်က အကြိတ်လိုက်သော်။

‘ကျုပ်မြင်လိုက်ရတဲ့ ဆရာ့အခန်းထဲကို ဝင်သွားတဲ့
လူဟာ ကျွေးမင်းပေ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီလူက ကျွေးမင်းပေ
အသောင်ခံခင်ပြီ၊ ဆရာကြီးကို သတ်သွားအခါ’

လွေထင်းစုန်က မျက်နှာပင်ကြည့်လိုက်၏။

‘အဲဒီလူကကော ဘယ်သူလဲ’

ဝမ်းကျင်ဟုန်က တင်းမာ ခက်ထန်သော မျက်နှာ
ထားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘အဲဒီအချိန်ကတော့ ကျုပ်လဲမသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့်

အခုတော့ သိနေပြီ’

လွေထင်းစုန်က အလောတကြီး မေးလိုက်၏။

‘တယ်သလဲဗျ’

ဝမ်းကျင်ဟုန်က လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြောလိုက်
သည်။

‘နန်းကုန်းယင်ပေ’

လွေထင်းစုန်က အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

‘လတ်စသတ်တော့ တရားခံအစစ်အမှန်က နန်းကုန်း
ယင်ကို’

ဝမ်းကျင်ဟုန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်’

လွေထင်းစုန်က သူ့အားကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

‘တရားခံအစစ်ဟာ နန်းကုန်းယင်ဖြစ်တယ်လို့ တာကြော
သိရတာလဲ’

ဝမ်းကျင်ဟုန်က ရှင်းပြလိုက်သည်။

‘သူက တရားခံအစစ်အမှန်ကို လိုက်ဖျားနေတဲ့ ကျွေး
မေကို ကြေးစားလွယ်တယ်သမားတွေငှားပြီး လုပ်ကြံခဲ့
တယ်။ ကျွေးမင်းပေက ကြေးစားတစ်ယောက်ကို ဆက်
ဖမ်းပြီးမေးတော့ နန်းကုန်းယင်ရဲ့ လတ်ချစ်ဆိုအာ
လို့သွေးတယ်’

လှေထင်းစုန်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်နေ၏။
ဝမ်းကျင်းဟုန်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

‘ခါကြောင့် ကျွမ်းမင်းပေက မှီလွှားသိုင်း၊ သင်တန်း
ကျွမ်းမင်းကို ပြန်လေခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်လို့ ခရီး
ထွက်သွားပြီဆိုတော့ သူက စုမားဝမ်းမေနှဲပဲတွေ့ခဲ့တယ်’
လှေထင်းစုန်က အလေးတကြီးဖြင့် မေးလိုက်၏။

‘ခါဖြင့် သူက တရားခံဟာ ဘယ်သူတယ်ခါ ဆိုတာ
မပြောပြဘူးလား’

ဝမ်းကျင်းဟုန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ကျွမ်းမင်းပေက တရားခံဘယ်သူတယ်ခါဆိုတာ စုမား
ဝမ်းမေကို မသိချေဘူး။ ခါကြောင့် အရိပ်အမြှက်
လေခတ်ပဲခပြာပြခဲ့တယ်။ နန်းကုန်းယင်ဟာ သူတို့ရဲ့မေတ္တာ
လမ်းကို ဖြိုခွဲချင်လို့ ဆရာ့ကိုပြန်သတ်ရတယ်ဆိုတာ သူက
ရိပ်မိသွားတာကိုး’

လှေထင်းစုန်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

‘ခါကို စုမားဝမ်းမေကခက မရိပ်မိဘူးလား’

ဝမ်းကျင်းဟုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ရိပ်မိပါဘယ်၊ ခါပေမယ့် သူက မိန်းမသားဆိုတော့
ကျွမ်းမင်းပေကို အထင်လို့ပြီး ပြောဆိုခဲ့တာတွေ အတူတို
ရှုတ်နေတယ်လေ။ ခါကြောင့် သူက ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ရန်
ကောပဲခပြာတောပေါ့။ အဲဒီတော့ ကျွမ်းမင်းပေလို့ စိတ်ဆိုး
ပြီး စုမားဝမ်းမေကို နာနာကြည့်ကြည့် ပြောပစ်လိုက်တယ်။’

အဲဒီအချိန်ထစပြီး လူတို့ဟာ ကမ္ဘာ့ရန်ခဝတို့ မှောင်သွား
ကြတာပဲ

လှေထင်းစုန်မှာ ခံပြင်းသွား၏။

သူကအံ့ကိုကင်းတင်ကြိတ်ကော မေးလိုက်သည်။

‘စုမားဝမ်းမေက နန်းကုန်းယင်ကိုသွားပြီ။ ချော့တော့
ဘူးလား’

ဝမ်းကျင်းဟုန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

‘မရှာဘူး’

လှေထင်းစုန်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဝမ်းကျင်းဟုန်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘သူက မင်းဆရာ့ကိုစိတ်နာသွားတစ်မို့ မင်းဆရာပြောတဲ့
စကားတွေကို မယုံခံတာတို့လေ’

လှေထင်းစုန်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

‘ဗျာ...’

ဝမ်းကျင်းဟုန်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘တကယ်တော့ တရားခံအာခပ်အမှန်ဟာ နန်းကုန်းယင်ပဲ။

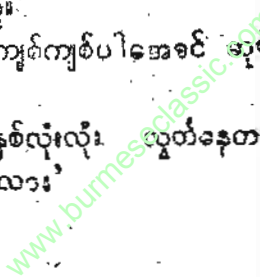
ခါပေမယ့်စုမားဝမ်းမေဟာ မင်းဆရာ့ကိုသိပ်ပြီးမုန်းနေတော့
အမှန်ကိုအမှန်လို့ မမြင်နိုင်တာတို့။’

လှေထင်းစုန်က လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ချုပ်

လိုက်သည်။

‘ခါကြောင့် တရားခံက ဆယ်နှစ်လုံးလုံး ထွက်နေတာ

ပေါ့၊ ဦးထင်တာ မဖော်ထုတ်ဘူးလား’

၂၇၆ ဝမ်းကျပ်သော

ဝမ်းကျပ်ဟန်က သက်ပြင်းချလိုက်၏၊
 ကျုပ် သူ့ကိုသွားရှာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်
 မှာ သူက ကျုပ်ဆတ်ပိုပြီး သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်နေပြီ
 ထူကိုယှဉ်နိုင်လို့ ကျုပ် ဆုတ်ခွာခဲ့ရသေးတယ်
 လေ့ထင်စဉ်က အံ့ကြိုက်လိုက်သည်။
 'အခု သူ့ဘယ်မှာလဲ'
 ဝမ်းကျပ်ဟန်က ပြုံးလိုက်၏၊
 'မင်း သူ့ကို သွားရှာမလို့လား၊
 လေ့ထင်စဉ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 'ဟုတ်တယ်'
 ဝမ်းကျပ်ဟန်က မျက်နှာပေါ်တွင် ကျေနပ်အားရသော
 ဟန်မျှစရာမျှ ပေါ်ပေါက်လာ၏။
 သူက ဝမ်းကျပ်အားရသောသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
 'ကောင်းလို့လဲလေကွာ၊ ကျုပ် မင်းကို လိုက်ရှာရကျိုး
 နှစ်သွားပြီ၊ မင်းနဲ့ဆင်းဝေ ရန်တို့သာ ပူးပေါင်းလိုက်ရင်
 နန်းကျန်းယင်ကို အနိုင်ရမှာပဲသေချာပါတယ်'
 လေ့ထင်စဉ်က မျက်နှာပေါ်ကြိုက်လိုက်၏၊
 'ကျွန်တော်က ဆင်းဝေ ရန်နဲ့ ပူးပေါင်းရမယ် စူးစူး
 လား'
 ဝမ်းကျပ်ဟန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 'ဟုတ်တယ်'
 လေ့ထင်စဉ်က စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် ပြောလိုက်၏၊
 'မိမိဖြစ်ဘူးထင်တယ်'

ဝမ်းကျပ်ဟန်က သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
 'ဘာဖြစ်လို့လဲ'
 လေ့ထင်စဉ်က သက်ပြင်းချကာ ပြောလိုက်၏။
 'သူက ကျွန်တော်တို့ ရန်သူလို့ သဘောထားနေတာ
 မဟုတ်လား'
 ဝမ်းကျပ်ဟန်က ပခုံးတစ်ချက်တုန်လိုက်သည်။
 'နန်းကျန်းယင်ကို သတ်သင်ဖို့ ကျွမ်းကျင်စေဖို့ စုခွာဝမ်း
 ကေတို့သာ စိတ်ကူးရှိကြတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအထဲ မင်းတို့နှစ်
 ယောက် ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်မှ နန်းကျန်းယင်ကို တနိုင်ပဲနိုင်
 ဖယ် သူ့လိုလူယုတ်မာကို ဒီအတိုင်း လွတ်ထားလို့ တယ်ဖြစ်
 လေ့'
 လေ့ထင်စဉ်က ပူးပေါင်းပိတ်ထားလိုက်၏။
 ယခု အခြေအနေအရ သူသည် ဆင်းဝေ ရန်နှင့် ပြန်ဆုံ
 နိုင်နေ မှု့လင်ချက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။
 ယင်းကြောင့်...
 လေ့ထင်စဉ်က အံ့ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာကြည့်နေနေ၏။
 သို့သော်...
 ဆင်းဝေ ရန်က သူ့အား လိုလားစွာ ဆက်ဆံပါမည်။
 လေ့။
 ထို့ပြင်...
 နှင်းတောင်စေတီက သူ့အား ကြည်ဖြူလိုမ်းမည် မဟုတ်
 စေချေ။

ယင်းသို့ဆွေးနွေးသောကြောင့် လေ့ထင်းစဉ်မှာ စိတ်ပျက်
 အားလျော့သွားသည်။
 ထိုစဉ်မှာပင်...
 ဝမ်းကျင်းဟုန်၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။
 'ကျုပ်က ကြွေးဝင်ခစ စပ်ပေးမယ်၊ မင်းလဲ ကြီးစား
 ပါ၊ မင်းတို့အဆင်ပြေသွားမယ်ဆိုရင် လူယုတ်မာ နန်းကျန်
 ယင်ဟာ ပြေးစရာနေရာရှိမှာမဟုတ်ဘဲဘူး။
 လေ့ထင်းစဉ်က စိတ်ပျက်လတ်ပျက် လေသံဖြင့်
 လိုက်သည်။
 'ကျွန်တော်က ဘယ်လိုကြီးစားရမှာလဲ'
 ဝမ်းကျင်းဟုန်က ပြုံးလိုက်သည်။
 'လွယ်ပါဘယ်၊ ကျုပ်ပြောသလို လိုက်လုပ်ပါ။
 လေ့ထင်းစဉ်က မျက်မှောင်ကြိုက်လိုက်သည်။
 'အစီအစဉ်ကိုကြိုပြီး သိထားခွင့် ခန့်တူးလာ။ ခါမှ လုပ်
 ကိုင်တဲ့နေရာမှာ အဆင်ပြေမှာပေါ့။
 ဝမ်းကျင်းဟုန်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။
 'အစီအစဉ်ကို ကျုပ်လိုကြိုပြောသို့ မရဘဲဘူး။ အခြေ
 အခံကိုကြည့်ပြီး စီစဉ်ရမယ့်သဘော ရှိတယ်'
 လေ့ထင်းစဉ်မှာ ရင်လေးသွားသည်။
 သူတို့သည် နှင်းတောင်ဝေဒီနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံပါ။
 အန္တရာယ်များရှိသောနိုင်၏။
 ယင်းကြောင့်...

ဝမ်းကျင်းဟုန်က အခြေအနေအရ ကြည့်မိခဲ့သည်ဟု
 ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။
 လေ့ထင်းစဉ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို သိမ်းသားချလိုက်
 သည်။
 'ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ထုတ်
 ရွားပါမယ်'
 ဝမ်းကျင်းဟုန်မှာ ဝမ်းသာသွားသည်။
 'ဘေး...မင်းက နားလည်သဘောပေါက် လွယ်သားပဲ၊
 ကဲ...အချိန်ရှိတုန်း၊ တို့သွားကြစို့'
 လေ့ထင်းစဉ်က ဝမ်းကျင်းဟုန်အား ကြည့်ကာ မေးလိုက်
 သည်။
 'နှင်းတောင်ဝေဒီဆို ကို သွားမယ်ဟုတ်လား'
 ဝမ်းကျင်းဟုန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။
 'ဟုတ်တယ်လေ၊ ခေါင်းဝေ ရန်ကို သွားခေါ်ရဦးမယ်'
 မတုတ်လား'
 လေ့ထင်းစဉ်က သဘောကျစွာပြုံးလိုက်၏။
 သူ၏ရင်ထဲတွင် မေ့မီးလန်းဆန်းသွားသည်။
 မကြာမီ...သူချစ်ခင်စွဲလန်းခဲ့ရသော မိန်းကလေးနှင့် ပြန်
 လည်တွေ့ဆုံရဦးမည် မစောင့်ပါလား။
 ယင်းကြောင့်...
 လေ့ထင်းစဉ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် မမြင်ရသောအထိအခ
 များ တိုးပွားသောသက်သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

သို့သော် ကြီးလေးသော တာဝန်ကြီးတစ်ခုက သူ၏ပခုံးပေါ်သို့ကျရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ ဆရာငြိမ်သူနှင့် နှင်းတောင်ဒေဝီတို့ပြုလုပ်ခဲ့သည့် သူ့အစွမ်းကုန်ကြိုးပမ်းရတော့မည်မဟုတ်ပါလား။

သူ့အနေဖြင့် ထိုတာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်နိုင်ပါသလော့ထင်ရန်က အတွေးစဉ် တစ်ပိုင်းတစ်စပြင် ရုပ်ထွန်းထားလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ဝမ်းကျင်းပုန်နှင့်အတူ ရေကတောင်ပေါ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေတော့သည်။

နှင်းပွင့်တောင်ကြား။

နှင်းပွင့်တောင်ကြားသည် သိုင်းခေမဒတောင် အလွန်ကျော်ကြားသော နေရာတစ်ခု ဖြစ်၏။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် နှင်းပွင့်မျှားလှထင်စွာ ကျဆင်းလေ့ရှိသောကြောင့် ဝန်းကျင်ထိရောက်၍ သောင်များတွင် နှင်းမျှားဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။

ယင်းကြောင့်...

ထိုနေရာကို နှင်းပွင့်တောင်ကြားဟု ခေါ်ဝေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

နှင်းပွင့်တောင်ကြားပိုင်ရှင်မှာ နှင်းတောင်ဒေဝီ ဖြစ်၏။

နှင်းတောင်ဒေဝီတွင် တပည့်များစွာရှိသည့်အနက် နှင်းတောင်ဒေဝီ၏ သခင်မလေး ဆင်းဝေ ရန်မှာ သိင်္ဂါတောင်ဆုံးဖြစ်၏။

နှင်းတောင်ဒေဝီသည် ဆင်းဝေ ရန်အား အလွန်ချင်သောကြောင့် သိုင်းပညာများအား ဆရာဝားမချန်သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

ယင်းကြောင့်...

ဆင်းဝေ ရန်သည့် သူ့မ၏အပည့်များအနက် သိုင်းပညာအထက် မြန်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ယင်းနောက်...

နှင်းပွင့်တောင်ကြားတွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေသည့် နှင်းပွင့်တောင်ကြားဂေဟာရှေ့တွင် အဖိုးတန်မြင်းလည်း တစ်စီး ရပ်တန့်ထား၏။

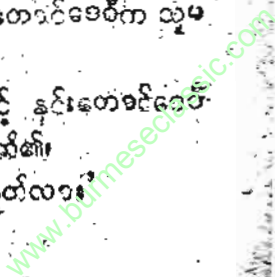
ထိုမြင်းလည်းမှာ မန်းမာလစံအိမ် သခင်မလေး ဆင်းဝေ ရန်၏ မြင်းလည်းပင်ဖြစ်သည်။

ဆင်းဝေ ရန်သည် မရဏတောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးနောက် နှင်းပွင့်တောင်ကြားသို့ ဦးတည်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နှင်းပွင့်ဂေဟာတွင် ဆရာဖြစ်သူ နှင်းတောင်ဒေဝီက သူ့အား အသင့်စေခံကြိုနေသည်။

ဆင်းဝေ ရန် ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် နှင်းတောင်ဒေဝီက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဆုံးကြိုခေးမြန်းလိုက်၏။

ဆင်းဝေ ရန်သည် နိုင်ခဲ့တယ် ဟော့လား။

ဆင်းခေ့ ရန်က မည်သို့မျှ အခြေမခပးချေ၊
 သူမက ခေါင်းငုံ့ ထားလိုက်သည်။
 နှင်းတောင်ခေဝီက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။
 'ဘာလဲ...ညည်းရှုံးလေလို့ပဲ။'
 ဆင်းခေ့ ရန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 'မရှုံးပါဘူး ရှင်'
 နှင်းတောင်ခေဝီမှာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ချေ။
 'ဟေ့...မရှုံးနဲ့ နိုင်ရမှာပေါ့'
 ဆင်းခေ့ ရန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။
 သူမအနေဖြင့် ဆရာဖြစ်သူအား မည်သို့ရှင်းပြရမည်မသိ
 ဖြစ်နေလေသည်။
 နှင်းတောင်ခေဝီက သူမအားစိုက်ကြည့်လိုက်၏။
 'ရှုံးလဲ မရှုံး၊ နိုင်လဲ မနိုင်ဘူးဆိုတော့ သာရပွဲပေါ့'
 ဆင်းခေ့ ရန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
 'ဟုတ်ပါတယ်'
 ထိုစကားကြောင့် နှင်းတောင်ခေဝီ၏မျက်နှာပေါ်တွင်
 စိတ်ပျက်သွားသည့် ဟန်မျှသာပျား အဆင်းသားပေါ်ပေါက်
 လေ၏။
 သူမက သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက်ချကာ ပြောလိုက်
 သည်။
 'ဆင်း...ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ ဝါရှင်သိုင်းပညာစာစု
 ကြားပြီး တိုးတက်မှုမရှိသေးပါလော့။'
 ဆင်းခေ့ ရန်က တုတ်တုတ်မျှင် မလှုပ်ဝံ့ချေ။

ဆရာဖြစ်သူက သူမအား ဆူပူကြိမ်းခမောင်းမည်ကို စိုးရိမ်
 ထိတ်လန့်နေမိ၏။
 သို့သော်...
 ဆရာဖြစ်သူက မိမိအားမဆူဘဲ စိတ်ဝင်ကျသည့်စကား
 ဆံသာ ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် ဆင်းခေ့ ရန်က စိတ်
 စကောင်း ဖြစ်သွားမိသည်။
 သူမက နှင်းတောင်ခေဝီကို မော့ကြည့်လိုက်၏။
 'ဆရာ'
 နှင်းတောင်ခေဝီက သူမအားငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။
 'ညည်းဘာပြောချင်လို့လဲ'
 ဆင်းခေ့ ရန်က မဝံ့မရဲဖြင့် ပြောလိုက်၏။
 'အမှန်းပြောရရင် တိုက်ပွဲမှာ ကျွန်မနိုင်ချေ ရှိပါတယ်။
 ဒါပေမယ့်...'
 သူမ၏စကားမဆုံးမီ နှင်းတောင်ခေဝီက ကြားဖြတ်မေး
 လိုက်သည်။
 'ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ'
 ဆင်းခေ့ ရန်က တိုးတိမ်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။
 'လူ့ဘစ်သောက်က ကြားဝင်ဟန်ထားလေလို့ပါ'
 နှင်းတောင်ခေဝီမှာ လှုပ်လှုပ်ရှမ်းရှမ်း ဖြစ်သွားသည်။
 'ဘယ်သူကဝင်ပြီ၊ ဟန်တားတာလဲ'
 ဆင်းခေ့ ရန်က အထစ်ထစ်အခင်္ဂါဖြင့် ပြောလိုက်၏။
 'လေ...လေလှိုင်သိုင်းသမားပါ'
 နှင်းတောင်ခေဝီမှာ အလှူအမင်၊ အံ့အားသင့်သွား၏။

'ဘာ...'
 သူက ဆင်းဝေ ရန်၏ လက်ကပ်ဖတ်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်၏
 'ပြောစမ်း... သေလွင့်သိုင်းသမားက ဝင်ပြီး ဟန်တား
 ဘယ် ယုတ်သား'
 ဆင်းဝေ ရန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်
 'ဟုတ်ပါတယ်'
 နှင်းတောင်ဒေဝီက အေးလားဟကြီး မေးလိုက်၏
 သူက ရန်သူဘက်က ဝင်ကူပြီး ဟန်တားခွဲစားလေ၏
 ဆင်းဝေ ရန်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်
 'ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး'
 နှင်းတောင်ဒေဝီက သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏
 'ရှင်းရှင်းပြောစမ်းခဏ'
 ဆင်းဝေ ရန်က အပြစ်အယူ ကို အစအဆုံး ရှင်းပြလိုက်
 သည်
 သူမ၏စကားအဆုံးတွင် နှင်းတောင်ဒေဝီက မျက်မှောင့်
 ကြုတ်လိုက်၏
 'လေလွင့်သိုင်းသမားက တိုက်ပွဲဆက်ဖြစ်ရင် နှစ်ယော
 စလုံး သေကုန်သိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ် ယုတ်လား'
 ဆင်းဝေ ရန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်
 'ဟုတ်ပါတယ်'
 နှင်းတောင်ဒေဝီက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏
 'ဒါဖြင့် သူက ညည်းရဲသိုင်းပညာခရာ တိုက်တက် သိုင်း
 ပညာကိုပါ လစ်ခံတယ်ဆိုပါစေရ'

ဆင်းဝေ ရန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်
 'ဟုတ်ပါတယ်'
 နှင်းတောင်ဒေဝီမှ စတင်သွား၏
 ဆင်းဝေ ရန်က ဆင်ခြေလိုက်သည်
 'သူက မကြာခင် ဆရာ့ကိုလားပြီ၊ ရှင်းပြမယ်လို့ ပြော
 ပါတယ်'
 နှင်းတောင်ဒေဝီက အံ့ကြိုက်လိုက်၏
 'လားစမ်းပါစေ... သူ့လားတော့ ငါအကြောင်း သိသွား
 မှာပေါ့'
 သူမ၏ ဟန်ပန်ကိုကြည့်ရသည်မှာ ဒေါသထွက်နေပုံရ၏
 ဆင်းဝေ ရန်ကမှ 'ရင်ထိတ်သွား၏
 လေလွင့်သိုင်းသမားက မကြာမီ နှင်းပွင့်တော့ကြီးကို
 လိုက်လာခဲ့မည်ဟု သူမအား ပြောလိုက်သည်
 'ဟိုဘေး...'
 သူသည် လေ့ထင်းစုန်ကိုပါ ခေါ်ခေါ်ခေါ်ခေါ်လားမည်မှစ
 ကျိန်းသေဖြစ်၏
 ယခု...
 ဆင်းဝေ ရန်ကမှ လေ့ထင်းစုန်အပေါ်တွင် သံယောဇဉ်
 ငြိတယ်နေပြီဖြစ်သည်
 ယင်းကြောင့်...
 ဆရာဖြစ်သူနှင့် လေ့ထင်းစုန်တို့အား ပြာသာဒ်မဖြစ်စေလို
 ပါချော့

ယင်းသို့ တွေးတောနေစဉ်မှာပင် နှင်းတောင်ဒေဝီ၏ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

'သုလာရင် လေ့ထင်းစုန်ဆိုတဲ့လူလဲ ပါလာမယ်ထင်တယ်' ဆင်းဝေ ရန်တ ပါးစပ်ဝိတ်ထားလိုက်၏။

နှင်းတောင်ဒေဝီက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'လေ့ထင်းစုန်ဆိုတဲ့လူ ပါလာရင် ပို့ကောင်းတယ်'

ထိုစကားကြောင့် ဆင်းဝေ ရန်မှာ လေ့ထင်းစုန်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သွားမိ၏။

သူမသည် လေလွင့်သိုင်းသမားနှင့်အတူ လေ့ထင်းစုန် လိုက်ပါလာရာပါစေနှင့်ဟု ကျိတ်၍ဆုတောင်းနေမိသည်။

သို့သော်...

သူမ၏ဆုတောင်း ပြည့်ဝမည် မဟုတ်ကြောင်းကို သူမ ကောင်းစွာ နားလည်ထား၏။

အကယ်၍...

လေ့ထင်းစုန် ရောက်ရှိလာပါက နှင်းတောင်ဒေဝီက မည်သို့ပြုလုပ်မည်နည်း။

လေ့ထင်းစုန်အား သုတ်သင်ပစ်မည်လော။

နှင်းတောင်ဒေဝီ၏ စိတ်ထားမှာ အလွန်ခန့်မှန်းမခတ်

ကြောင်း သူမ ကောင်းစွာ သိရှိထားသည်။

ယင်းကြောင့်...

ဆင်းဝေ ရန်မှာ လေ့ထင်းစုန် ကံကောင်းစေရန် ကျိတ်၍

ဆုတောင်းနေရလေတော့သည်။

နေဝန်းနီသည် အရှေ့ဘက်မိုးကုပ်စေ့ဝိုင်းမှ ဆင်းသွယ် ပေါ်လာ၏။

ထို့နောက်...

ကောင်းကင်ပေါ်သို့ တစ်ထက်တစ်ခု မြင့်တက်လာသော အနောက်ဘက် မိုးကောင်းကင်သို့ တဖြည်းဖြည်း နိုင်ဆင် လာသည်။

တစ်ဖန်...

အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စေ့ဝိုင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက် ကွယ်သွား၏။

ဤသို့ နေထွက်ခြင်းနှင့် နေဝင်ခြင်းက တစ်လှည့်စီ ပြန်ပေါ်ခြင်းအားဖြင့် နေရက်တစ်ရက်ကို ပြန်ပေါ်စေသည်။

ယင်းကြောင့်...

နေထွက်ခြင်းနှင့် နေဝင်ခြင်း နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ပြန်ပေါ် ခဲ့သောအခါ နှစ်ရက်တာ အချိန်ကာလကို ကုန်လွန်ခဲ့ခဲ့၏။

ဆင်းဝေ ရန် နှင်းပွင့်တောင်ကြားသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့သည် မှာ နှစ်ရက်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

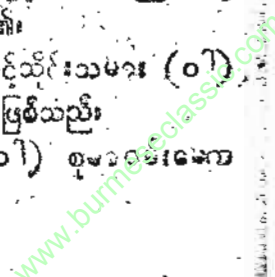
သိုးရက်မြေထဲသောနေ့တွင် နှင်းပွင့် တောင် ကြား သို့ ဧည့်သည်နှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာကြ၏။

ထိုဧည့်သည်နှစ်ယောက်မှာ လေလွင့်သိုင်းသမား (၀၂)

ဝမ်းကျင်းဟန်နှင့် လေ့ထင်းစုန်တို့ပင် ဖြစ်သည်။

လူတို့အား နှင်းတောင်ဒေဝီ (၀၁) စုခံစားမော

တောင်းမွန်စွာ ဧည့်ကြိုဆိုခဲ့၏။

နှင်းတောင်ဒေဝီ၏မျက်နှာမှာ ပြုံးရွှင်နေသည်။
 သူမသည် ကြီးမားသော ကုလားထိုင်ကြီး တစ်လုံးတွင် ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။
 ဆွမ၏နံနားတွင် ဆင်းဝေ ရန်နှင့် အဖော်နှစ်ယောက် ထိုင်နေကြသည်။
 သူမတို့နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝမ်းကျင်းဟုန်နှင့် လေ့ထင်းစုန်တို့ထိုင်နေကြ၏။
 နှင်းတောင်ဒေဝီက သူတို့အား ကောင်းမွန်စွာ ကြိုဆို၍ ဓားကောင်းသောဖိတ်ဖိတ်များဖြင့် ထည့်ခင်း ချဉ်ခဲခဲခြင်း ဖြစ်၏။
 သူမ၏ လှိုက်လှဲပျူငှာစွာ ကြိုဆိုစဉ်ခဲများကြောင့် ဝမ်းကျင်းဟုန်မှာ အံ့အားသင့်သွား၏။
 သူက နှင်းတောင်ဒေဝီကို စိုက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။
 'ဒီတစ်ခါတော့ ညီမလေး စိတ်ကောင်းဝင်နေပြီ တင်တယ်။'
 နှင်းတောင်ဒေဝီက ရယ်ခေါ်လိုက်၏။
 'ကြိုက်သလိုထင်နိုင်ပါ့ဘယ်နှင်း၊ ကဲ...စားသောက်လို့ ကြပါနဲ့။'
 ဝမ်းကျင်းဟုန်က လေ့ထင်းစုန် နားနားသို့ကပ်ကပ် တီးတိုးပြောလိုက်သည်။
 'စားစရာရှိတစ်စားပါ။ အဆီခတ်မှာ ကြောက်စရာမဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ ဒီလိုစိတ်ထားမျိုးမရှိဘူး။'

လေ့ထင်းစုန်က နှင်းတောင်ဒေဝီကို ဦးညွတ်လိုက်၏။
 'ကျွန်တော် လေ့ထင်းစုန်က နှင်းတောင်ဒေဝီကို ဝါရဝ ပြုပါတယ်။'
 နှင်းတောင်ဒေဝီက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။
 ရန်သူ၏တပည့်က ဆွမအား ဝါရဝပြုသည် ဆိုခြင်းမှာ အမှန်တကယ်လေးစားမှုကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါမည်လေစား။
 သူမအား လှောင်ကြောင်ခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟု နှင်းတောင်ဒေဝီက ယူဆလိုက်၏။
 ယင်းကြောင့်...
 လက်တစ်ဖျက်ခွဲယမ်းကစား ပြောလိုက်သည်။
 'မင်းလိ ဆရာကောင်းတပည့်ရှိ ဦးညွတ်မှုကို မခံယူဝံ့ပါဘူး။'
 သူမ၏စကားကြောင့် ဝမ်းကျင်းဟုန်မှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။
 ထိုစကားအရ နှင်းတောင်ဒေဝီမှာ လေ့ထင်းစုန်အား ကျေနပ်မှုမရှိသည်မှာ ထင်ရှားနေပေသည်။
 မည်သို့ဆိုစေ...
 ဆရာကိုမကျေနပ်သည်မှာ ထည့်နှင့်မဆိုဘဲ ဝမ်းကျင်းဟုန်က ယူဆထား၏။
 သို့သော်...
 လေ့ထင်းစုန်မှာ နှင်းတောင်ဒေဝီ၏စကားပရိယာယ်ကို နားမလည်ပါချေ။
 ယင်းကြောင့်...

လူက လပ်မ ဦးညွတ်ကပြောလိုက်ပြန်သည်။

မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ဟာ အခုမှသိုင်း-
လေးလေးမှာ မြေချကာစ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ။ ခါ
ကြောင့် သိုင်းလောကမှာ ကျွန်တော် ထက်အရင်ခြေချခဲ့ပြီ၊
အများအကျိုးဆောင်ရွက်ခဲ့လို့ ဂုဏ်သတင်း မွေးပျံ့နေတဲ့
နှင်းတောင်ဒေဝီကို ဂါရဝပြုတဲ့ မနေနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်
တော် ဣဒါးမြှောင်တဲ့အနံ့နဲ့ ဂါရဝပြုတာကို ခံယူပါဗျာ
ထိုစကားကြောင့်နှင်းတောင်ဒေဝီမှာ ပါးစပ်အဟောင်း၊
သား ပြစ်သွား၏။

လှေထင်းစုန်၏စကားများမှာ မြောက်ပင်မပြာဆိုသကဲ့
သို့ ရှိနေသည်။
သို့သော်....

လှေထင်းစုန်၏ဟန်မူရာမှာ ပုကတိရိုးသား ပြုစင်နေ၏။
မည်သို့ဆိုစေ....

လူ၏စကားကို ငြင်းပယ်မည်ဆိုလျှင် ဘိမ်ရှင် အနေဖြင့်
လွန်စွာရိုင်းရာရောက်ပေမည်။
ထိုပြင်....

ခါမည် မြင့်ဆေးသိုင်းသမားတစ်ဦးအနေဖြင့် သိမ်ဖျင်း
ရာရောက်ပေတော့မည်။
ယင်းကြောင့်....

နှင်းတောင်ဒေဝီမှ မည်သို့မျှမတတ်သောထောင့်ခေါင်း
ညိုက်ပြလိုက်ရလေသည်။
တောင်းပြီ၊ မင်းရဲ့ဂါရဝပြုမှုကို ငါခံယူပါတယ်'

လှေထင်းစုန်က ဂါရဝပြုပြီးနောက် ခေရာတွင် ပြန်ပည်
ထိုင်ချလိုက်၏။

ထိုနေ့က....
စားစားသားသားများကို အားရပါးရ စားစားသောက်
လိုက်သည်။

သူတို့သည် မရုဏဒဘောင်မှ နှင်းပုန်ဘောင်ကြားသို့ ခရီး
ပြင်းနှစ်သားခွဲကြခြင်းဖြစ်၏။
လမ်းခရီးတွင် အစား အဆောက်ကို ပြစ်သလို စား
သေခက်ခဲ့ရသည်။

ယင်းကြောင့်....
ယခုကဲ့သို့ စားစားသောက်သောက်ဖွယ်များကို တွေ့ရသာ
အခါ ခေါင်းမမောဘဲ စားသောက်လိုက်ကြ၏။

ဆင်းစေ့ရန်မှီမူ လှေထင်းစုန်အား မကြာမီက မိုး
ကြည့်နေမိသည်။
သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် သံယောင်စဉ် အငွေ့အသက်နှင့်
အကူစိုးရိမ်ပူပန်သော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်နေ
သည်။

သူမ၏ မျက်ဝန်းအကြည့်များအား လှေထင်းစုန်မှာ
သတိပြုမိပါးချေ။
သို့သော်....

နှင်းတောင်ဒေဝီကမူ ကောင်းစွာ ရိပ်မိလိုက်သည်။
ယင်းကြောင့်....

သူမက ဆင်းဝေ ရန်အား သိသော မျက်စောင်းထိုး
ကြည့်လိုက်၏။

ဆင်းဝေ ရန်မှာ ရင်ထိတ်သွားပြီ။ ခေါင်းငုံ့ ထားလိုက်
သည်။

အတန်ကြာသောအခါ ဝမ်းကျင်းဟုန်နှင့် လွှေထင်းစုန်
တို့မှာ စားသောက်ပြီးစီးသွားကြ၏။

ဝမ်းကျင်းဟုန်က နတ်ခမ်းကိုသုတ်ရှင်း ပြောလိုက်သည်။
အင်း...စားလိုက်ကောင်းလိုက်ကား၊ ညီမလေးတို့ ကျေး
ဇူးတင်ပါတယ်။

နှင်းဆောင်ဒေဝီက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

အစ်ကိုကြီး ရောက်လာမယ်ဆိုတာသိလို့ ကျွန်မက ကြို
ထင်စီမံထားတာပါ။

ဝမ်းကျင်းဟုန်က ဆင်းဝေ ရန်အား တစ်ချက် ကြည့်
လိုက်သည်။

ကျူပီးရောက်လာမယ်ဆိုတာ မင်းပြောလိုက်တာ မဟုတ်
လား။

ဆင်းဝေ ရန်က မခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မဆရာကို အကုန်လုံး ပြောပြထားပါ
တယ်။

ဝမ်းကျင်းဟုန်က ရယ်မောလိုက်သည်။

ခါဖြင့် ကျုပ်ပြောပြရာမလိုထော့ဘူးပေါ့။

နှင်းဆောင်ဒေဝီက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

လိင်တယ်၊ ရှင်ပြောပြရမှာတွေ ရှိသေးတယ်။

ဝမ်းကျင်းဟုန်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

ဘာတွေများပါလိမ့်။

နှင်းဆောင်ဒေဝီက တင်းမာ ခက်ထန်သော စုန်
ထားဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ကျွန်မ ဆယ်နှစ်လောက် ကြိုစားခဲ့ရတာတွေဟာ ရှင်

ကြောင့် ပျက်စီးသွားခဲ့ရပြီ။ ရှင်က ဘာကြောင့် ကျွန်မတို့
ကိုစွဲမှား ကြားဝင်ပြီး ဟန်ဘေးရတယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ
ရှင်းပြရမယ်။

ဝမ်းကျင်းဟုန်က ခုံးတုန်လိုက်သည်။

ညီမလေးနဲ့ ညီမလေး ကျေးမင်းပေ တို့ရဲ့ကြားမှစွဲနေတဲ့
ရန်ပြုတွေ ပြောပျောက်သွားစေချင်လို့ပေါ့။

နှင်းဆောင်ဒေဝီက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

ရှင် ဒီလိုလုပ်တာနဲ့ ပြောပျောက်သွားရောလား။

ဝမ်းကျင်းဟုန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ညီမလေး တို့ဆက်တွေလဲမငယ်တော့ဘူး။ တစ်ယောက်

ကိုတစ်ယောက် နားလည်ခွင့်လွတ်တတ်တဲ့ စိတ်တွေ မွေးမြူ

သင့်ပြီ။ အသားတတွေ ထားမနေကြပါနဲ့တော့။

နှင်းဆောင်ဒေဝီမှာ တွေ့ရလှား၏။

မှန်ပါသည်။

သူတို့သည် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လူငယ်များ မဟုတ်ကြ

တော့ပါချေ။

ထသက်သုံးဆယ်ကျော် လူလတ်ပိုင်း အရွယ်သို့ ရောက်ပြီ
နေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းကျင်းတုန်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘ပြီးတော့ ဆရာ့ကို သတ်သွားတဲ့ ကဏားခံအစစ်အမှန်
ဟာ နန်းကျွန်းယင်မဟုတ်သေး။ နန်းကျွန်းယင်ကိုတော့ ခွင့်
လွှတ်ထားပြီ။ ညီအစ်ကိုတွေက ပြောပြတာတွေကို ရန်ပုံနှိပ်ဖွဲ့စည်း
မယ်ဆိုတာကတော့ သဘာဝကျော့ပါပဲ။ ညီအစ်ကိုတွေက
ဟာ ဆရာ့အတွက် နန်းကျွန်းယင်ကို လက်စားချေဆင်ကယ်
မဟုတ်လား။’

နန်းတောင်ခေမီက မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘သုလဲ ကျွန်အပေါ် မုန်းတီးနေတာပဲမဟုတ်လား။’

လေ့ထင်းစုန်က ကြားဝင်ပြောဆို၏။

‘ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရအောင် ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်

ဆရာဟာ နန်းတောင်ခေမီအပေါ် မုန်းတီးခြင်း မရှိပါဘူး။
အမြဲတမ်း ချီးကျူးကောင်းပြောနေတာကိုပဲ ကျွန်တော်ကြား
ခဲ့ရပါတယ်။’

နန်းတောင်ခေမီမှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ဘယ်နှို...ဘယ်လို၊ မင်း တစ်ခုပြောလိုက်တာလဲ’

လေ့ထင်းစုန်က အည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာတေး
ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်တော် ဆရာဟာ ခင်ဗျားကို အမြဲတမ်း ချီးကျူး
တတ်ပါတယ်ခင်ဗျား။’

နန်းတောင်ခေမီက မျက်မှောက်ကြိုက်လိုက်သည်။

‘မင်းက က...ယ် ပြောတာလား။’

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ကတယ်ပါပဲ။’

နန်းတောင်ခေမီက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘မင်းဆရာနဲ့ ဝါဟာ ရန်သူတွေဆိုတာ မင်းသိသလား။’

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါတယ်ခင်ဗျား။’

နန်းတောင်ခေမီက ထပ်မံမေးလိုက်ပြန်သည်။

‘ကောင်းပြီ။ လို့ အကြောင်း ရန်သူက ဝေဖန်ရတယ်

ဆိုတာ မင်းသိသလား။’

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

‘မသိပါဘူး ခင်ဗျား။’

နန်းတောင်ခေမီက မျက်မှောက်ကြိုက်လိုက်သည်။

‘မင်းဆရာက ပြောမပြောလား။’

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

‘ပြောမပြောလား ခင်ဗျား။’

နန်းတောင်ခေမီမှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘တာ...သူက ပြောပြတာ ဟုတ်သား။’

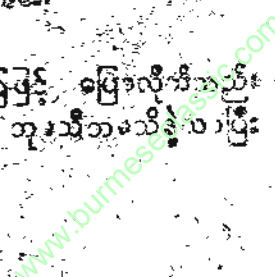
လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်။’

နန်းတောင်ခေမီက တစ်ဘက်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ကို မင်းက အာသီအသိနဲ့ ယာပြီး

ယှဉ်ပြိုင်ရတာပေါ့။’

လေ့ထင်းစုန်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။
ယိုးနော်သ်.....

နင်းတောင်ဒေဝီအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဦးညှစ်ကာ
ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော် အမုန်အတိုင်း ပြောရင် စိတ်ဆိုးပါနဲ့လို့
ကြိုတင်တောင်းပန်ပါရစေ ခင်ဗျာ

နင်းတောင်ဒေဝီမှာ လေ့ထင်းစုန်၏ အပြစ်မှအား
နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။

သူမက လေ့ထင်းစုန်အား စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြော
လိုက်သည်။

မင်း ဘာပြောချင်သလဲ၊ ပြောပါ

လေ့ထင်းစုန်က ဖည်ကြည်သော မုက်နှာထားဖြင့် ပြော
လိုက်၏။

ဆရာက ကျွန်တော်ကို လွတ်လိတ်တံတား ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ
မှ ရန်သူကို ယှဉ်ပြိုင်ရုံသတ်ယက်ပါ။ အနိုင်ယူဖို့မတုတ်ပါ
ဘူး။ တကယ်လျှင် ကျွန်တော်နဲ့ သွားတဲ့အခါ လှန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်
ကျော်ကနေ့ငြိုးတွေ မပြေအေးသွားကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်
အရှုံးပေးပြီး အသက်အသေခံဖို့ အဆင်မပြေပါ။ ခင်ဗျာ

နင်းတောင်ဒေဝီ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆတ်နေ့ တုန်ခါ
သွားသည်။

ထူး၏ မုက်နှာပေါ်တွင် အံ့ကြွခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း
သည် အရိပ်အယေခင်များ ထင်တပ်လေ၏။

နင်းတောင်ဒေဝီသည် မူလက လေ့ထင်းစုန်အား ဆုံး
ရန် စိတ်ကူးရှိခဲ့သည်။

သို့သော်.....

ယခုတွင်မူ သူမ၏ စိတ်ကူးများအား လက်လျှော့လိုက်
ရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

မည်သို့ဆိုစေ....

သူမ၏ရင်ထဲတွင်ရှိနေသော ကျွမ်းမင်းပေအပေါ် မုန်တီး
နာကြည်းခြင်းများမှာ ပြေပျောက်သွားခြင်း၊ ဓမ္မိသေးရေး
ယင်းကြောင့်....

သူမက အံ့ကြိတ်ကာ မေးလိုက်သည်။

'မင်းဆရာက ဝါကို အထင်သေးတာလား'

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

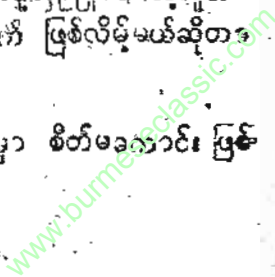
'မတုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဆရာက ရန်စ မရှည်ချင်တဲ့
သဘောပါ'

နင်းတောင်ဒေဝီကမူ စွဲအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
'ဒါနဲ့ မင်းကိုအသေခံ ခိုင်းလိုက်တယ်ဗျာ'

လေ့ထင်းစုန်က ထမန်းကတန်းပြောလိုက်၏။

'ဒီလိုထဲမတုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်ရမယ့်လူဟာ
တရားမျှတတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ
ဆရာက သိထားပါတယ်'

ထိုစကားကြောင့် ဆင်းခေ့ရန်မှာ စိတ်မခံတောင်း ဖြစ်
သွားသည်။

ထို့အပြင် လူ့စားစွဲအားဆတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့
သည် မဟုတ်ပါသေး။

နှင်းတောင်ဒေဝီက လူ့စားစွဲအား စိုက်ကြည့်လိုက်
သည်။

'တကယ်လို့ ဘာမျှသဘော မဟုတ်ခဲ့ရင်ကော'
လူ့စားစွဲက ဖာသိကြည့်သွားမှန်အထူးပြင် ပြော
လိုက်သည်။

'ဆရာဟာ သူ့ရန်စွဲခံကြောင်းကို သူ့ဘယ်ဆုံးဖြစ်မှ
ပါ'

နှင်းတောင်ဒေဝီက သက်ပြင်းချလိုက်၏။
ထိုနေ့က...
ထိုမှတစ်ပါး ဝမ်းကျင်ဟုန်ဘက်သို့လှည့်ကာ မေးလိုက်၏။

'ကဲ...ရှင်ကကော ဘာပြောချင်သေးသလဲ'
ဝမ်းကျင်ဟုန်က များမောင်ကြည့်လိုက်၏။

'ကျုပ်က ဘာပြောရမှသလဲ'
နှင်းတောင်ဒေဝီက သူ့ဘေးဒေဝီကြည့်ကာ ပြော

လိုက်သည်။
'ရှင်ပဲ ကျွန်မတို့ကို ဖျန်ခြေစစ် ဖိပေးချင်တယ်ဆို'

ဝမ်းကျင်ဟုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
'ဟုန်ဘယ်...ဟုန်ဘယ်၊ ကျုပ်က တတ်နိုင်သလောက်

ဖျန်ခြေစစ် ဖိပေးရမှာပဲ'
နှင်းတောင်ဒေဝီက မျက်နှာပင်ကြည့်လိုက်သည်။

'ရှင်မှာ ဘယ်လိုကြံ ရာညီများ ရှိနိုင်လို့လဲ'

ဝမ်းကျင်ဟုန်က ခေါင်းခေါယမ်းလိုက်၏။

'အခြား တွေတွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ညီမ
နှစ်ယောက်ကြားမှာရှိတဲ့ ရန်ပြိုးတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါလား'
ပြောချင်ပါတယ်။

နှင်းတောင်ဒေဝီက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်သည်။
'သုက သူ့ ရွဲသိုင်းပညာက ကျွန်မထက် သာတယ်ဆိုပြီး

ဘဝင်မြင်နေသေးရင်၊ သုက ကျွန်မကို ဖာသိမတန်မုန်းတီးနေ
တာ'

ဝမ်းကျင်ဟုန်က သတေးကျစွာရယ်မောလိုက်၏။
နှင်းတောင်ဒေဝီက သူ့ အကျွမ်းပေးအပေါ် သိုင်း

ပညာနှင့်ပတ်သက်၍ မကျေနပ်ဖြစ်နေသည်ကို သုက မိတ်
စားမိလိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

ယင်းကြောင့်...
သုက နှစ်သိမ့်စကား ဆိုလိုက်သည်။

'သုက' ဘဝင်မြင်ပါသား ညီမရဲ့
နှင်းတောင်ဒေဝီမှာ မကျေနပ်ဖြစ်သွား၏။

'ဟင်...ဒါဖြင့် ကျွန်မက ဘဝင်မြင်တယ်ပေါ့'

ဝမ်းကျင်ဟုန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
'မဟုတ်သေးပါဘူး။ မင်းတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို

အစီယောတ် ပညာမရသတိနေအယ်လို့ ထင်နေကြတာ
ကို၊ ဝမ်းကျင်ဟုန်က ဖာသိမတန်မုန်းတီးနေသွား

ပညာက ငါ့ထက်သာလို့ တစ်ခွဲမြင့်တာလို့ ထင်နေကြတာပေါ့။ အဲဒီလိုဆင်ရင်းနဲ့ပဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မုန်းကြပြန်ရော'

နှင်းဘောင်ဒေဝီက ပါးစပ်ပိတ်ဘေးလိုက်၏။
ဝမ်းကျင်းဟုန်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်သူသာသလဲဆိုတာ သိရအောင် ကျုပ်စိစစ်ပေးမယ်။ တကယ်လို့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှစသရေကျခဲ့ရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အမုန်းသံသရာတွေ ရပ်စန့်ရမယ်။ ကဲ...ဘယ်လိုလဲ'

နှင်းဘောင်ဒေဝီက မည်သို့မျှတုံ့ပြန်ခြင်း မရှိချေး။
ဝမ်းကျင်းဟုန်က ထပ်မေးလိုက်၏။

'ဘယ်လိုလဲ၊ ကျုပ်ပြောတာ သဘောကျရဲ့လား'
နှင်းဘောင်ဒေဝီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
'သဘောမကျဘူး'

ဝမ်းကျင်းဟုန်က မျက်မှောင်ကြိုက်လိုက်၏။
'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

နှင်းဘောင်ဒေဝီက လေးသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်မက သူ့ထက်ပညာသာတယ်'
ဝမ်းကျင်းဟုန်က ပြုံးလိုက်၏။

'မသမာဘဲ သရေကျမယ်ဆိုရင်ကစ'
နှင်းဘောင်ဒေဝီက အံ့ကိုဘင်းယင်၊ ကြိတ်လိုက်သည်။

'ဘယ်ဘော့မှ သရေမကျစေဘူး။ ကျွန်ုပ်ပဲ နိုင်မယ်'
လူမ၏လေသံမှာ ခိုင်မာပြတ်သားလွန်းလှ၏။

ဝမ်းကျင်းဟုန်မှာ စိတ်ပျက်သွားသည်။
သူက ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာခါယမ်းလိုက်၏။

'ဟင်... မလွယ်ပါသား။ ညီမလေးဟာ ခုချိန်ထိ ကာလအနိတုန်းပဲကိုး'

ထို့စကားကြောင့် နှင်းဘောင်ဒေဝီမှာ ဒေါသထွက်လွှားသည်။

သို့သော်....

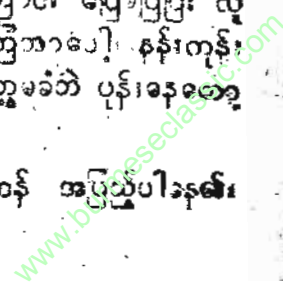
ပို၍ကလေးဆန်သည်ဟု အပြောခံရမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် စိတ်ထိန်းထားလိုက်ရ၏။

ဝမ်းကျင်းဟုန်ကလည်း သူမဘေး ဆက်ပြောဘော့ပါချေး။

သူက လေ့ထင်စန့်၏ဆက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

'လာ...တို့သွေးကြစို့။ မင်းဆရာက လူတွေ့မခံဘဲ ပုန်းနေတာမှန်ဘယ်။ သူ့ကိုအကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး လူထုတို့မှာ နန်းကုန်းယင်ကို သုတ်သင်ကြတာပေါ့။ နန်းကုန်းယင်ကို သုတ်သင်ပြီးရင် ငါ့ပါ လူတွေ့မခံဘဲ ပုန်းနေတော့မယ်'

သူ၏စသံမှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းဟန် အပြည့်ပါနေ၏။

လှေထင်းစုန်မှာ မတတ်သားဘဲ ထိုင်ရာမှ လလိုက်သည်။
ဝမ်းကျင်းဟုန်က သူ့လက်ကိုဆွဲကာ ထုတ်ခွာသွားရန်
တန်ပြင်လိုက်၏။

ယင်းအခိုက်...
နှင်းတောင်ဒေဝီ၏ ဟုန်တားသံ ထွက်ပေါ်လေလေ
သည်။

‘ခဏနေကြဦး’
ဝမ်းကျင်းဟုန်က ခြေလှမ်းကိုရပ်တန့်ကာ နေရာထံသို့
လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

နှင်းတောင်ဒေဝီက သူ့အား ကြည့်ကာ ပြေးလိုက်၏။
အစ်ကိုကြီး...ရှင်သွားတော့မလို့လား၊ ရှင်လွဲ ကလေး
ဆန်ခနဲပြီထင်တယ်

ဝမ်းကျင်းဟုန်က ပြုံးလိုက်၏။
‘ဟင်း...လူဆိုတာ တစ်ခါတလေ...တွေ့ ကလေးဆန်
တတ်ကြတာပဲလေ’

နှင်းတောင်ဒေဝီက ရယ်မောလိုက်သည်။
ဟင်း...ဟင်း၊ အစ်ကိုကြီးတောင် စိတ်ဆိုးတတ်နေပြီပဲ
ကပါလေ...အစ်ကိုကြီးရဲ့အစီအစဉ်ကို ပြောပြပါဦး၊ ကျွန်ခ
လက်ခံသင့်ရင်လဲ လက်ခံရတာပေါ့’

ဝမ်းကျင်းဟုန်မှာ အံ့အားသင့်သွား၏။
သူက နှင်းတောင်ဒေဝီအား ယေကြည်နိုင်စွာဖြင့်
ကြည့်ကာ လေလိုက်သည်။

‘မင်း...မင်းတုကယ်ပြောနေတာလား၊
နှင်းတောင်ဒေဝီက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
‘တကယ်ပေါ့’

ဝမ်းကျင်းဟုန်မှာ ဝမ်းသာသွားသည်။
‘ကောင်ပြီလေ၊ မင်းလက်ခံမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ပြောပြ
မယ်၊ လှေထင်းစုန်နဲ့ ဆင်းခဝ ရန်တို့က နန်းကျန်းယင်ကို
သွားပြီး သုတ်သင်ရမယ်၊ နန်းကျန်းယင်ဟာ ပီဆယ်နှစ်
အတွင်းမှာ သိုင်းပညာတိုးတက်နေပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်
ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရင် အောင်မြင်ဖို့များတယ်’

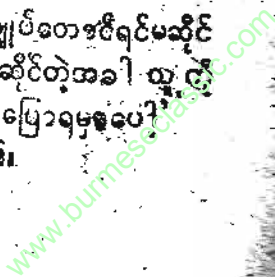
နှင်းတောင်ဒေဝီက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်၏။
‘လှေထင်းစုန်နဲ့ ဆင်းခဝ ရန်တို့ကို လွတ်လိုက်မယ်ဟုတ်
လား’

ဝမ်းကျင်းဟုန်ကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
‘တုတ်တယ်’

နှင်းတောင်ဒေဝီက ခေါင်းခါထမ်းလိုက်၏။
‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခါဖြင့်ရင် သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်ခါက
ပညာရေးသင်တန်းတက် ဘယ်ခါခြားနိုင်မလဲ’

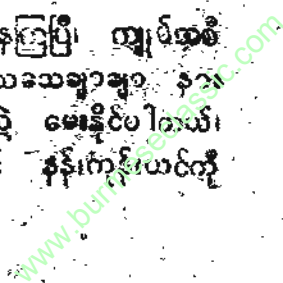
ဝမ်းကျင်းဟုန်က ပြုံးလိုက်သည်။
‘လွယ်ပါဘယ်၊ နန်းကျန်းယင်ကို ကျုပ်တော့ခင်ရင်မဆိုင်
နိုင်ဘူး၊ ခါကြောင့် နန်းကျန်းယင်နဲ့ဆိုင်တဲ့အခါ သူ့ကို
သုတ်သင်နိုင်တဲ့သူကို မညာသောတယ်လို့ ပြောရမှပေါ့’

နှင်းတောင်ဒေဝီမှာ တော့ဝေသွား၏။
‘အတန်ကြာမှ...’

လူက ခေါင်းညိတ်တာ ပြောလိုက်သည်။
 'တောင်ပြီ...ကျွန်မ သဘောတူထားလို့
 လေ့ထင်းစုန်မှာ ခမ်းသာသွား၏။
 ဝမ်းကျင်းဟုန်က အကြံမှာ တစ်ချက်ခတ်နှစ်ချက်ပြတ်စေ
 သော အကြံအစည်ဖြစ်သည်။
 သူတို့အတွက် တောင်ကျိုး၊ ရလဒ်သေ ရရှိနေမည်
 မဟုတ်ပါလား။
 သို့သော်....
 သူတို့အနေဖြင့် နန်းကုန်းယင်အေး၊ ရင်ဆိုင်နိုင်ပါမည်
 ဝေသာ။
 မည်သို့ဆိုစေ....
 လေ့ထင်းစုန်နှင့် ဆင်းဝေ ရန်တိုက် နန်းကုန်းယင်အေး
 အနိုင်ရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားကြ၏။
 နင်းတောင်ဒေဝီက ဆင်းဝေ ရန်ဘာဆိုလို့ လှည့်လိုက်
 သည်။
 'ညည်းဦး၊ သေးပြောတာ ကြားဘယ်မဟုတ်လား'
 ဆင်းဝေ ရန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။
 'ဟုတ်ကဲ့...ကြာပါကယ်'
 နင်းတောင်ဒေဝီက သူ့အားစိတ်ကြည့်လိုက်သည်။
 'ကောင်ပြီ...ညည်းကရာ ငါ့အတွက် နန်းကုန်းယင်ကို
 သတ်သင်ပေးနိုင်ပါမယ်။'
 ဆင်းဝေ ရန်က တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ပြော
 လိုက်၏။

'ကျွန်မ အသက်နဲ့လဲပြီ၊ ကြိုးစားသောစွန့်ပေးပေး'
 နင်းတောင်ဒေဝီက သဘောကျစွာ မြူးလိုက်သည်။
 လူမအနေဖြင့် ထပ်ညှိဖြစ်သူအပေါ် စိတ်ချ ယုံကြည်
 ထားပြီး ဖြစ်၏။
 ဝမ်းကျင်းဟုန်က လေ့ထင်းစုန်ကို ကြည့်လိုက်သည်။
 'မင်းကရာ ကျုပ်ပြောတာကို သဘောတူခဲ့လား'
 လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 'အလွန်ကောင်းတဲ့ အကြံအစည်ပါပဲခင်ဗျာ'
 ဝမ်းကျင်းဟုန်က သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။
 'မင်းဆရာအတွက် မင်းကြိုးစားပေးဆီတော့ သဘော
 ပေါက်ခဲ့လား'
 လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။
 'ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်'
 ဝမ်းကျင်းဟုန်က ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်သည်။
 'မင်းကို ကျုပ် စိတ်ချပြီ'
 တစ်ဆက်တည်းပင်...
 သူက နင်းတောင်ဒေဝီဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြောလိုက်
 သည်။
 'ကဲ...လူငယ်တွေက သဘောတူနေကြပြီ၊ ကျုပ်အစီ
 အစဉ်တွေပြောပြမယ်၊ အားလုံး သေသေချာချာ နား
 ထောင်ကြပါ။ မရှင်းလင်းဘာ ရှိရင်လဲ မေးနိုင်ပါတယ်။
 ကျုပ် ကြိုတင်စီစဉ်ထားတဲ့အဆိုင်ဆိုင် ဆိုရင် နန်းကုန်းယင်ကို
 သတ်သင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်'

၂၇၆ နန္ဒကျော်သူ

ထို့နောက်....

လူက အစီအစဉ်များကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

လေ့ထက်စွန့်၊ နှင်းတောင်ရွက်နှင့် ဆင်းစေ ရန်တို့က
သေချာစွာ ရရှိစေရန် နှစ်ထောင်နေကြလေတော့သည်။

အခန်း (၄)

မိုးမြေခဲထိုက်၏ နိဂုံး။

ညဉ့်....

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မြေခဲမည်းနေ၏။

ကောင်းတင်ပေါ်တွင် လခြမ်းပုံကလေးသော ရှိနေသည်။

သို့သော်....

တိမ်စိုင့်တိမ်လိပ်များက လခြမ်းပုံကလေးအား တစ်ပိုင်း

အာရုံစ ဝေးမျှထား၏။

မင်းကြောင့်....

လောကကြီးတစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေသည်။
အမှောင်ထုအောက်တွင် ချင်ရှင်ကမ်းခြေမှ အိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်နေ၏။

လူထုထင်းဝေးပြီး လှုပ်ရှားမှုဟူ၍ စိုးစဉ်းမှု ရှိမနေ
ပါချေ။

သို့သော်....

ညဉ့်နက်လောသောအခါ ကမ်းခြေမှ ထူးခြားမှုတစ်ခု
ပေါ်ပေါက်လာသည်။

မောင်မရွေး၊ ယရောင်ကြောင့် ကမ်းစပ်ဆီသို့ လူရိပ်နှစ်ခု
ပြေးလွှားလာသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

ထိုလူများသည် အမှောင်ထုကို အတားအကွယ်ယူကာ
တိတ်တဆိတ် လှုပ်ရှားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

• လူရိပ်နှစ်ခုအနက် တစ်ခုမှာ သန်မာ တောင့်ထင်ပြီး
ထွက်လတ် ဖျတ်လတ်စွာ ရှိနေသောကြောင့် ယေဘုယျအား
တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်၏။

ကျန်လူရိပ်မှူးမူ သေးသွယ်တာ နွဲ့နွေးပါသည်။

ယင်းကြောင့်....

အမျိုးသမီးဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်၏။

မှန်ပါသည်။

ထိုလူရိပ်နှစ်ခုသည် လေ့ထင်းစုန်နှင့် ဆင်းဝေ ရန်တို့ပင်
ဖြစ်သည်။

လေ့ထင်းစုန်နှင့် ဆင်းဝေ ရန်တို့သည် ကမ်းစပ်သို့ရောက်
သောအခါ ရေထဲသို့ ဆင်းလိုက်ကြ၏။

ရေစပ်တွင်ဆိုက်ကပ်ထားသော လှေသမ္ဗန်များမှာ မှောင်
မည်းနေ၏။

သို့သော်....

လှေကလေးတစ်စင်းမှာမူ မီးခွေတစ်ခုထိ ထွန်းညှိထား
သည်ကို တွေ့နိုင်ပေသည်။

လေ့ထင်းစုန်နှင့် ဆင်းဝေ ရန်တို့က မီးရောင်ထွက်ပေး
နေသော လှေငယ်ကလေးဆီသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားသွားကြ
သည်။

လှေငယ်ကလေးအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် အမှောင်ထု
အတွင်းမှ လူရိပ်တစ်ခုထ ရုတ်တရက် ခုန်ထွက်လာကာ
ဟန့်တားလိုက်သည်။

ရပ်လိုက်....

လေ့ထင်းစုန်က ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ပြီ။ သူ့ထံထပ်စွာ
ပြောလိုက်၏။

‘နောင်တော်က ညီတော်ကို တွေ့ဖို့လောတယ်’

သူ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ဟန့်တားသူထံမှ စကားသံ
ထွက်ပေးလာလေသည်။

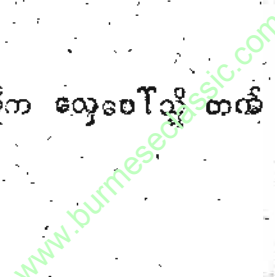
‘မိတ်ဆွေတို့ ရောက်လာကြပြီကိုး။ လှေပေါ်ကို တက်

ကြပါ’

ချက်ချင်းပင်....

လေ့ထင်းစုန်နှင့် ဆင်းဝေ ရန်တို့က လှေပေါ်သို့ တက်
လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက်....

လှေခေါင်မိုးသောက်သို့ဝင်ကစ ခိုလှုံလိုက်ကြသည်။
 တစ်ခက်တည်းပင်...
 တန့်တားသုကလည်း လှေပေါ်သို့ ခုန်ဘက်လိုက်၏။
 ထိုလူက ခေတ္တခမ်းထဲမှလှော်ဘက်တစ်ချောင်းကိုခဏခဏ
 ကိုင်လိုက်သည်။
 ထို့နောက်...
 သူက တီးတိုးလေသဖြင့် မပြောလိုက်၏။
 'ကဲ... မီးခွက်မှတ်တိုက်မယ်၊ မီးရောင်မြင်လို့ မဖြစ်ဘူး။
 ခင်ဗျားတို့ မကြာခင် တစ်ဖက်ကမ်းကို ရောက်သွားကြမှ
 ပါဗျာ'
 စကားဆုံးသည့်နှင့် မီးခွက်ကို မှတ်လိုက်သည်။
 ယင်းနောက်...
 လှော်တက်ကို ရေထဲတွင် အားစိုက်ကစ လှော်ခတ်လိုက်
 သည်။
 ထိုအခါ လှေကလေးသည် ရေပြင်ပေါ်တွင် လျှင်မြန်စွာ
 ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

လှေသမားသည် အလွန် သန့်စောသော လူတစ်ယောက်
 ဖြစ်၏။
 သူသည် လှေကိုအားကုန်လှော်ခတ်နေရာ လှေကလေးမှ
 ရေပေါ်တွင် ပေါ့ပါးလျှင်မြန်စွာ ပြေးလွှားနေလေသည်။

မကြာခင်ပေါ့ချေ
 လှေကလေးသည် တစ်ဖက်တည်းသို့ တိုက်ရောက်သွား၏။
 လှေသမားက လှေကို ကမ်းရပ်တွင် ထိုင်ခိုက်လိုက်သည်။
 'မိတ်ဆွေတို့...ရောက်ပြီဗျာ'
 သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် လေ့ထုံးစန်နှင့် ဆင်းဝေရန်
 တိုက် လှေပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြ၏။
 လှေသမားက သူတို့အား အရှေ့ဘက်သို့ ညွှန်ပြလိုက်
 သည်။
 'ဒီကနေ သုံးမိုင်လေးခက်သွားရင် မိုးခမြေရဲဘိုက်ကိုရောက်
 ပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ...ကျွန်တော် တာဝန် ဒီမှားပဲ ပြီးဆုံးသွား
 ပါပြီ၊ ကံကောင်းကြပါစေဗျာ'
 လေ့ထုံးစန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 ထို့နောက်...
 လှေသမားကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။
 'ကောင်းပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ'
 လှေသမားက ခေါင်းခါယမီးလိုက်၏။
 'ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ကျေးဇူးတင်ရင် ရယ်လွန်
 သိုင်းသမားကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါ။ လူဆု ကျပ်ခွဲ ကျေးဇူး
 ရှင်ပဲ။' သူ့အတူတူဆို ကျပ်တဲ တာမဆိုလုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့်
 ပါပဲ'
 ထိုစကားကြောင့် လေ့ထုံးစန်နှင့် ဆင်းဝေရန်တို့၏
 ရင်ထဲတွင် ဖော်ပြနိုင်သော ခံစားချက်များကို ခံစားလိုက်
 ကြရသည်။

၂၈၂ ❏ နန္ဒကျော်သူ

လောကပေါ်တွင် မိတ်ဆွေတူ မိတ်ဆွေယောင်များ ရှိသကဲ့သို့ မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေမှန်များလည်း ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

လှေထင်းစုန်နှင့် ဆင်းဝေ့ရန်တို့က လှေသမားကို နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ၏။

တို့ နေဒတ်....

လှေသမား ညွှန်ပြသည်အတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ပြေးလွှားသွားကြလေတော့သည်။

မိုးမြေရဲတိုက်....

မိုးမြေရဲတိုက်သည် ခန့်ညားထည်ဝါစွာ တည်ဆောက်ထားသော အဆောက်အအုံတစ်ခု ဖြစ်၏။

မိုးမြေရဲတိုက် ပိုင်ရှင်သည် သိုင်းလော့ကသားတိုင်းကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေကြသော နန်းကုန်းယင်ဖြစ်သည်။

ဤနယ်တစ်ဝိုက်တွင် နန်းကုန်းယင်အား မည်သူကမျှ ခေါင်းမောမကြည့်ပုံကြံချေ။

နန်းကုန်းယင်သည် ဓုစရိတ်လုပ်ငန်းမျိုးကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိပြီး သူ့အား အန်တုလစသမျှအစား ရက်စက်စွာ သူဘိသင်ပစ်လေ ရှိသည်။

ယင်းကြောင့်....

နန်းကုန်းယင်ဆိုသည့် နာမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သိုင်းလော့ကသားများမှာ ထိတ်စန့် တုန်လှုပ်သွားလေ့ရှိကြသည်။

သို့သော်....

ယခုတွင်မူ မိုးမြေရဲတိုက် ပိုင်နယ်ထဲသို့ လူနှစ်ယောက်ကျူးကျော် ရောက်ရှိလေ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ လှေထင်းစုန်နှင့် ဆင်းဝေ့ရန်တို့ပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် မိုးမြေရဲတိုက်ထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ကာ သက်ခတ်စောင့် အထပ်ထပ် ပိုင်းရဲနေသည့်ကြားမှ နန်းကုန်းယင်ကို သုတ်သင်ပစ်ရမည် ဖြစ်၏။

နန်းကုန်းယင် သေဆုံးသွားခဲ့လျှင် မကောင်းမှုဓုစရိတ် လုပ်ငန်းများ လျော့ကျသွားမည် ဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့်....

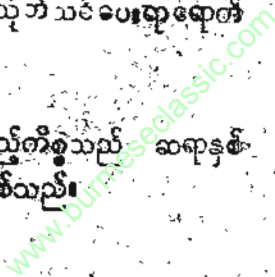
လှေထင်းစုန်နှင့် ဆင်းဝေ့ရန်တို့အနေဖြင့် အများအကျိုး ဆောင်ရွက်ရာကျ၏။

ထို့ပြင်....

တစ်ဖက်မှကြည့်လျှင်လည်း ဝမ်းကျင်ဟုန်၊ ခကျမင်းပေနှင့် စုမာဝမ်းမေတို့အတွက် ရန်သူကိုသုတ်သင်ပေးရာရောက်ပေသည်။

ထိုမျှသာမကသေး။

နန်းကုန်းယင်အား ထိုက်ခိုက်ရမည်တို့စွသည် ဆရာနှစ်ယောက်အတွက် ပညာမြှင့်ပုံဆည်း ဖြစ်သည်။

ထင်ကြေစင်...

ကျွတ်တိုက်သည် လူတို့၏ ဘဝတစ်ဆက်တစ်ဆက် အခရာ အကြီးဆုံးသော တိုက်ပွဲတစ်ပွဲဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

လေ့ထင်စနစ်နှင့် ဆင်းဝေ ရန်တို့သည် မိုးမြေရဲတိုက်ခြံ စင်းအနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်သွား၏။

အနီးသို့ရောက်သောအခါ သစ်ပင်များကို အကားအကွယ် ယူ၍ အခြေအခံကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ညဉ့်ခင်းပြုဖြစ်သောကြောင့် မိုးမြေရဲတိုက်၏ ခြံစင်း တံခါးမကြီးမှာ အခိုအခံ ပိတ်ထားလိုက်ပြီဖြစ်၏။

ခိုင်မာစွာ တည်ဆောက်ထားသော မိုးမြေရဲတိုက်ကို ကြည့်ကာ လေ့ထင်စနစ်နှင့် ဆင်းဝေ ရန်တို့မှာ စိတ်ဝင်စား တွေးသွားကြသည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင်....

လူတို့အနေဖြင့် နန်းကုန်းယင်အား သုတ်သင်ရန်ဝေး၍ ခဲတိုက်ထဲသို့ပင် ဝင်ရန်မလွယ်ကူပါ။

လေ့ထင်စနစ်က သက်ပြင်းချလို၏။ 'အင်...အထဲဝင်ဖို့တောင် မလွယ်ဘူး' သူက စိတ်ပျက်ယက်ပျက်ဖြင့် ညည်းညူလိုက်သည်။

ဆင်းဝေ ရန်က အကြိတ်လိုက်၏။ 'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရတနာညှိုးနွဲ့ ဝင်ရမှာပဲ' လေ့ထင်စနစ်က သူ့အား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

'ညီမက ဘယ်လိုဝင်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားလို့လဲ' ဆင်းဝေ ရန်က ရဲရဲစွာပြောလိုက်၏။

လေ့ထင်စနစ်က ရဲရဲစွာပြောလိုက်၏။

ဆင်းဝေ ရန်က ရဲရဲစွာပြောလိုက်၏။

'အရှေ့ဘက်တံခါးမကြီးကနေ ခပ်တည့်တည့် ဝင်မယ်လေ'

လေ့ထင်စနစ်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။ 'လူတို့က အေးအေးဆေးဆေး ပွင့်ပေါ့မယ်ထင်သကား' ဆင်းဝေ ရန်က ရင်ကော့ကစားပြောလိုက်၏။

'အို...ပွင့်ပေးရမှပေါ့! ကျွန်မဘာရဲမှမည်ကိုပြောပြီ' နန်းကုန်းယင်နဲ့ တွေ့ခွင့်ကောင်းမယ်ဆိုရင် သူတို့ တံခါးပွင့်မပေးဘဲ နေရဲမှ မထုတ်ဘူး'

လေ့ထင်စနစ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။ 'မဖြစ်နိုင်ဘူး'

ဆင်းဝေ ရန်က မျက်နှာမောင်ကြုတ်လိုက်၏။ 'အာဖြစ်လို့လဲ'

လေ့ထင်စနစ်က ရှင်းပြလိုက်သည်။ 'ဟဲ့ အဲဒီနည်းနဲ့ဝင်သွားရင် ရဲတို့ထံထဲ ရောက်တဲ့အခါ' နန်းကုန်းယင်ကိုလုပ်ကြံဖို့ ဘာတစ်ခုခုမလုပ်ဘဲ ထိုအနားမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတွေ ဝိုင်းရဲနေမှာပဲသမား' ထယ် ထိုကနည်းနည်းလှုပ်ရှားလိုက်တာနဲ့ သူတို့ကအရင် ပြီးတိုက်ခိုက်တော့မှာပေါ့'

ဆင်းဝေ ရန်က လေ့ထင်စနစ်၏ကောက်ကို သဘောမကျ နိုင်အောင် ပြစ်သွား၏။

ထူးမက လေ့ထင်စနစ်ကိုစိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။ 'ဒါဖြင့် ရင်က ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ'

လေ့ထင်စနစ်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။

လေ့ထင်စနစ်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။

လေ့ထင်စနစ်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။

လေ့ထင်စနစ်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။

'ကျုပ်သဘောကတော့ တိတ်တဆိတ် ဒါ့ဝင်ချင်တယ်' ဆင်းဝေ ရန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

'အဲဒါ ပိုဆိုးဘာပေါ့၊ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ သွားရင် ကျိန်းသေ တိုက်ခိုက်ခံရတော့မှပဲ၊ ကျွန်မပြောသလို ခပ်ဘည်တည်နဲ့ ဝင်သွားမယ်ဆိုရင် အခြေအနေမဟန်တဲ့ အခါ မလွှပ်ရဲ့ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ထူထဲလာနိုင်မယ် မဟုတ်လား'

လှေထင်းစုန်က နှာခေါင်းရှုံ့ လိုက်၏။

'ကျုပ်တို့သွားရမယ့်နေရာက မိုးမြေရဲတိုက်ဆိုဘာ သတိထားပါဦး၊ နန်းကုန်းယင် ကျုပ်တို့ ဘာကြောင့်ဒီကုံရောက်လဲဟေ့ဟေ့၊ ဘာလေ့လုပ်ဘယ်ဆိုတာကို မသိမချင်း ကျုပ်တို့ကို အေးအေးဆေးဆေး လွတ်ပေးလိမ့်မယ် ထင်ပါလား'

ဆင်းဝေ ရန်မှာ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

ဆင်းဝေ ရန်၏စကားများမှာ မှန်ကန်ခံနေသဖြင့် သူမည်သို့ ပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

ယင်းကြောင့်....

သူက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

အတန်ကြာမှ....

ဆင်းဝေ ရန်အ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'ကဲ...ကျွန်မဘဝ အလျှော့ပေးလိုက်မယ်၊ ရဲတိုက်ထဲကို နှိုးဝင်ကြတာပေါ့'

ထိုစကားကြောင့် လှေထင်းစုန်မှာ ဝမ်းသာသွားသည်။

သူ့ဆဲ ဆင်းဝေ ရန်အား ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ....

သူ့အဖေပြုံးကြည့်လိုက်သေး ဆင်းဝေ ရန်အား ကြိုက်ရသည်။

လှေထင်းစုန်၏ရင်ထဲတွင် ဖော်ပြနိုင်သော ခံစားမှု နှိုးစားလိုက်ရ၏။

ရုတ်တရတ်....

သူ့က ဆင်းဝေ ရန်၏လက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလိုက်သည်။

'လာ...ညီမ၊ ရဲတိုက်အနောက်ဘက်ကပ်ဖတ်ပြီး ဝင်ကြတာပေါ့'

ပြောရင်း ဆင်းဝေ ရန်ကို ဆွဲခေါ်သွား၏။

ဆင်းဝေ ရန်၏မျက်နှာမှာ နီရဲသွားသည်။

သို့သော်....

သူ့မက ရုန်းထန်ခြင်းမပြုဘဲ လှေထင်းစုန် ခေါ်ရာ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

မိုးမြေရဲတိုက် အဆောင်အအုံမှာ ကြီးမားကျယ်ဝန်းလှ၏။

ရဲတိုက်၏ ညအောက်ခြမ်းတွင် တောအုပ်တစ်ခုရှိသည်။

တောအုပ်နှင့် ကပ်လျက်ရှိနေသော အုတ်တံတိုင်းတလွင်တက်တွင် အိမ်ခေါင်မိုးများ အစီအရီ ထိုးထွက်နေသည်ကို မြင်ရ၏။

၅၈၀ နန္ဒကျော်သူ

လေ့ထင်းစုန်နှင့် ဆင်းဝေ ရန်တို့သည် သတိကြီးစွာ
ထားရင်း သစ်ပင် ချုံနွယ်များကို အထာအကွယ်ယူကာ
မိုးမြေရဲတိုက် ခြံဝင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကြသည်။
ဆင်းဝေ ရန်က မြင်တွေ့နေရသော အိမ်ခေါင်မိုးများ
ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်၏။

‘ဦးလေး ဝမ်းကျင်းဟုန် ပြောပြချက်အတိုင်းဆို အခု
မြင်နေရတာ မီးဖိုဆောင်ပဲ’

လေ့ထင်းစုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
‘ဟုတ်တယ်၊ မီးဖိုဆောင်မှာ အစောင့်အကြပ်နည်းလိမ့်
မယ် ထင်တယ်၊ တို့ဒီနေရာထဲ ဝင်ကြရအောင်’
ဆင်းဝေ ရန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။
‘ကေစင်းတယ်’
ထို နေ့ရက်....

လူတို့နှစ်ယောက်သည် အသံမထုတ်ဘဲ ဝန်းကျင်ဆစ်စု
လုံးအား အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့မှ
ခြံဝင်းအနီးသို့ ပြေးလွှား ချဉ်းကပ်လိုက်ကြ၏။

ထို နေ့ရက်....
အခြေအနေကို တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်လိုက်ပြီး ကိုယ်ပေဘွ
ပညာသုံး၍ ခြံဝင်းအုတ်တံတိုင်းဝေါ်သို့ ခုန်တတ်လိုက်ကြ
သည်။
တစ်ဆက်တည်းမှစတင်....

အုတ်တံတိုင်းနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော အိမ်ခေါင်မိုး တစ်
ခေါ်သို့ ခုန်တတ်လိုက်ကြပြန်၏။

လခု....
လူတို့နှစ်ယောက်သည် မိုးမြေရဲတိုက်ခြံဝင်းဆီသို့ မှ
မေ့စွာ ရောက်ရှိသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။
ရုတ်တရက်....

သူတို့သည် သင်းပျံ့ခေ့ကြိုင်သော ရန် များကို ရှာဖွေ
လိုက်ရ၏။

ထိုရန် များမှာ စားသောက်ဖွယ်ရာများမှ ထုတ်ပေါ်
လာသော ရန် များပင် ဖြစ်သည်။

ဆင်းဝေ ရန်က ပြုံးလိုက်သည်။
‘ကျွန်ပြောသားပဲ၊ မီးဖိုဆောင်ပါလို့’
လေ့ထင်းစုန်က သူ့အားကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။
‘ညီမ အချိန်မရှိဘူး၊ အောက်ကို မြန်မြန်ဆင်းကြစို့၊
ရဲတိုက်ထဲက အခြေအနေတွေကို စုံစမ်းရဦးမယ်’
ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အောက်သို့ခုန်ချလိုက်သည်။
ဆင်းဝေ ရန်မှာလည်း မနေစရာတွေ့ဘဲ၊ အောက်သို့
ခုန်ချလိုက်၏။

မြေပြင်ပေါ်သို့ခြေချမိသည်နှင့် အခဆာတ်အအံ့နံရံးဘာ
အမေ့စင်ရိပ်တွင်ကပ်ကာ ပုန်းကွယ်လိုက်ကြလေသည်။
မီးဖိုဆောင်အတွင်းတွင် မီးရောင်များ ရှိနေ၏။
မီးရောင်ကြောင့် ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် ချက်ပြုတ်နေကြ
သူများကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။

ချစ်ပြတ်နေသူများအား လူတစ်ယောက်တည်း အမိန့်ပေး
 ခေါ်ခေါ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။
 စားပွဲများပေါ်တွင် လင်ပန်းကြီးငယ်များနှင့် အထင်
 ပြင်စားသော စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရှိနေသည်။
 ယင်းကြောင့်...
 ယနေ့ညဉ့်နက်ပိုင်းတွင် မိုးပြေရတိုက်၍ စားသောက်ပွဲ
 တစ်ခု ကျင်းပလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိနိုင်၏။
 လှေထင်းစုန်မှာ ရင်စိတ်သွေးသည်။
 လူ့စာ ဆင်းဝေ ရန်ဘက်သို့လှည့်ကာ တီးတိုးပြောလိုက်
 ၏။
 'ဒီနေ့ည စားသောက်ပွဲ ကျင်းပလိမ့်မယ်ထင်တယ်'
 ဆင်းဝေ ရန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 'ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ပြင်ဆင်ထားတာတွေကို ကြည့်ရတာ
 လူများမယုံမိစိပ်'
 လှေထင်းစုန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 'အင်း... စားသောက်ပွဲရှိတယ်ဆိုရင် ဧည့်သည်တွေရောက်
 ထာကြမ္မာပဲ၊ ထိပ်ထန်း သိုင်းသမားတွေ ပါလာရင်တော့
 ဒုက္ခပဲ'
 ထိုစကားကြောင့် ဆင်းဝေ ရန်ပါ စိုးရိမ်ပူပန်သွား၏။
 မှန်ပါသည်။
 စားသောက်ပွဲသို့ ထိပ်ထန်း သိုင်းသမားများ ရောက်မီ
 ထပ်ပါက နန်းကျန်းယင်အား လုပ်ကြံရန် လွယ်ကူအေးစွာမည်
 မဟုတ်ချေ။

လှေထင်းစုန်က ဆက်ပြောလိုက်၏။
 'အမိန့်ပေးပြီး ခိုင်းစေရတဲ့လူဟာ အလုပ်အကိုင်
 ဆောင်ဖြစ်ပုံရတယ်၊ သူ့ကို ဖမ်းဆီးပြီး စစ်ဆေးကြည့်ရင်
 ရဲတိုက်ထဲက အခြေအနေတွေကို သိနိုင်လိမ့်မယ်'
 ဆင်းဝေ ရန်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။
 'သူ့ကို ဘယ်လိုဖမ်းမလဲ၊ အထဲဝင်ပြီးဖမ်းရင် ကျွန်တို့
 ရောက်နေတာ သိသွားကြမ္မာပေါ့'
 လှေထင်းစုန်က ပြုံးလိုက်၏။
 'ပူပပါနဲ့၊ သူက ခေါင်းဆောင်ဆိုတော့ မီးဖိုခင်းထဲမှာ
 ကြာကြာနေမှာမဟုတ်ဘူး၊ စားသောက်ပွဲကျင်းပမယ် နေရာ
 ကိုသွားပြီး စီစဉ်ဦးမှာပဲ၊ သူ ဒီကထုတ်လာရင် တို့စောင့်ပြီး
 ဖမ်းကြတာပေါ့'
 စကားဆုံးသည်နှင့် သူက ထုတ်ပေါက်နှင့် မီးဖိုခင်း
 အမှောင်ရိပ်သို့ ရွေ့လျားထွက်ခွာ ထိုလူ ထုတ်အလစကို
 စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။
 ဆင်းဝေ ရန်မှာ လှုပ်ရှားခြင်းမပြုဘဲ လှေထင်းစုန်ကိုသာ
 အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေ၏။
 လှေထင်းစုန်၏ အခြေအနေမဟန်မှသာ သူက ဝင်ရောက်
 အကူအညီပေးရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။
 မကြာပါချေ။
 ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူမှာ မီးဖိုဆောင်အတွင်းမှ သူ့က
 ထွက်၏။

၂၉၂ နန္ဒကျော်လူ

အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ထူက ပတ်ဝန်းကျင်အား အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ထုတ်လေသည်။

ထိုလူကျော်လူနဲ့သွားသောအခါ လှေထင်းစုန်က သူ၏ နောက်ကျောဘက်သို့ ချဉ်းကပ်သွားကာ ဆွေးကြောပိတ်လိုက်၏။

‘အင့်...’

မသဲကွေ့ ညည်းညူရင်း ထိုလူမှာ လဲကျသွားသည်။ သို့သော်...။

ထိုလူ မြေအောက်သို့ လဲမကျသွားခင်မှာပင် လှေထင်းစုန်က ပွေ့ချီလိုက်၏။

ထိုနောက်...။

ဆင်းဝေ ခန့်ထံသို့ ပြေးလွှားလာလေသည်။

ဆင်းဝေ ခန့်သည် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကိုလေ့လာလိုက်၏။

ထိုအခါ...။

လှေနှင့် မနီးမဝေးတွင် ထင်းများသို့လှောင်ရာ အခန်းတစ်ခုရှိနေကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်လေသည်။

ယင်းကြောင့်...။

အနီးသို့ရောက်လာသော လှေထင်းစုန်အား လှမ်းပြောလိုက်၏။

‘အစ်ကို ကျွန်မနောက်လိုက်ခဲ’

မြောရင်း ထင်းသို့လှောင်ခန်းသို့ ပြေးသွားသည်။

လှေထင်းစုန်မှာ တွေ့ဝေမနေတော့ပါချေ။

လူက အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်အား ပွေ့ချီထားခင်းပင် ဆင်းဝေ ရန်၏ နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေတော့၏။

ထင်းသို့လှောင်ခန်း...။

လှေထင်းစုန်၊ ဆင်းဝေ ရန်နှင့် အလုပ်သမား ခေါင်းဆောင်မှာ ထင်းသို့လှောင်ခန်းသို့ ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။ လှေထင်းစုန်က အခန်းတံခါးကို လုံ့အောင် ပိတ်ပြီး မီးထွန်းညှိလိုက်သည်။

ထို့နောက်...။

အခန်းတွင်း၌ အသင့်ရှိနေသော ကေစက်ရိုးများအား မီးမွှေးလိုက်၏။

မီးရောင်ကြောင့် အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်မှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်ကြသည်။

လှေထင်းစုန်က ထိုလူအား ဆွေးကြောပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

ချက်ချင်းပင်...။

ထိုလူမှာ သတိပြန်ရလာပြီး ဝေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်၏။ သူသည် လှေထင်းစုန်ထံအား တွေ့လိုက်သောအခါ ကိုယ်လန့် ကြောက်ရွံ့သွား၏။

‘ခင်...ခင်ဗျားတို့...’

သု၏စကားမှာ တစ်ဝိုင်းတစ်စဖြင့်ရပ်တန့်သွားလေသည်။
အကြောင်းကား...

လေ့ထုံးစံနက် သူ၏ခမ်းပိုက်ကို ခားဖြင့် ထောက်ထား
လိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

လေ့ထုံးစံနက် တင်းမာခက်ထန်သောလေသံဖြင့် ပြော
လိုက်သည်။

အသံထွက်နှုန်းကန်အော်ဟစ်ဖို့ကြိုးစားရှင် ခင်ဗျား
ချမ်းချမ်းသေသွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ နားလည်ထားပါ။

ထိုလူ၏မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်ဖြူရောင်သွေးနီ၊
ကျုပ်...ကျုပ်ကို မသတ်ပါနဲ့ဗျား။

လေ့ထုံးစံနက် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။
ခါဖြင့် ကျုပ်တို့မေးတာကို အမှန်အတိုင်း ဖြေရမယ်

ထိုလူက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ပြောလိုက်၏။
ကျွန်ုပ်တို့က သာပြောရမယ့်

လေ့ထုံးစံနက် ယူအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
နန်းကုန်းယပ် ဘယ်မှာရှိသလဲ

ထိုလူက အထစ်ထစ်အခေါ်ခေါ်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။
သ...သခင်ကြီး၊ အဆောင်ထဲမှာရှိပါအယ်

လေ့ထုံးစံနက် ထပ်မေးလိုက်သည်။
ဘယ်နားက အဆောင်လဲ

အလုပ်သမား၊ ခေါင်းဆောင်က အရှေ့ဘက်သို့ညွှန်ပြ
လိုက်၏။

အရှေ့ဘက်ဂိတ်ဝ အဆောင်မှာပါ။

လေ့ထုံးစံနက် သူ့အားအက်ခတ်ကာ...
ဒီကနေ့ စားသောက်ပွဲကျင်းပဖို့ စီစဉ်ထားတာလို့
လေး။

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
ဇာတ်ပုံပယ် ခင်ဗျား

ဆင်၊ ဝေ့၊ နန်က ဝင်မေးလိုက်သည်။
စားသောက်ပွဲကို ဘယ်ကညော်သည်တွေ လာမယ့်

ထိုလူက သူ့ထံထဲမှာ အပြောပေးလိုက်၏။
ထမ္မားကြီးပါဦး။ သိုင်းလေးကသားတွေ ပြန်မှာလေ။

လေ့ထုံးစံနက် ခင်လေးသွားသလား
ယူက ထပ်မံမေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

နန်းကုန်းယပ်မှာ သက်ကော်အောင် ဘယ်နှစ်ယောက်
ရှိလဲ

ထိုလူက လေ့ထုံးစံနက်အား မဝံ့မရဲကြည့်ကာ ပြောလိုက်
သည်။

အမှားကြီးပါဗျား မိုးမြေခတ်ကံမှာရှိတဲ့ လူတွေလို
သူ့ကိုကားကွယ် စောင့်ရှောက်ရတာပါပဲ။ ခင်ဗျားလိုက
သူ့ကိုသတ်လေ့လား။

လေ့ထုံးစံနက် တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာသွေးဖြင့်
ပြောလိုက်၏။

ကျုပ်မေးတာကိုသာ ဖြေပါ။ ကျုပ်ကိုပြန်မေးပါနဲ့
ထိုလူက အထစ်ထစ်အခေါ်ခေါ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ကျုပ်ပြန်မေးမေးတေ့ဦးဦး။

၂၆ နန္ဒကျော်သူ

လှေထင်းစုန်က သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။
 'နန်းကျွန်းယင်း အနားယူတဲ့အခါ တယ်မှစနေသလို'
 ထိုလူက တုံ့ဆိုင်းမမနတ် ဖြေလိုက်သည်။
 'အဆောင်ထဲက စာဖတ်ခန်းမှာ နေပါတယ်ဗျာ၊ များ
 သောအားဖြင့် သူတစ်ယောက်တည်း ရှိနေတတ်ပါတယ်'
 ထိုစကားကြောင့် လှေထင်းစုန်မှာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်
 သွား၏။

သူက အားတက်သရောဖြင့် မေ့လိုက်၏။
 'စေ့ဖတ်ခန်းကို ခင်ဗျားလိုက်ပြန်နော်သေး'
 ထိုလူက ခေါင်းမာယမ်းလိုက်၏။
 'အခု သူ့စာဖတ်ခန်းထဲမှာ ရှိမယ်မသိဘူး'
 လှေထင်းစုန်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။
 'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

ထိုလူက တွေးခန္ဓာဆဆဖြင့် ပြောလိုက်၏။
 'မကြာခင် ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာတော့မယ်။ ဒါ
 ကြောင့် သူ့အားအေးအေးဆေးဆေး စာဖတ်ခိုင်းမှာ မသွတ်ဘူး'
 လှေထင်းစုန်က သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။
 'ခါဖြင့် သူ့ကို တယ်မှစတွေ့နိုင်မလဲ'
 ထိုလူမှာ တွေ့ခဝသွား၏။ အဘန်ကြီးမှ...

သူက စဉ်းစားချင်ချိန်သာ လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။
 'ဝိနုစမှ၊ သေတတ်ပွဲဟာ သီးသန့်ကျင်းပတဲ့ စားသောက်
 ပွဲပါ။ လူ့စွဲနည်းတယ်။ အဆောင်ရှိ အသယ်ခန်းမှာပဲ ပြုလုပ်
 လိမ့်မယ်ဆိုတော့ သူ့ သီးသန့်ခန်းထဲမှာပဲ ရှိနေမှာပေါ့'

လှေထင်းစုန်က ထပ်မေးလိုက်၏။
 'ဧည့်သည်တယ်နှစ်ယောက်စာ ချက်ပြုတ်ရသလို'
 ထိုလူက သူ့ကံသက်စွန့်ပင် ဖြေလိုက်သည်။
 'ခြေဖာတ်ယောင်စာပါ'
 လှေထင်းစုန်က သူ့အားမျက်ခုံးပင့်ကြည့်လိုက်၏။
 'သူက ဘာကြောင့် ခြေဖာတ်ယောက်တည်း ရွှေပိတ်ရ
 တာလဲ'

ထိုလူက သံတံပြင်းချလိုက်သည်။
 'ကျုပ်က စားဖိုဆောင်တာ ခန့်မှားပါ။ ဒီကိစ္စတွေကို
 စပ်စုခွင့်မရပါဘူးဗျာ'
 ထိုလူအား ဆက်လက်မေးမြန်းနေ၍ အကြောင်းထူး
 တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း လှေထင်းစုန်က သဘောပေါက်
 လိုက်၏။

ယင်းကြောင့်...
 သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချက် ပြောလိုက်သည်။
 'ခုလိုပြောပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား
 က ကျုပ်အေးသမျှကို ကောင်းမွန်စွာ ပြောပြတဲ့အတွက်
 ကျုပ်က မသတ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားမဆော်နိုင်
 အောင်တော့ သွေးကြောပိတ်ထားခဲ့ရမယ်'
 ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ထိုလူ၏သွေးကြောအား လက်ညှိုး
 ဖြင့် ထိုးပိတ်လိုက်၏။

ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်ချက်တုန်ခါသွားပြီး ငြိမ်ကျ
 သွား၏။

၂၉၀ နန္ဒကျော်သူ

ထိုအခါမှ...
 လှေထင်းစုန်က ဆင်းဝေ ရန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။
 'ညီမ'
 ဆင်းဝေ ခုန်က ခောကြည့်လိုက်သည်။
 'ပြောပါအစ်ကို'
 လှေထင်းစုန်က ပြုံးလိုက်၏။
 'ကျွန်ုပ်အကြံပြုပြီး ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် စားပွဲထိုးသောက်
 ဆောင်ပြီး စားစရာကုန်ခန်းထဲကို ဝတ်သွားကြရင်မကောင်း
 ဘူးလား'
 ဆင်းဝေ ရန်မှာ တွေ့ဝေသွားသည်။
 သူ့က စိုးရိမ်ပူပန်သောလေထဲဖြင့် ပြောလိုက်၏။
 'ဖြစ်ပါမလား'
 လှေထင်းစုန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။
 'ဖြစ်ပါဟယ်၊ နန်းကျန်းယင်ဟာ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံ
 တဲ့အခါ လက်တိုလက်တောစင်းခိုင်းရအောင် စားပွဲထိုးကစ
 ယောက်ယေဘက်တွေ ခေါ်ထားမှပဲ၊ တိုကစားပွဲထိုး
 ကန်ဆောင်ပြီး ဝတ်သွားကြတာပေါ့'
 ဆင်းဝေ ရန်မှ လှေထင်းစုန်၏စကားကို ဘဝင်မကျ
 ပါချေ။
 သူမကယ်တိုင်လည်း ထိုထက်တောင်ပါသည် အကြည့်က
 တို့ စဉ်းစား၍မပေါ်ချေ။
 ယင်းကြောင့် သူမက ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရ၏။
 'ကောင်းပါပြီ အစ်ကို သဘောပါပဲ'

ထိုအချိန်မှာပင်...

စားပွဲထိုးများက စားသောက်ပွယ်ရာ ထင်တန်းများထဲ
 သယ်ယူပြီးနောက် ရဲတိုက်ဆီသို့ သွားနေကြသည်ကို တွေ့
 လိုက်ရအလေသည်။
 ကျောင်းစုန်နှင့် ဆင်းဝေ ရန်တို့က တစ်ယောက်မှတစ်
 တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။
 ထိုအခါက သူတို့သည် ထမ်းလိုးလှောင်ခန်းထဲမှ ပြိုင်တူ
 လှမ်းထက်လိုက်ကြသည်။
 အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ နောက်ဆုံးမှ စားပွဲ
 ထိုးနှစ်ယောက်ထံသို့ တိတ်တဆိတ်ချဉ်းကပ်သွားပြီး သွေး
 ကြေးပိတ် ဖမ်းဆီးလိုက်ကြ၏။
 ထိုအခါက စားပွဲထိုးများ၏ အဝတ်အစား များကို
 ထိုလှေထင်းစုန်ဆင်လိုက်ကြသည်။
 ပြီးသည်နှင့် စားသောက်စရာများ ထည့်သွားသော
 လင်ဗန်းများကို ကိုင်ဆောင်ကာ အခြား စားပွဲထိုးများ
 နောက်မှ ခပ်တည့်တည့်လိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

အခန်းတွင်း၌ မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းနေ၏။
 အခန်း၏အလယ်တွင် ကြီးမားသော စားပွဲကြီးတစ်လုံး
 ခင်းကျင်းထားသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာ
 အစုံအလင်ဖြင့်တင်ထား၏။ စားသောက်ဖွယ်ရာများ၏ သင်္ဘောပျံ
 သောရနံ့က အခန်းထဲတွင် ပျံ့လွင့်နေသည်။
 စားပွဲခုံထိပ်တွင် အာထံသုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ လူရွယ်
 တစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။
 ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ သူ့မိဖုရားထူးကျွမ်းပြီး ကြမ်းတမ်း
 ခက်ထန်သော ရုပ်ရည်ရှိသူဖြစ်သည်။
 သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ စူးရှတောက်ပြောင်နေပြီး နားထင်
 နှစ်ဖက်မှာ ချိုင့်ဝင်နေ၏။
 ယင်းကြောင့်အတွင်းအားအလွန်ကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း
 သိသာနိုင်ပေသည်။
 စားပွဲ၏ပတ်လည်တွင် လူခြောက်ယောက် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်
 နေ၏။
 အားလုံးသောလူများမှာ လူသတ်ပိုင်း အရွယ်များသာ
 ဖြစ်ကြသည်။
 ထိုလူများသည် အမျိုးအမည်စုံသင်ပြီး စားချင့်စဖွယ်
 ဖြစ်ဆင်ဆေးသော စားသောက်ဖွယ်များကို လုံးဝဂရုမစိုက်
 ကြချေ။
 သူတို့ရုစိုက်နေကြသည်မှာ စားပွဲထိပ်တွင်ထိုင်နေသော
 လူရွယ်ကိုပင်ဖြစ်၏။
 ထိုလူမှာ အခြားသူ မတူဘဲချေ။

မိုးမြေခဲတိုက်ပိုင်မှ နန်းကုန်းယင်ပင် ဖြစ်သည်။
 စားပွဲဝိုင်းတွင် ထိုင်နေကြသော လူခြောက်ယောက်မှာ
 နန်းကုန်းယင်၏ဖိတ်ကြားမှုကြောင့် မိုးမြေခဲတိုက်သို့ရောက်၍
 သာကြသူများဖြစ်၏။
 နန်းကုန်းယင်သည်သူ၏ပိုင်နက်အတွင်းဖြစ်သောကြောင့်
 အစည်းအဝေးကို လျှို့ဝှက်စွာ ပြုလုပ်ကျင်းပခြင်း မရှိ
 ချေ။
 အခန်းတွင်းရှိလူခုနစ်ယောက်အတွက် ပြုစုရန် စားပွဲထိုး
 ခုနစ်ယောက်ကို ခေါ်ယူထားခဲ့သည်။
 ယင်းကြောင့်....
 စားပွဲထိုးဟန်ဆောင်ထားသော လွေထင်းစုန်နှင့် ဆင်း
 ဝေရန်တို့မှာ စားသောက်ခန်းထဲသို့ လွယ်ကူစွာပင်ဝင်ရောက်
 လာနိုင်ခဲ့ကြ၏။
 သူတို့နှစ်ယောက် သီးသန့်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာပြီး
 ကြောမီနာပင် အစည်းအဝေးပွဲ စတင် ကျင်းပတော့
 သည်။

၃၀၂ နန္ဒတော်သူ

အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

ရုတ်တရက်....

ခန်းကုန်းယင်က ချောင်းတစ်ချောင်းဟန်လိုက်သည့်

ထို နေ့ထိ....

သူက သူ၏ရှေ့တွင်ရှိနေသော ဧည့်သည်ခြောက်ယောက်ကို ဝေယမ်းကြည့်လိုက်၏။

‘မိတ်ဆွေတို့ကို ကျုပ်ဖိတ်ခေါ်ရတာဟာ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်းအချက်တွေ ရှိလိုဆိုသာ မိတ်ဆွေတို့ သဘောပေါက်ကြမယ်ထင်ပါတယ်’

လူက စကားပလ္လင်ခံယူကိခြင်း ပြန်သည်။

ဧည့်သည်ခြောက်ယောက်က ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်လိုက်

ကြ၏။

‘သိပါတယ်’

ခန်းကုန်းယင်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိကြမှမှ မဟုတ်ဘူး။ သိုင်းခလောက်မှာ ခင်ဗျားတို့ဟာ လူသိနည်းတယ်။ ခါကြောင့် ကျုပ်ကခင်ဗျားတို့ကို ထမင်းရွေးပြီး ဖိတ်ကြားလိုက်တာပါ’

ထိုအခါသူနှင့်အနီးကပ်ဆုံးထိုင်ခဲ့တိုင် တိုင်နေသူက ရယ်မောလိုက်၏။

‘ခါဆို ခင်ဗျားမှာ လူသိခံချင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေပြီ ဆင်တယ်’

ခန်းကုန်းယင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါဘယ်’

ထိုလူက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

‘ဘယ်လိုကိစ္စများလဲဗျ’

ခန်းကုန်းယင်က တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်သည်။

‘နှင်းတောင်ခေတ်ကို ကျုပ်ဆီကို ဖမ်းခေါ်ခဲ့ဖူးပါ’

ထိုစကားကြောင့်ဧည့်သည်ခြောက်ယောက်လုံး အနည်းငယ် ထိတ်လန့်သွား၏။

ရုတ်တရက်....

အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ယောက်က နားမသည့် နိုင်စွာဖြင့်ခေါ်လိုက်သည်။

‘နှင်းတောင်ခေတ်ဟာ ခင်ဗျားနဲ့ မိတ်ဆွေရင်းချာ ဖြစ်တယ်လိုကျုပ်ကြားဖူးပါတယ်။ အခု ခင်ဗျားကဘာကြောင့် လူ့ကို ဖမ်းဆီးချင်တာလဲ’

ထိုစကားကြောင့် ခန်းကုန်းယင်၏မျက်နှာမှာ တင်းမာခက်ထန်သွား၏။

သူက လေးသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကိုခေါ်တာ ကျုပ်ကို မေးခွန်းပြန် ဆုတ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်အစီအစဉ်ထဲမှာ မပါဝင်လိုတဲ့ လူရှိရင် အခန်းထဲက ထွက်သွားနိုင်ပါတယ်’

အားလုံးသော လူများမှာ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ကြ၏။ ခန်းကုန်းယင်က အားလုံးကို ဝေယမ်းကြည့်ကာ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

နှင်းတောင်ဒေဝီကို ခင်ဗျားတို့ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့
ပမ်းခေါ်လာရမယ်၊ အခဲရ၊အကြီးဆုံးက နှင်းတောင်ဒေဝီ
ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာဖို့ပဲ၊ နှင်းတောင်ဒေဝီကို ကျုပ်ဆီ
ရောက်အောင် ခေါ်လာနိုင်တဲ့လူကို ကျုပ်ဆီ ခဝုတစ်သိန်း
ဆုချီးမြှင့်ပါမယ်'

ငွေတစ်သိန်းစာ ကြားလိုက်ရသောအခါ ဧည့်သည်
ခြောက်ယောက်၏ မျက်လုံးများမှာ ဝင်းလက်တောထဲပ
သွားကြ၏။

နန်းကုန်းယင်က ပြုံးကာ ဆုံးဖြောလိုက်သည်။
'အစီအစဉ်မှာ ပါဝင်တဲ့လူအားလုံးကို ငွေတစ်သောင်းစီ
ချီးမြှင့်ပါမယ်'

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် အခန်းထဲတွင် လက်ခုပ်တီးသံ
များ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဧည့်သည်ခြောက်ယောက်က လက်ခုပ်တီးကာ ဩဘာ
ပေးလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဧည့်သည် ခြောက်ယောက်လုံးမှာ သူ၏ အစီအစဉ်ကို
ဆက်ခံလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း နန်းကုန်းယင်က နားလည်လိုက်
၏။

ထိုလူခြောက်ယောက်မှာ သိုင်းပညာ ထက်မြက်သော
ကြေးစားသိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုလူများသည် နှင်းတောင်ဒေဝီအား မိမိတို့ဖမ်းဆီး
ခေါ်ဆောင်လာနိုင်လိမ့်မည်ဟု နန်းကုန်းယင်က ယုံကြည်
ထား၏။

ယင်းကြောင့်...
သူက စိတ်ချလက်ချဖြင့် လက်ဝှေ့ထမ်းကာ ပြေးထိုက်
သည်။

'ကဲ... မိတ်ဆွေတို့ သဘောတူလက်ခံပြီဆိုရင် စားသောက်
လိုက်ကြပါဦး၊ နောက်မှ အားပေးစိတ် စီစဉ်ကြတာပေါ့'
ဧည့်သည်ခြောက်ယောက်က ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်လိုက်ကြ
၏။

'ကောင်းပါပြီ'
ထိုနေ့နတ်...

သူတို့သည် အရက်နှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို အားရ
ပါးရ စားသောက်လိုက်ကြသေးသည်။

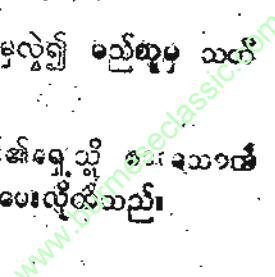
စားပွဲထိုးများသည် စားသောက်သူ တစ်ဦးချင်းအတွက်
'လှိုလှေခွားမရှိ ပြုစုပေးရင်း အလုပ်များကုန်ကြ၏။

ရုတ်တရက်...
လှေထင်းစုန်တစ်ဆင်းဝေ ရန်အား မျက်စိပပြလိုက်သည်။
ထိုနေ့နတ်...

သူသည် နန်းကုန်းယင်အနီးသို့ မသေစင်မည်ဖြင့် ချဉ်း
ဆပ်သွား၏။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုကို ဆင်းဝေရန်မှလွှဲ၍ ခည်စူမှ သက်
မထားမိပါချေ။

လှေထင်းစုန်သည် နန်းကုန်းယင်၏ရှေ့သို့ စားသောက်
ဖွယ်ရာများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ချထားပေးလိုက်သည်။

၃၀၆ နန်းကျော်သူ

နန်းကျော်ယင်က ဓားသေဒဏ်ပွယ်ရာများကို ဓားသေခတ်ရန် ဟန်ပြိုင်လိုက်၏။

ရုတ်တရက်....

လေ့ထင်းစုန်က ဝှက်၍ယူဆောင်လာသော ကျောက်စိမ်းခဲများ မြှောင်ကို ဆွဲထုတ်ကာ နန်းကျော်ယင်အား ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှစ၍ မိရိသေသပ်ပြီး လျှင်မြန်လွန်းလှ၏။ သို့သော်....

နန်းကျော်ယင်၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ သူ့ထက်ပို၍ လျှင်မြန်နေသေးသည်။

နန်းကျော်ယင်က ဓားထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဆောက်ထားသော ခြေထောက်နှစ်ခုချောင်းကို အားယူကာ နောက်သို့ လှန်ချလိုက်၏။

ယင်ကြောင့်....

လေ့ထင်းစုန်၏ခဲများမြှောင်သည် နန်းကျော်ယင်အား မထိဘဲ ကုလားထိုင်ကိုသာ ထိုးချမိဖို့ဖြစ်သည်။

'ဘုတ်....'

အခန်းထဲရှိ အားလုံးသေလူများမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေကြ၏။

သို့သော်....

ဆင်းဝေ ရန်ကမူ နန်းကျော်ယင်၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လျှားကာ ဓားကိုဆွဲထုတ်၍ အုပ်အုပ်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အခန်းထဲကွင် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားကြ၏။

မကြာမီပေါ့ချော့

ဓားပွဲတွင် ထိုင်နေကြသော ဧည့်သည်ခြောက်ယောက်မှစ၍ သတိဝင်လာပြီး ခုန်ထလာကြသည်။

သူတို့သည် နန်းကျော်ယင်အား စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်က လှုပ်ကြသည်ကို မြင်သည်နှင့် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြိုင်လိုက်၏။

သို့သော်....

ထိုလူခြောက်ယောက်အနက် လူသုံးယောက်မှစ၍ သီးသန့်တစ်အုပ်စု ကဲ့သို့ကြလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်သည် လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆွဲလှောင်လေ့ထင်စုန်တို့ကို တိုက်ခိုက်မည့် လူသုံးယောက်ကို ပြန်လည်ဟန့်တားလိုက်ကြ၏။

လေ့ထင်စုန်တို့အားဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်မည့်လူသုံးယောက်မှစ၍ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြသည်။

သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်က နားမလည်နိုင်စွဲဖြင့် မေးလိုက်၏။

'ခင်ဗျားတို့ ဝါဘာလုပ်တာလဲ'

သူ၏စကားအဆုံးတွင် ဟန်တားလာကြသူသုံးယောက်လေးများမှာပေါ်တွင် စုပ်ထားသော မျက်နှာတူ သားဓန့်ဗျားများကို ဆွဲခွာလိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ....

ယင်းလူသုံးယောက်မှာ ဝမ်းကျင်းဟုန်၊ ကျွမင်းပေနှင့် နှင်းတောင်ဒေဝီတို့ ဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ဝမ်းကျင်းဟုန်က ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် အော်ဟစ် ပြောဆိုလိုက်သည်။

‘တေ... လှေထင်းစုန်နဲ့ ဆင်းခေ့ရန် မင်းတို့ အာမူ စိတ်ပူမနေကြနဲ့၊ မင်းတို့ဆရာတွေ ရောထိနေကြပြီ၊ သူ လူစုနေကစည်းက မှာကံလို့ လူသုံးယောက်တို့ ရှင်ပစ် ပြီး ကျွန်တို့ အစားဝင်နေကြတာက’

ကျွမင်းပေတလည်း အကြိတ်ကော ပြောလို၏။

‘ဟား...ဟား... နန်းကျင်းယင်း ခင်ဗျား ဒီနေ့ ဘယ် ပြောမလဲ၊ ဆရာစီးမကွေ့ကိုသတ်ပြီး ကျုပ်အပေါ် အပြစ်ပုံ ချခဲ့တဲ့ အပြစ်ဒေဏ်ကို ခင်ဗျားခံရတော့မယ်’

နှင်းတောင်ဒေဝီကလည်း ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြောဆို လိုက်သည်။

‘လူယုတ်မကြီး...ရှင် ဒီနေ့ ဒသခေမယ်’ နန်းကျင်းယင်းမှာ ဝမ်းကျင်းဟုန်တို့အား တွေ့လိုက်ရသော အခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

ယင်းကြောင့်...

ထွက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေကြသော လူသုံးယောက် ကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

‘ဘုရားနော်ကြတလေ၊ သူတို့ကို ရှင်ပစ်ပါတော့လား’

ထိုလူများမှာ နန်းကျင်းယင်း၏အော်သံကြောင့် သတိဝင် လာပြီး လက်နက်ကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်ကာ ဝမ်းကျင်းဟုန်တို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

တစ်ဖက်တွင် လှေထင်းစုန်နှင့် ဆင်းခေ့ရန်တို့က နန်း ကျင်းယင်းအား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

သီးသန့်ခင်းအတွင်း၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲများ ဖြစ် ပေါ်လာသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

မိုးမြေရဲတိုက်အပြင်ဘက်မှ အချက်ပေး မောင်းသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ကြရ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

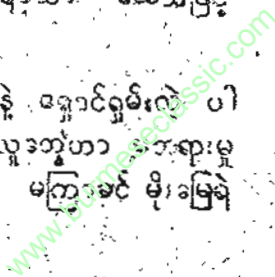
ပြင်းသန်စွာ တိုက်ခိုက်နေကြသောအသံများ ထွက်ပေါ် လာပြန်သည်။

ကျွမင်းပေနှင့် နှင်းတောင်ဒေဝီတို့က ပြုံးလိုက်ကြ၏။

ဝမ်းကျင်းဟုန်က တိုက်ခိုက်ရင်းမှ ပြောလိုက်သည်။ ‘သံဏဓာ ချင်ခေ့တို့ ရောက်လာကြပြီထင်တယ်’

နှင်းတောင်ဒေဝီက စကျန်ပုံအားချသော ထေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘ဟုတ်မယ်၊ သူနဲ့အတူ ရှောင်ဟုန်နဲ့ ရှောင်ရှမ်းလဲ ပါ လာကြလိမ့်မယ်၊ နှင်းတောင်ကြားကလူတွေဟာ အားရမှ ပြုဖျက်ရာမှ အားကိုးရပါတယ်ရှင်၊ မကြာခင် မိုးမြေရဲ တို့က ကျဆုံးသော့မှပေါ့’

ပြောရင်း သူမက ပို၍ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၊
တော့သည်။

နန်းကျော်သူမက ခေသုတစ်ယောက် မဟုတ်ပါချေ။
လှေထင်းစုန်နှင့် ဆင်းခေ့ ရန်တို့က လက်ဦးမူရယူတာ
တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလေသည်။ အသားစီးမရခဲ့ကြပါချေ။

ထစ်ခဏအတွင်းမှာပင် နန်းကျော်သူမက သူတို့အား
နှောင့်ဆက်သွားတောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့၏။

မည်သို့ဆိုခေ့ လှေထင်းစုန်နှင့် ဆင်းခေ့ ရန်တို့မှာ ဆရာ
တောင်းတပည့်များ ဖြစ်ကြသည်။

သိုင်းလေးကမူ ထိပ်တန်းသိုင်းဆရာ နှစ်ယောက်ထံမှ
ဓညာသင်ယူခဲ့ပြီးသောကြောင့် သူတို့၏ သိုင်းပညာများမှာ
ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိနေကြ၏။

ယင်းကြောင့် သူတို့က နန်းကျော်သူမအား ပြေးပေါက်
မရှိအောင် ပိတ်ဆို့တိုက်ခိုက်နေကြပေသည်။

သို့သော် သူတို့အနေဖြင့် နန်းကျော်သူမအား အနိုင်ယူ
တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း မရှိကြပါချေ။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဝမ်းကျင်းဟုန်တို့ သုံးယောက်က
လည်း လူသုံးယောက်နှင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်နေရ
သည်။

ထိပ်တန်းသိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် သူတို့
၏တိုက်ခိုက်မှု အရှိန်အဟုန်မှာ ပြင်းထန်လှပေသည်။

အခန်းတွင်း၌ တိုက်ပွဲပြင်းထန်နေသည့်နည်းတူ အပြင်
ဘက်တွင်လည်း ပြင်းထန်စွာ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားနေသည့် အသံ
များ ဆူညံနေ၏။

တိုက်ခိုက်နေသည့်အသံများမှာ တဖြည်းဖြည်းအဆဲးစက်
အဆိုးနှင့် နီးကပ်လာသည်။

ကြောပါချေ။

သံဇာတ်ခင်းချင်းခဝနှင့် နှင်းပွင့်တောင်ကြားမှ သိုင်း
သမားများသည် မိုးမြေရတိုက်အတွင်းဘတ်သို့ အောင်မြင်
စွာ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာကြ၏။

ဝမ်းကျင်းဟုန်၊ ကျောင်းပေနှင့် နှင်းတောင်ဒေဝီတို့က
တစ်ယောက်မျက်နှာ ယစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလှိုက်ကြ
သည်။

ဝမ်းကျင်းဟုန်က သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ ပြော
လိုက်၏။

‘က...ဒီလူတွေကို အမြန်ဆုံးရှင်းပစ်ကြစို့’

သူတို့သုံးယောက်သည် ရန်သူများအား ပို၍ပြင်းထန်စွာ
တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

မိုးမြေရတိုက်လူများသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
မြေပေါ်သို့ လဲကျကုန်ကြ၏။

သူတို့သည် နန်းကျော်သူမက လက်သပ်မွေးထုသော
ဒုစရိုက်မှုမျိုးစုံကို ကျူးလွန်နေကြသည့် လူဆိုးများပင်ဖြစ်ကြ
သည်။

www.burmeseclassic.com

၃၁၂ နန္ဒာကျော်သူ

သံဃဏိဓာချင်စေနှင့် နှင်းပွင့်တောင်ကြားမှ လူများ
သည် ရှေ့တိုးတိုက်ခိုက်ရင်း ချီတက်လာကြ၏။

မိုးမြေရဲတိုက်မှုလူများမှ အလွန်အကျွံအဆုံးများသော
ကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ တစ်ဆုတ်သည်။ ဆုတ်နေရလေ၏။
အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သံဃဏိဓာချင်စေတို့မှ
အသားစီးရန်လေကြ၏။ မိုးမြေရဲတိုက်မှုလူများသည် လူစင်
အား နည်းပါးလာကြပြီး ခုခံမှုခံယူလောက် ဖြစ်လာကြ
သည်။ နောက်ဆုံးတွင်...

အစားအစာမာန်လျှော့ကာ သံဃဏိဓာချင်စေတို့အား
လက်နက်ချ အရှုံးခေး အညံ့ခံလိုက်ကြလေတော့သည်။

အပြင်တက်မှ တိုက်ခိုက်နေကြသော အသံများမှစ ငြိမ်
သက်လှားကြပြီ ဖြစ်၏။

သီးသန့်ခန်းထဲတွင်တိုက်ခိုက်နေကြသော ဓမ္မိကျင်းတုန်း၊
ကျောခင်းပေးနှင့် နှင်းတောင်ဒေဝီတို့မှာလည်း တိုက်ပွဲပြီးဆုံး
သွားပြီ ဖြစ်သည်။

နန်းကုန်းယင်၏မျက်နှာမှာ မည်းမှောင်မနု၏။

ထိုကဲ့သို့ အေးကို သူ၏လင်္ခါစွာလှုပ်ရှားနေသည်။

ထိုသော် သူကနေပြင် ဆူအား တိုက်ခိုက်နေကြသော
ချန်သုန္ဒရီယောက်ဖို့ လဲကျသွားအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း
မရှိချေ။

နန်းကုန်းယင်မှာ ရတနာသံထွက်သကဲ့သို့
ထူးဆန်းသောပညာသည် ဆယ်နှစ်အတွင်း တိုးတက်ခြင်းမရှိ
တော့ပြီလော။

လူသည် မိမိအစားအယူဝါဒများအား ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်
နိုင်ခြင်း မရှိတော့ပြီလော။

တော့ယဉ်း နန်းကုန်းယင်မှာ တုန်လှုပ်ချွေးကန်ချွေးကန်
လေသည်။

တုန်လှုပ်ချွေးကန်ချွေးကန်လေသည်နှင့်အမျှစိတ်ဓာတ်ကျဆင်း
လာ၏။

ထိုအခါ လူ၏စိတ်ကွက်များမှာ တစ်စထက်တစ်စ ယို
ယွင်းပျက်စီးလာလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲအစဉ်တွင် စိတ်အာရုံတည်ငြိမ်မှု မရှိသူသည် အမှား
ပေါ်လစတတ်စမြဲပင် ဖြစ်၏။

လေ့သင်းခန်းမှ တိုက်ခိုက်ရင်း နန်းကုန်းယင်၏ဟားကူး
များကွက်ချွေးကန် အမှတ်မထင် တော့မြင်သွားလေသည်။

ထိုနည်းတူစွာပင် ဆင်းစေ့ရန်ကလည်း တော့မြင်လိုက်
သည်။

ယင်းကြောင့် သူတို့က လက်လှော်ခင်အော့ခါချွေး
ယား...

ယခု...

ငြာသံပေးကာ ပြိုင်တူဝင်ဆောင် ဟိုဘက်လိုက်ကြလေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက ခားရောင်များ ဝင်းလှော်သွား၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

ရုတ်...

ရုတ်...

အသံနှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ခားနှစ်လက်မှာ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် နန်းကုန်းယင်၏ ရင်ဝသို့ စိုက်ဝင်သွားကြသည်။

အား...

နန်းကုန်းယင်က စူးရှခွာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။ သူက ပြုံးကျယ်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လှေထင်းစုန်တို့အား ကြည့်လိုက်သည်။

မင်း...မင်းတို့...

လူသည် စကားကိုဆုံးအောင် ပြောနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။

ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းယိုင်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရင်ကြိုးပြတ်လဲပြိုကျသွားလေတော့သည်။

မီးတောက်မီးလျှံများသည် အားကောင်းစွာ တောက်လောင်နေကြ၏။

အချို့သော မီးညှန်မီးစွယ်များမှာ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ထိုးတက်နေကြသည်။

မိုးမြေရဲတိုက်မှာ မီးလျှံများ၏ ဝါးမျိုခြင်းကို ခံခံရပြီဖြစ်၏။

မကြင်မီ...

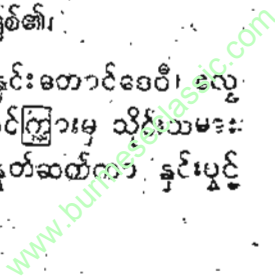
ကြီးမားခိုင်ခံ့၍ ခံ့ညားထည်ဝါသော မိုးမြေရဲတိုက်ကြီးသည် ပြာပုံအသို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိ သွားပေတော့မည်။

ထို့ပြင်...

ရဲတိုက်၏ အရှင်ထံစင် နန်းကုန်းယင်မှာသည်။ မိုးမြေရဲတိုက်နှင့်အတူ ပြုစုကျသွားပေလိမ့်မည်။

သိုင်းလေဒကတောင် ဗုဒ္ဓရိတ်မှမျိုးစုံ ကျူးလွန်နေသည့် မိုးမြေရဲတိုက်ကြီးမှာ ပျက်စီးသွားသည့်အတွက် သိုင်းလေဒကသားဘိုင်းက ဝမ်းသာကြမည်သာဖြစ်၏။

ဝမ်းကျင်းတုန်း၊ ကျွမ်းမင်းပေ၊ နှင်းတောင်ဒေဝီ၊ လှေထင်းစုန်းဆင်းဒေဝီ၊ ရန်နှင့်နှင်းပွင့်တောင်ကြားမှ သိုင်းသမားများသည် သံဏေဓာ၊ ချင်ခံဝင်္ကီနတ်ဆတ်ကာ နှင်းပွင့်တောင်ကြားသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

၃၀၆ နန္ဒကျော်သူ

သံဃောလေး ချစ်ခင်ကမူ ဖိမ်းဆီးရစ်ထားသော လူ
ဆိုးမျိုးကို နေပြည်တော်မှ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များ
ထံသို့ တစ်နှိရန် နေပြည်တော်သို့ ထွက်ခွာသွားစေခဲ့တာ
သည်။

လှေထပ်စုန်နှင့် ဆင်းခေ့ ရန်တို့၏ မျက်နှာများပြုံးရွှင်
နေကြ၏။
ကျွမ်းမင်းပေနှင့် နှင်းတောင်ဒေဝီတို့၏ မျက်နှာများမှာ
လည်း ပြုံးရွှင်နေကြပေသည်။
ဝမ်းကျင်းဟုန်က ကျွမ်းမင်းပေနှင့် နှင်းတောင်ဒေဝီ
တို့ကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။
'မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်သူ့ပညာ သာယာစွာလဲ။
နှင်းတောင်ဒေဝီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
'သိပါတယ်'
ဝမ်းကျင်းဟုန်က မျက်မှောင်ကြိုက်သို့၏။
'ဘယ်သူ့သေသလဲ'
ကျွမ်းမင်းပေက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

'ဘယ်သူ့မှ မေးပါဘူး သီးရပ်ပေါ့'
ဝမ်းကျင်းဟုန်က ပြုံးလိုက်၏။
'ခါဖြင့်...'
နှင်းတောင်ဒေဝီက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
'လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်က တာတေ့ထံတဲ့
အေးလေးအခေါ် အယူအဆကြောင့် အမုန်းတရားရန်ငြိုးတွေ
ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှာ ခါတူမရှိတော့
ပါဘူးရှင်'
ဝမ်းကျင်းဟုန်က ကျွမ်းမင်းပေကထံသို့ လှည့်လိုက်၏။
'မင်းကလေး...'
ကျွမ်းမင်းပေက နှင်းတောင်ဒေဝီအား တစ်ချက်စေ့ငင်
ကြည့်လိုက်သည်။
'ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ အစကတည်းက ရန်ငြိုးတွေ
မုန်းတီးမှုတွေ မရှိပါဘူးခင်ဗျာ'
ဝမ်းကျင်းဟုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
'ကေခင်ပြီ ခါဖြင့် မင်းတို့ ကျွမ်းမင်းပေက နှစ်ရ
လိမ့်မယ်'
ကျွမ်းမင်းပေနှင့် နှင်းတောင်ဒေဝီတို့က စိတ်ဝင်စားစွာ
မေးလိုက်၏။
'ဘာများပါလိမ့်'
ဝမ်းကျင်းဟုန်က ပြုံးလိုက်သည်။
'မင်းတို့နှစ်ယောက် ချစ်ချိန်က ရန်ငြိုးတွေကို ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့
ပေးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ လှေထပ်စုန်နဲ့ ဆင်းခေ့ ရန်တို့ကို လက်

ထပ်ပေးရလိမ့်မယ်၊ ကဲ...အယ်လိုလဲ မင်းတို့ သဘောတူကြရဲ့လား၊

နှင်းတောင်ဒေဝီက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဆရာတူပါတယ်ရှင်’

ဝမ်းကျင်းဟုန်က ကျွမ်းမင်းပေအား ကြည့်လိုက်သည်။

‘ညီလေးကရော’

ကျွမ်းမင်းပေက ပြုံးလိုက်၏။

‘အတိုင်းထက် အလွန်ပါပဲဗျာ’

လေ့ထင်စနစ်နှင့် ဆင်းဝေ ရန်တိုက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

သူတို့၏မျက်နှာများသည် ကြည့်ရှုပျော်ရွှင်မှုကြောင့် ရှုန်းလက်တောက်ပနေကြ၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

ဝမ်းကျင်းဟုန်၏ဘေးသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

‘နေ့စဉ်တစ်ခက်’

သွက်စကားကိုရပ်တန့်ကာ ကျွမ်းမင်းပေနှင့်နှင်းတောင်ဒေဝီတို့ကို ကြည့်လိုက်၏။

ပြုံးမှ...

သူက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

‘နောက် အစီအစဉ်တစ်ခုကို မင်းတို့ ငြင်းဆန်နိုင်ခွင့်’

မရှိဘူး။ အဲဒါကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်ကျော်က ဖေ့ဖျားနာရီးမာကူး၊ စီစဉ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်

ကိုယ်တိုင် လက်ထပ်ပေးရလိမ့်မယ်’

ထိုစကားကြောင့် ကျွမ်းမင်းပေနှင့် နှင်းတောင်ဒေဝီတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ရှက်စိတ်ကြောင့် မျက်နှာများ၊ နီရဲသဘော ပြင်စွာ ခေါင်းခုံ့လိုက်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ လေ့ထင်စနစ်နှင့် ဆင်းဝေ ရန်တိုက် ရယ်မောလိုက်ကြ၏။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ဝမ်းကျင်းဟုန်ကလည်း သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ထိုအခါ...

ကျွမ်းမင်းပေနှင့် နှင်းတောင်ဒေဝီတို့မှလည်း မဆန့်နိုင်တော့ပါချေ။

ဝမ်းကျင်းဟုန်နှင့်အတူ ရောနှော ရယ်မောလိုက်ကြ၏။ သူတို့၏ ရယ်မောသံများသည် လေနှင့်အတူ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သို့ ပျံ့လွင့်သွားလေတော့သည်။

ပြုံးပါပြုံး